

DEVİRİM İÇİN

DEVİRİNCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGİN OLACAK!..

1 MAYIS'TA GELENEĞİMİZİ
TAKSİM'DE YAŞATTIK!

**BOŞ YERE
SAVASMAMAK İÇİN
ZAFERE KADAR
DEVİRİM**

Proletarya ve ezilen
amurulen emekçilerin
kurtuluşu yalnızca zoru
dayalı devrim yoluyla ola-
bilir. Demek ki, kurtuluş
ile devrim birlikte düşün-
ülmelidir. Yalnızca top-
lumsal bir devrim, komün-
ist devrim kurtuluş geti-
recektir.

Syf: 3

**İTLİSTİN
ÇÖZÜM
SILAHLI-TASLI
DEVİRİME**

İki halkın bir arada ya-
şamasının tek koşulu, yi-
ne her iki halkın birbirle-
ri karşısında eşit haklara
sahip olmalarının tanı-
masıdır. Yasal anlaşma-
lar ya da yasalar, ancak
iki halkın bu eşit hakları-
nın kabul ederse geçerli
olur.

Syf: 6

**İSÇİ SINIFI VE
EMEKÇİ YİĞİNLERİN
SİYASAL EĞİTİMİ**

Geniş yığınlar, tüm so-
runların politik iktidara
bağlı olduğunu, sorunla-
rın Ankara'da diğilmi en-
diğini görüyorlar. Yaşam
ve mücadele deneyimi bu-
nu onlara öğretti. Yerel
ya da ekonomik sorunlar-
dan çok, genel politik so-
runlara karşı duyulanlık
ve ilgi gösteriyorlar.

Syf: 8

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbes Gündük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 2 / 6 Mayıs 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsey

Genel Yayın Yönetmeni
K Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Ayvaz Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık 2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:
Temel Gürsey
İş Bankası/İSTANBUL
Şubesi Şubesi 1617 30000 662274

Adres
Höyük Mah.
Cemal Nadir Sk.
H Beşiktaşlı İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupalı Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post. Lager 8001 Bern 1. Arr.
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H. Kepenek
Rue Du Lac 15/ A
1020 RENENS / LOZANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H. Arslan
Singerhof Str. 9
44228 Dortmund / Almanya

Banka
Gürsey Ofset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Sana,

Yeni sayımızda tekrar buluşabilmemize kucaklarla merhaba;
Sıcak günler yaşıyoruz; sıcak, kavgalı devrim günleri... Bulur
aylarımızın her zamanki yoğunluğu içerisinde 1 Mayıs hazırlıklarının
da eklenmesiyle birlikte derginiz de bir haftalık gecikmeyle siz
okurlarımıza ulaşmıştı. Öncelikle geçikmeden dolayı siz
okurlarımızdan özür diliyoruz.

1 Mayıs'ta yine her zamanki coşku, kararlılık ve devrime olan
sarılma inancımızla karşıladık. Yine yalnız kaldık 1 Mayıs
Alanını savunmakta. Leninist ideolojiye olan bağlılığımız, yalnız
başına da kalsak doğruyu savunmayı gerektirmişti birkez daha.
Birkez daha Taksim Meydanında, Kızıl Meydanda, tarihi
sorumluluğumuzun farkında olarak hangadaydık. Birkez olsun
öden vermedik bu politikamızdan, birkez olsun duraksamadık
kavgaya giderken. Taksim yine Leninistlerimizi ve sloganlarımızla
inledi birkez daha.

Evet, tarihsel sorumluluklarımızın farkında olarak 1 Mayıs
Alanını yalnız bırakmaya okurlarımıza birkez daha teşekkür
ediyoruz. Bugün kavgaya ve mücadeleye güzelleşen 1 Mayıs'tırın,
Bayramı olarak kutlanacağı özel günlerin özlemiyle tüm
okurlarımızı kutluyoruz.

Güzel günler göreceğiz çocuklar
Güneşli günler göreceğiz

Devrim için **DEVRİMCİ EMEK**

Leninist Tutsaklardan Tüm Anılara;

İsterdik ki, yaşamın tüm güzelliklerini bize sonsuz emeği
göçen insanlarla, sizlerle de yaşayalım.
İsterdik ki, bir bahar gününün serinliğiyle yaşatalım sizleri,
İsterdik ki, tüm çocuklar gibi tasavvuf ulamı gülsünüz.
Ama insanlık konularında ağlamak gülmek yakışmazdı bize, böyle
öğrendik sizden.
Ve insanlığına bafırsın kara bir yılan gibi çıkmış bu sömür
ve zulüm düzenini söküp atmaya giriştik.
Ve isteriz ki, siz analarınız bu mücadelede canınız
canıyolduşunuz olabilirsiniz.
Bu umutla annemiz, anneler gününüzü kutluyoruz.

Oğullarınız-Kızlarınız,

OKURLARIMIZA GÖZALTI

1 Mayıs öncesi polisin başlatığı operasyonlar ve keyfi gözaltılar sonucu ev
lerinden gözaltına alınan okurlarımızdan Fazlîme Kara, Mahmut Ökten, Mem-
nane Ökten iki gün Terörle Mücadele Şubesinde gereksiz olarak tutulduktan
sonra serbest bırakıldılar. Yine aynı gün gözaltına alınan derginizin kurucu ü-
yelerinden Cevdet Tekel İşçisi Yılmaz Ekşi den ise benzer baher alamadığımızdan
özellikle sağlık durumundan endişe emekliyiz. Daha önce gördüğümüz işkenceler so-
nucu sağlık durumu bozulan Yılmaz Ekşi'nin derhal serbest bırakılması için
tüm devrimci temekler kamuoyuna duyarlı olmaya çağırıyoruz.

1 Mayıs günü Taksim'den gözaltına alınan 11 okurumuzun birgün sonra tut-
tukları yargılarınca üzere serbest bırakılmış olduklarını ise derginiz matbuaya
gönderdikten önce öğrenmiş bulunmaktanız.

ÖZÜR ve DÜZELTME:

Dergimizin bir önceki sayısının 96. sayısındaki Biga'daki 8 Mart Kutla-
maları baherinde belirtilen kutlamalar, Biga'da değil Çanakkale'de yapılmış-
tır. Tutsak Anılarınca komünistler tertip komitesi ve CHP'li kadınlar karşı
gösterir. Bunun üzerine DÖB'lu öğrenciler, Kardeşler Gırahı ve İHD bu du-
rumu protesto etmiş ve sloganlar atarak salona hesaplanmışlardır.
Düzeltilir, okurlarımızdan özür dileriz.

Boş Yere Savaşmamak İçin

ZAFERE KADAR DEVRİM

Üretici emek sömürüsüne dayalı bir toplumsal düzen olan kapitalist düzende, sermaye; ekonomik bir güçtür, toplumsal bir güçtür, politik bir güçtür. Bu anlamda sermayenin devrimleşmesi, Karl Marx'ın belirttiği gibi toplumsal bir altüst oluştur. Bu altüst oluş, yani toplumsal devrim, köklü önlemlerle gerçekleştirilebilir. Köklü önlemler, yalnızca bir alanla sınırlı kalmaz. Ne politik olarak iktidarın ele geçirilmesi, ne tek başına tekellerin ekonomik olarak ortadan kaldırılması, kendi başına köklü sonuçlar getirmez. İşçi sınıfının ve emekçi sınıfların kurtuluşu için politik önlemler, ekonomik önlemler, toplumsal önlemler ve kültürel önlemler ya da kendi içinde bütün bu alanları kapsayan devrimin, köklü biçimde yerine getirilmesi gerekiyor. Bu devrimci önlemler şylesine önlemler ki, kesinlikle, biri, diğerini gerektirir.

Tekeleli sermaye egemenliğini devrimcye yönelik bir devrimci önlem olan, politik iktidarın ele geçirilmesi hedefini ele alalım. Burjuva devlet makinesinin parçalanıp, politik iktidarın ele geçirilmesi her devrimin ilk koşuludur. Çünkü egemen sınıf, politik iktidar gücünü kullanarak, ekonomik ayrıcalıkların koruyucu, egemen sınıfı etkisiz hale getirmek ve bütün ayrıcalıklarından yoksun bırakmak için ilk koşul: politik iktidarın ele geçirilmesidir. Devrimci bir sınıf olarak proleter-

va, politik iktidarı, burjuvazinin elinden zor yoluyla çekip alarak, yani eski politik yapıyı yıkıp, yerine yeni devrimci politik yapıyı kurarak; hem burjuvazinin bütün ayrıcalıklarına elinden alınmış olacak ve hem de köklü ekonomik, toplumsal ve kültürel önlemler için zorunlu olan en önemli aracı sahip olmaş olacaktır. Ama politik iktidar, eğer onu kuranların ekonomik-toplumsal yaşamında bir değişim getirmezse, o zaman, politik iktidarın zıssı omurlu olacağını söyleyebiliriz. Bu durumda ileri gitmek, kurtuluşu gerçek anlamda sağlamak için, politik iktidar, kendi ekonomik temellerini oluşturması zorunluluğuyla yüz yüzedir.

Politik iktidarın ele geçirilmesi, bir devrimin yapıldığının ilk belirtisidir. Ama devrimin zafere ulaştığının bütün belirtilerini ifade etmez. Başka bir devrimci önlem olan, ekonomik gücün ele geçirilmesi ile tamamlanması ileriye gitmek için ertelenmez bir gerektir. Geriye düşmemek, elde edilen politik kazanımdan yoksun olmamak için toplumsallaşmış temel üretim araçlarının, bu toplumsal karakterini mutlak tanımak gerekiyor. Bunun anlamı temel üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip, üretim araçlarının toplum tarafından ortaklaşa kullanımına sağlanmasıdır. İktidara gelen yani egemen sınıf olan proletarya, iktidarını dayanarak, emeğin yeniden örgütlenmesini başarmalıdır. Emeğin yeniden örgütlenmesi, yani emeği üretici emek olmaktan çıkarmak için, tarihsel materyalist anlayışa göre, temel koşul, üretim araçlarının yeniden örgütlenmesinden geçer. Tarihsel materyalist anlayışa göre emeğin, üretimin ve üretici bir güç olarak emekçinin örgütlenmesi, üretim araçlarının durumuna göre değişir. O halde, devrimci iktidarın en temel görevi, temel üretim araçlarının, özel mülkiyetini kaldırması, onun yerine üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetini getirmektir. Proletarya diktatörlüğünün, ekonomik temeli, üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetine dayanır. Ardından, üretim biçiminin sosyalist karakterde

örgütlenmesi gelecektir. Bunun da ardından paylaşım biçimi. Burada tarihsel materyalizmin bize öğrettiği gerçek; politik iktidar ayakta kalmak için, kendi ekonomik temellerine dayanmalıdır.

Bu sorulmadan yola çıkarak, hiç kimse, mekanik bir yaklaşım içine girmemeli. Yani öncelikle politik iktidarın ele geçirilmesi, sonra da ekonomik gücün ele geçirilmesi biçimindeki bir yaklaşım, eğer mekanik bir anlayışla, mutlak olarak birbirini izlenmesi biçiminde ortaya konursa, o zaman, devrimin toplumsal devrim karakteri ortadan kaldırılır. Toplumsal devrim, yalnızca politik iktidarın ele geçirilmesi değildir; toplumsal devrim, politik ik-

tidarın ele geçirilmesi ile başlayan ve üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti ile devam eden, toplumsal yapının yeni temellerde örgütlenmesi ya toplumsal önlemlerle devam eden köklü bir devrimdir. Toplumun yaşamında köklü bir değişim getiren bir devrimdir. Fakat, politik iktidarın ele geçirilmesi ile tekeleli sermayenin, ekonomik gücünü ortadan kaldırmak, bütün toplumsal devrimlerin öğrettiği gibi, birlikte ve iç içe gelişim gösterir. Ekonomistler, bu önermeden: "politik iktidar ele geçirilmeden, ekonomik olarak emekçiler için, tekellerle el konular, yeni bir yaşam sağlanabilir" biçiminde bir sonuç çıkarabilirler. Ne var ki, politik gücün elinde bulundurmayan bir devrimci sınıf, elde ettiği tüm kazanımları kesinlikle yitirir. Demek, bunun için, politik zafere kesin olarak ulaşılması gerekiyor. Politik iktidar ise ancak kendi maddi temelleri üzerinde ayakta kalabilir.

Türkiye'de çift yönlü ekonomizm yaygındır. Birbirini tamamlayan ekonomizm hareketi iki ana guruba ayrılır. Birincisi; eski ekonomizm akımı olan, "devrim yoluyla politik iktidarı ele geçirmeden, ekonomik-toplumsal reformlarla, yani ekonomik-toplumsal önlemlerle, emekçilerin yaşamlarında bir düzelmeyen olacağını" söyleyen akımdır. Diğer, bunu tamamlayan, "politik iktidarın ele geçirilmesini, hiç bir ekonomik önleme yönelme-

den" hedefleyen akımdır. Maddî temellerinden yoksun kalma politik iktidar sonuçta yıkılır ve emekçi kitleler, tekeleli kapitalizmin sömürsü altında kalmaya devam ederler. Demek ki, birbirinden farklımış gibi görünen her iki politik hareket, özünde aynı ekonomizm temelinde birleşirler.

Devrimin, emekçi kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştirmek hedefine ulaşmak için, öncelikle sermayenin politik ve ekonomik gücünü ortadan kaldırması gerekiyor. Böylece köklü bir hedefe gerçekleştirmeyen bir devrim, daha ileri gidemeyeceği gibi, bulunduğu noktadan da geri düşer, varı yolda kalır ve kitleler elde ettiklerini yitirecekleri için, boş yere savaşmış bir du-

ruma düşürme olasılıklar. Boş yere sa-
vaşmamak için zafere kadar dev-
rim. Zafere kadar devrim demek; poli-
tik olarak, iktidarın ele geçirilmesi,
gerici sınıflar üzerinde, devrimci dik-
tatorluğun uygulanması demektir;
ekonomik-toplumsal olarak da, ure-
tim araçlarının ve emeğin yeni bir biç-
imde örgütlenmesi demektir. Dev-
rimde zafere yalnızca politik iktidarın
değil, bütün iktidarın ele geçirilme-
si demektir.

Ezilen kitlelerin günlük yaşamın-
da, sık sık yoksulluk ve öteki toplumsal
yıkınlardan söz edilir. İşsizlik, çab-
ışanlar için yarından emin olmama,
hastalık, "haksızlıklara" uğrama, düş-
ük ücretle ve kötü koşullarda çaba-
ma, devamlı basiri altında alma, işken-
ce vb. olaylar, emekçi sınıfların gün-
lük yaşamlarının kopmaz parçasıdır.
Yoksulluk ve yoksulluk içinde olmak,
üretici emekçilerin yaşam biçimidir.
Kapitalizmin her gün ve her saat yeni-
den ve yeniden ürettiği şey, burjuva-
lar için zenginlik ve servet, emekçiler
için de yoksulluk ve sefalettir. Bu be-
lirgin uçurum, küçük burjuva hüm-
anistlerini, küçük burjuva reformistleri-
ni, yeni arayışları iter. Sınıflar uçuru-
munun getirdiği toplumsal sonuçlar
olan "sosyal eşitsizlikleri", "sosyal ada-
letsizlikleri" ve "sosyal haksızlıkları"
kaldırmak için çeşitli ekonomik ve poli-
tik projeler üretirler. Bugüne kadar or-
taya sürülen bütün küçük burjuva sos-
yo-politik projelerin amacı, mevcut sınıf
çelişkilerini yumuşatmak, sınıfları uz-
laştırmak ve sosyal imajlebeslerini
kurtulmaktır. Böylece günlük yaşam-
da emekçilerin karşısına çıkan yoksul-
luklar, hastalıklar ve haksızlıklar da
kaldırılmış olacaktır. Ama, her neden-
se, küçük burjuva teorisyenlerin aklı-
na, bu çelişkileri, çatışmalarını kayna-
ğını yok etmek gerektiği gelmiyor. Si-
nıflar arasındaki bütün çelişki ve sa-
vaşların temelinde özel mülkiyet yatı-
yor. Üretim araçlarının özel mülkiyeti
devam ettikçe, bunun kaçınılmaz top-
lumsal sonuçları da hep var olacaktır.

Kapitalist toplumda üretkenlik
bir sınıfın, proleter sınıfının öz niteli-
gidir. Buna karşılık "aylaklık", "asa-
laklık" ve üretim araçlarının sahibi ol-
ma ise egemen sınıf olan burjuva sınıfın
öz niteliğidir. Yani üretim araçları-
nın bu özel mülkiyet sistemi, üretken-
lik ve yoksulluğu, proletaryanın ya-
şam biçimi haline getirdi; egemen bur-
juva sınıf, servet ve sermaye sahibi ol-
sun diye. O halde, proletaryanın ken-
di yaşam koşulları değişmeden, bütün

kopmaz yanları olan yoksulluk, hasta-
lık, baskı ve öteki toplumsal sonuçlar
da değişmeyecektir. O halde, proletar-
yanın kurtuluşu için, öncelikle, prole-
taryanın koşullarının ve yaşam biçimi-
nin değişmesi gerekiyor. Fakat, prole-
taryanın yaşam koşullarını değiştiri-
mek ve bütün toplum içinde, yalnızca

**Kapitalizmin ekonomik ve
tarihsel çözümlenmesini
geniş biçimde yapan
Karl Marx, Engels ile
birlikte yazdıkları
Komünist Manifesto'da
Komünist Devrim çağrısı
yaparlar. Çünkü ancak
bir komünist devrim,
sermaye egemenliğini
devirebilir.**

**Çünkü ancak,
bir komünist devrim,
köklü olarak**

**emekçilerin kurtuluşunu
gerçekleştirebilir.**

**Demek ki,
marksist bakış açısından
hareket edilecekse,
proletarya ve ezilen,
sömürülen emekçi kitlelerin
kurtuluşu yalnızca
sorum dayalı
bir devrim yoluyla olabilir.**

**Demek ki,
kurtuluş ile devrim
birlikte düşünülmelidir.**

**Yalnızca
toplumsal bir devrim,
komünist devrim
kurtuluş getirecektir.**

**Öyleyse,
devrim saflarında olunmadan,
devrim için mücadele etmeden
komünist olunamaz.**

**Dünyeyi kurtarmaya eylemi
ancak devrimci bir eylem
olabilir.**

proletaryayı, çöküp kırtırmak, ekono-
mik koşullar nedeniyle olanaklı de-
ğildir. Demek ki, proletaryanın koşulları-
na da **koğullandıran** başka ekonomik
ilişkiler var. Proletaryanın ekonomik
koşullarını koşullandıran bu etone-

mik ilişkiler, kapitalist ilişkilerdir, ka-
pitalist ekonomidir. Kapitalist üre-
tim, bütün toplumsal ilişkilerin üze-
ründe hareket ettiği ortak maddi tem-
eldir. Proleter olmayan yoksul köylü-
lük, küçük üreticileri ezen ve sömür-
en ve baskı altında tutan biricik tem-
el, işte bu maddi temeldir. O hal-
de, bütün üretici sınıfların koşullarını
belirleyen üretim biçimidir, yani ka-
pitalizmdir.

Bu durumda, her şeyden önce,
proletarya, bütün ezilen ve sömürülen-
lerin, bu koşullarını sağlayan aynı ka-
pitalist maddi temelleri havaya uçur-
madan, kendi koşullarını değiştire-
mez ve kendi kendisini kurtaramaz.
Devrimci bir sınıf olarak proletarya,
bütün ezilenleri, kapitalizmin baskı
ve sömürüsünden kurtarmadan, kendi-
sini kurtaramaz.

Üretim araçları, burjuvazinin elin-
de olduğu, üretim toplumsallaştıkça,
mülk edinme özel kalemde, üretken-
lik proleter sınıfın öz niteliği olmaya
devam edecektir. Özel mülk sahibi ola-
rak burjuvalar ise zenginlik içindeki
"nyak" ve "asalak" yaşamlarına devam
edeceklerdir. Bu durum devam ettik-
çe, yoksulluk, hastalık, açlık ve yığın
öteki toplumsal sorunlar hiç emekçi-
nin yakasını bırakır mı? Bu durum de-
vam ettikçe, yani her gün ve her saat
yeniden ve yeniden, emekçi bireylerin
yoksulluğunun üretimi devam ettikçe,
acıyı hafifletmeye yönelik reformist
projeler ne ise yarar? Emekçiler için
yürütsel değişiklikler değil, köklü de-
ğişiklikler gerekir. Emekçi kitlelerin
sömürülmesinin ve ezilmesinin köke-
ninde kapitalizm yatıyor. O halde
emekçiler için köklü değişiklik de-
mek, devrimin, bu kapitalist köklere
vönemesi demektir.

Kapitalist toplum hakkında sağlı-
klı bir düşünce olmayanın, onun
yerini ancak sosyalizm hakkında da
sağlıklı bir düşüncesi olamaz. Böylele-
ti, toplumu sosyalizme götürececek top-
lumsal devrim hakkında da sağlıklı
şeyler söyleyemezler.

Kapitalist sistem, tüm iç çelişki ve
çatışmalarına karşın, bütünsel bir top-
lumsal sistemdir. Bu sistem bütünlük-
lü olarak ortadan kaldırılmadığı süre-
ce yeniden kendi ilişkilerini yaratarak-
tır. Sermaye düzenini devirmeyen bir
politik ve toplumsal hareket, sanı-
da, sermaye düzeni tarafından kullanı-
lır. Kapitalistlerin iktidarına devirmeye
ve yöneltmeyen, bu yüzden yarı yolda
kalan bir hareket, sermaye iktidarı ta-
rafından, kendi yararına kullanılır. Bu

temelde emekçilerin yararına kısımlı iyileştirmeler isteyenler, esasında sermayenin yararına çalışmış olurlar. Çünkü, sermaye hareket halindedir, sermaye hareketi ise bir yanıyla emekçilerin köleliğinin, bağımlılığının devamını yönünde işler. Emekçinin günlük yaşarında biraz düzelme olsa da, bu yine emekçinin daha fazla köleliği pahasına olacaktır. Ekonomik, toplumsal yaşamdaki düzelmeler, emekçiyi, bu düzene biraz daha bağlanıktan, biraz daha kendini özel mülkiyete zincirlemekten başka bir sonuç getiremeyecektir. İstenilen sonuç bu olmasa da, kaçınılmaz sonuç bu olacaktır. Kapitalizmin bütün yıkıcı toplumsal sonuçları, kapitalizmin kendisiyle birlikte yani köklü bir toplumsal devrim sonucu olarak yok olup gidecektir.

Kapitalizmin ekonomik ve tarihsel çözümlemesini geniş biçimde yapan Karl Marx, Engels ile birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'da **Komünist Devrim** çağrısı yaparlar. Çünkü ancak bir komünist devrim, sermaye egemenliğini devirebilir. Çünkü ancak bir komünist devrim, köklü olarak emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Demek ki, marksist bakış açısından hareket edilecekse, proletarya ve ezilen sömürülen emekçi kitlelerin kurtuluşu yalnızca zora dayalı bir devrim yoluyla olabilir. Demek ki, kurtuluş ile devrim birlikte düşünülmelidir. Yalnızca toplumsal bir devrim, komünist devrim kurtuluş getirecektir. Öyleyse, devrim sallarında oluncadan devrim için mücadele etmeden komünist olunamaz. Dünyayı kurtarma eylemi ancak devrimci bir eylem olabilir.

Burjuvaziye ve burjuva devlete karşı tavır alış biçimi küçük burjuvazinin sağ ve 'sol' politik hareketlerin örgütlenme anlayışlarında da kendini gösteriyor. Türkiye'de ve Kurdistan'da yaşanan otuz yıllık mücadele, yani halkların otuz yıllık prestiji örgütlenme alanında da bir mihenk taşı rolü oynuyor. Oportünizm ve reformizmin örgütlenme anlayışı ve örgüt tarihi daha eskilere kadar gider. Oportünist ve reformist hareket on yıllar boyu yasal olarak varılmaya çalıştı. Bunun nedeni Türkiye'de yasal bir durumun oluşması değil, oportünistlerin ve reformistlerin burjuvaziyle birlikte yaşamak ve davranmak istemesinden ileri geliyordu.

Örgütlenme anlayışı ile mücadele anlayışı ve hedefleri birbirleriyle diyalektik ilişki içindedir. Burada nesnel koşullar temel olmakla birlikte, örgüt-

lenme anlayışını yalnızca nesnel koşulların dayatmalarıyla sınırlı görmek, nesnellige boyun eğmektir. Seçilen politik yol, hedeflenen politik amaçlar da örgütlenme anlayışını etkiler ve biçimlendirir.

Türkiye'de proletarya ve emekçi kitleleri örgütleyip harekete geçirmek için kurulan yasal sosyalist partiler özellikle son otuz yılda, nesnel koşullardan çok, seçilen yolun sermaye göre hareket ettiler. Çünkü, bu süreç içinde Türkiye'de yasal bir sosyalist parti için yasal bir durum yoktu. Eger yasal olmak bir sosyalist parti kurulmuş ise, bunun nedeni, sosyalist partiyi koruların, devrimden ve sosyalizmden vazgeçmeleridir. Çünkü ancak burjuvaziyi yasal kurulu sosyal düzeni yıkmaktan ve yerine başka bir sosyal düzeni, sosyalizmi kurmaktan vazgeçildiği zaman, böylesi bir parti egemenlerden izahet alır. Böylesi bir Partinin programı da mutlaka amayasa mahkemesi tarafından onaylanmış ya da hiç değilse uygun görülmüş olması gerekir. Yasal solun yöneticileri, devrimci işçilerin soruları ile sıkıştıklarında ise, başka bir programlarının daha olduğunu, yasal olanın yalnızca 'formaliter' olduğunu söyledilerse de, hiç bir zaman 'ikinci' program ortaya çıkmadı. Tıpkı aynı çevrelerin, yasal partiyi, iktidara devriler mi? sorusuna verdikleri: 'Ama bizim bir de 'ilegal' yanımız var' şiflatmacası gibi, ortaya ne 'ilegal yön' ne de 'ikinci' bir program çıktı. Böylece yıllar boyu kesinleşti ki, oportünizm ve reformizmi politik vantezleri, örgütlenme modeli ve mücadele anlayışı ile kendi iç oportünist tutarlılığına sahiptir. Bu, oportünizmin ve reformizmin sahip olduğu, tek tutarıdır.

Bir de leninist illegalite anlayışı ile yasalılık arasında gidip-gelmeler vardır. Bunlar da esasında nesnel koşullar ile devrimci savaş arasında bir yerde durdukları için, ne legaliteyi yadsırlar ne de illegaliteyi. Söze gelince her ikisini de savunurlar. Ama daha çok yasalılığa yakındırlar. Eger 12 Eylül gibi açık terör dönemi yoksa, tam bir legalizm kuşudurlar. Ama eger illegaliteye geçmek zorunda kalırlarsa, bunun nedeni, isteseler de yasal bir olanak bulamamalarıdır. Burjuva partilerin hile açık olmadığı bir dönemde, her halde işçiler adına bir parti kurulamaz. Tabii koşullar tekrar izin verince, büyük bir çabayla yasalılığa batırlar. Bunun nedeni, küçük burjuvalara uygun bir davranışla, keskin bir savaş içine girmemeleridir. O halde örgüt-

lenme ve mücadele biçimleri, burjuvaziye ve devlete tavır alışla doğrudan bağlantılıdır.

Legalizm (bugünlerde) yeniden aheçektir. Bunun da temel nedeni, bugüne kadar devrimci ve illegal temelle savanan başka devrimci güçlerin de yasalılık yolunu izlemeye başlamasıdır. Daha öncükilerin yaptığı gibi (ilegal ve devrimci konumda olup da, buradan uzaklaşın 'sosyalizm kaçıkları'nın) bugünküler de aynı biçimde demagojik yollara başvuruyorlar. Düzeni değiştirmek yerine yasaları değiştirerek, yani hukuki yollarla, amaçlarına ulaşacaklarını sanıyorlar. Böylece bütün düşünce yapılarını düzen içi istemlerle sınırlıyorlar. İster yasaları değiştirerek olsun, ister parlamentoyu bir sosyalizm üssü olarak görmek biçiminde olsun ve isterse barışçı mücadele yoluyla olsun, bütün önerilen bu politik mücadele yolları ve buna uygun biçimlendirilen örgütlenme anlayışlarının ana nedeni, burjuvaziden **ödü**n koparmaktır. Tekelci kapitalistlerin ödüni koparma yolunu seçenler, bununla, yani bir parça ödüni uğruna, emekçi kitleleri düzene bağlıyorlar. Bir parça ödüni için, proletaryanın kurtuluş devasından, sosyalizmden, devrimden vazgeçiyorlar. Legalizm anlayışının gerçek politik özü budur.

Devrim ve iktidara nasıl hazırlanır? Öncelikle söyleyelim ki, devrim ve iktidara yasal yoldan hazırlanmaz. Burjuvazinin iktidara aygıtı zora dayalı devrim olmadan devrilmez. Marx, Engels ve Lenin tarafından zora dayalı komünist devrim için ileri sürülen nedenler, bugün fazlasıyla vardır. Tekelci sermaye öylesine bir sermaye birikimi sağladı ki, bunun sonucu olarak eski dönemlerde kıyaslanamayacak bir de askeri güç birikimini elinde topladı. Militarizm güçlendirildi, devlet aygıtları emekçi kitleler üzerinde bir başka aygıt ve bir egemenlik aracı olarak militarist temelle oturtuldu. Devlet bütün kurumlarıyla, emekçilere yönelik bir ölüm makinesi durumundadır. TC'nin yapısı tamamen böyledir. Bu durumda barışçı yol, parlamenter mücadele, hukuki yol ve benzeri yollar proletaryanın olsa olsa, yalı üzerinde engel olurlar. Burjuva devletin, emekçilerin devrimci zoruyla yıkılması, yani bunun için zorunlu olan devrimci savaş, yeni bir toplum kurmanın kesin koşuludur. Bu koşulu yerine getirmeyenler, devrimci olamazlar.

Uğur GÜNDÜZ

FİLİSTİN

ÇÖZÜM SİLAHLI-TAŞLI DEVİRİMDE!

Filistin'de halkın sokak savaşlarına ara vermemesinin yeni gerekçesi: siyonist İsrail devletinin, Kudüs'te yeni yerleşim bölgeleri inşa etmesi olsa da, gerçek neden daha derindedir. Temel neden; Filistin Halkının halen özgür olamaması; siyonist İsrail'in egemenliği ve baskısı altında yaşamak zorunda bırakılmak istenmesidir. Filistin Halkının bunu kabul etmeyeceği açıktır. Filistin Halkının, egemenlik altında yaşamayı kabul etmeyeceğinin ve siyonist devlet saldırıları karşısında sükunet kalmayacağını açık kanıtı: yıllardır sürüp giden sokak savaşlarıdır. Bir halkı yıllarca soktağa diken gerçek politik ve toplumsal nedenler kalkmadan, halk sokaklarda, eylemde olmaya devam edecektir. Filistin Halkının elleri, siyonist ve emperyalist egemenliği anlamına gelen devrin daltı yerine, özgürlüğü ve devrimi temsil eden kalasnikofa uzanacaktır.

Bugüne kadar, çözüm diye öne sürülen, İsrail egemenliğinde, "özerk Filistin bölgeleri" tezinin, pratikte, çözümsüzlük olduğu ortaya çıkıyor. Bunun böyle olduğunun tartışılmaz kanıtı: Filistin Halkı ile siyonist İsrail devleti arasındaki çatışmaların yoğunlaşması ve giderek daha sertleşmesi ve geçmişe göre çok büyük çaplı çatışmaların gündeme gelme eğilimi taşımasıdır. Örneğin; Filistinlileri denetim altında tutmak için kurulan Filistin polisi, olayların gelişimi ve halkın baskısıyla, artık bugünkü "hakemlik" konumunu uzun süre devam ettiremez. Çatışmaların sertleşmesi, kaçınılmaz olarak, Filistin polisini, kendi halkının yanında silah kullanmaya itecektir. Arafat yönetiminin ve Arap gericiliği ile emperyalizmin tüm karşı duruşlarına rağmen, Filistinli özelliği taşıyan herkes ve polisler de harekete geçmek ve askeri güç olarak davranmak durumunda kalacaklardır. Bu ise, an-

ca BM güvencesi, çok yönlü ve çok devletli uluslararası anlaşmaya rağmen, yapılan anlaşmanın pratik olarak geçerli ilan edilmesi anlamına gelir.

Olaylara neden olan politik toplumsal sorunlar çözülmüden, yani, Filistin Halkı kendi topraklarında özgür ve egemen olmadan durulmayacaktır. İki halkın bir arada yaşamasının tek koşulu yine her iki halkın birbirleri karşısında eşit haklara sahip olmalarının tanınmasıdır. Yapılan anlaşmalar ya da yasalar, ancak iki halkın, bu eşit haklarını kabul ederse, geçerli olur. Filistin Halkı, kendi politik haklarını, toplumsal yaşam haklarını kendi iradesine göre kullanmadığı sürece, zaman zaman "barış" olsa da, Filistin'de politik gündemin birinci maddesi hep savaş olacaktır.

İsrail'in Filistin topraklarında yeni yerleşim alanları inşa etmesi bile kendi başına, yapılan "barış" anlaşmasının, tek taraflı olarak İsrail devleti tarafından ihlal edilmesi, bozulmasıdır. İsrail, Yaser Arafat'ı ve gerici Arap devletlerinin varlığını, kendi güvenliği için hiç bir zaman bir güvence olarak görmemiştir. Bunun esas nedeni; Filistin Halkının devrimci dinamikleri ve savaşçı tarihidir. Yaser Arafat ve Arap desteği, bugün var ama, bir süre sonra olmayabilir. Filistin Halkı, kendi haklarını doğrudan kendisi kullanmak istedikçe; bu bilinçte oldukça, bugünkü durumun değişeceğini siyonizm çok iyi biliyor. Bunun için, kendi konumunu ve zeminlerini güçlendirmeye çalışıyor. Yeni yerleşim bölgeleri; siyonist devletin kendi zeminlerini güçlendirme programının yaşama geçirilmesidir. Yine bu anlamda, İsrail devleti, yapılan anlaşmaları tek tarafh olarak bozmaya devam edecektir.

Filistin'de iki halkın yararına gerçek bir çözümün nasıl olması gerektiğini Filistinliler yıllardır söylüyorlar.

Bağımsız ve demokrat bir Filistin devleti. İki halk ancak, siyonist İsrail devletinin yıkılarak yerine kurulacak olan, iki halkın eşit haklarını kabul edecek, bağımsız ve demokrat bir Filistin devleti altında bir arada yaşayabilir. Bu hedefe ulaşana kadar, savaşın devam edilecektir. Bugünküne benzer kısmi çözümler öneriler çok oldu. Ancak Filistin Halkı, tüm bu önerileri, kendi devrimini engellemeye yönelik olduğu için reddetmiştir. Fakat Filistin Halkının devrimci savaşı; siyonizm, Arap gericiği ve emperyalizmin bölgedeki etkinliğinin ve egemenliğinin sarsılması anlamına geldiği için, bütün bu güçlerin ortak biçimde, Filistin devrimini yok etmek için harekete geçmesine neden oluyor. Filistin Halkı devrimci hedefine ulaşmak için, yalnızca kendi içindeki uleştürücü gerici hareketlerle savaşmakla kalmıyor; savaşıyla, bütün Arap devletlerini, siyonist İsrail devletini ve emperyalizmi de karşısına alıyor. Filistin Halkı için olduğu gibi Yahudiler için de gerçek çözüm, ancak Filistin Devrimi'nin zafere ulaşmasıyla elde edilebilir.

Filistin halk mücadelesi, temelde bir devrim hareketi olarak gelişti. Pratikte olan şey; Filistin Devrimi'dir. Bu devrim, ortak düşmanın ittifakı sonucu henüz sonucuna varamamıştır. Fakat, devrim yoluna devam edecektir. Yarı yolda kalmış bir devrim, sonuçsuz kalmış bir devrimdir. Sonuçsuz bir devrim ise halkın sorununu çözmez. Ama Filistin Devrimi'nin, yalnızca Filistin Halkıyla sınırlı olduğu, yalnızca bir yerel hareket olduğu düşünülmesin. Filistin Devrimi'nin etkileri, bütün Arap ülkelerini sarar. Devrim mücadelesi, yalnızca Filistinlileri değiştirmekle kalmadı, bütün Arapları da devrimci yönde etkiledi. Ve devrimci hareket, Arap ülkelerinde güç kazandı, etkin oldu. Ortak düşmanlarının, Filistin sorununu "çözmek" için harekete geçmelerinin nedeni de, işte bütün bir bölgeyi etkileyen bu devrimdi.

Filistin Halkı için hedef, yalnızca toprakların yalnızca işgilden kurtarılacak değildir. Bu kurtuluş eylemi, pek çok kurtuluş hareketinden farklı olarak, bir de, bu topraklar üzerinde ku-

İslami hareketin ve Arafat güçlerinin, Filistin Devrimi'ne karşı saldırısını boşa çıkartmanın en etkin yolu her iki gerici hareket dışında kalan devrimci Filistin örgütlerinin öne çıkması, çatışmaları ve ayaklanmaları yönetmesidir.

Halkın durumu ve koşullar, devrimci güçlerin öne çıkmasına ya da devrimci politikanın güçlenmesine son derece uygundur. Savaşan bu halk, mücadelesiyle devrimci güçleri güçlendirmeye ya da kendi içinde devrimci örgütler çıkarmaya kararlıdır.

rutmuş olan bir devleti yıkmayı hedefliyor. Devletin yıkılması hedefi ise aynı devlet tarafından baskı altında tutulan Yahudilerin de kurtulması anlamına gelecektir. Özgür bir Filistin, Yahudilerin de kurtulmaları ve halkların eşit haklara sahip olarak bir arada yaşaması demektir. Bunun için de, iki halkın ortak mücadelesi, pratikte sık sık gündeme geliyor. İsrail de yaşayan halkın bugüne kadarki esas tarihi hatası, Filistin Devrimi'ni, aslında kendilerini de kurtaracak bir eylem olarak görmemeleri ve destek vermemeleridir. Filistin Halkının özgür olması ve Filistin'in demokratik bir politik yapıya kavuşması ancak bir devrimi gerektirir. Tarihi ve toplumsal koşullar, Filistin Devrimi'ni hem bir ulusal devrim ve hem de toplumsal bir devrim özelliği kazanmasını sağlıyor. Filistin Devrimi, iki halkı kapsamaması durumunda ise, etkilerini uluslararası alana taşıyacaktır. Yalnızca Arap halkı değil, Yahudilerin durumundan dolayı bazı toplumları da bu etkileri hissedeceklerdir.

Filistin Devrimi, ilk çıkışı işgal altındaki Filistin (Arap) topraklarında yapıldı. Siyonzizmin, emperyalizmin destekli büyük saldırıları ve vahşeti sonucu,

devrim esas olarak, uzun yıllar ekisini Filistin dışında gösterdi. Filistin örgütleri, diğer Arap ülkelerinde bulunmakla birlikte, mücadelenin hedefi Filistin'i kurtarmaktı. Arap ülkelerindeki Filistin hareketinin etkilediği ve yıllardan sonra da olsa, eylemler ve ayaklanmaya geçirdiği, işgal altındaki Filistinlilerdi. Filistin Taşlı Ayaklanması başladığı zaman, Filistin örgütlerinin tümü, diğer Arap ülkelerinde bulunuyordu. İntifada başladığında ise coğrafi aciz duruma düştü. Çünkü çoğunun içerdeki ayaklanmaya önderlik edecek etkin örgütlenmeleri ve liderleri yoktu. Butun örgütler ve kadrolar dışarıdaydı. Bu durumdan en çok yararlanan Filistin İslami Hareketleri oldu. Onlar, doğmuş olan mücadelelerin istisna konular. İşgal altındaki topraklarda olma konumunu kullanarak öne çıkmaya çalıştılar, FKÖ'nün içeriye taşınmasından sonra ise, FKÖ (esas olarak Arafat güçleri) ile İslami Hareket'in, birlikte ezmeye çalıştıkları, Filistin Devrimi oldu. Arafat güçleri olsun, İslami hareket olsun, her ikisi de Filistin Devrimi'ni engellemek için mücadele veriyorlar. O halde, Filistin Devrimi her iki gerici hareketi dağıtarak ve onlara karşı devrimci şiddet uygulayarak zafere ulaşabilir.

İslami hareketin ve Arafat güçlerinin, Filistin Devrimi'ne karşı saldırısını boşa çıkartmanın en etkin yolu; her iki gerici hareket dışında kalan devrimci Filistin örgütlerinin öne çıkması, çatışmaları ve ayaklanmayı yönetmesidir. Halkın durumu ve koşullar, devrimci güçlerin öne çıkmasına ya da devrimci politikanın güçlenmesine son derece uygundur. Savaşan bu halk, mücadelesiyle devrimci örgütleri güçlendirmeye ya da kendi içinde devrimci örgütler çıkarmaya kararlıdır. Çünkü teslim olmamakta direnen, boyun eğmeyen, bütün saldırılara rağmen ayakta duran ve her şeyi silaha dönüştüren bir halkın bu köklü eylemi, mutlaka devrimci nitelikte gelişmeleri yaratacaktır. Yeter ki devrimci örgütler, büyük bir cesaretle savaşa gitsinler; halk bu cesaretin kendisidir.

İsrail devletinin egemenliği devam ettikçe, Filistin baskı altında kalacak ve ekonomik olarak da gelişmeyecektir. İsrail, kasıtlı olarak ve suni yollar-

la, Filistin ekonomisinin gelişmemesi için elinden geleni yapacaktır. İsrail, batının ve dünyanın bölgedeki ticari ilişkilerini kendisine bağladığı sürece, Filistin ekonomisi, İsrail ekonomisine bağımlı olacaktır. Ve İsrail, bölgede hele kendi egemenliği altında, hiç bir zaman güçlü bir Filistin istemeyecektir. Bu durumda, Filistinlilerin önündeki tek seçenek, kendileri üzerindeki bütün politik tasarrufları, kendilerinin kullanmasını sağlamak ve kendi toprakları üzerinde, egemen olmak. Bugünkü ilişki durumu sürdüğüce, Filistin yoksul, bağımlı ve egemenlik altında kalmaya devam edecektir. Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ortaya çıkan son durum, Filistinlilerin gelecekteki durumlarına biraz ışık tutuyor. Orada siyahlar, merkez hükümet içinde yer alıyor ve ekonomi üzerinde (hiç değilse) söz sahibi oluyorlar. Filistinliler, Güney Afrika'daki durumun da gerisinde bir ilişkiye razı edilmeye çalışıyor. Emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği, Filistin Devrimi bütün engelleme çabalarına rağmen sürerse, ileride bir yaşanmış örnek olarak Güney Afrika örneğine başvurabilir. Ama, nasıl ki Güney Afrika örneği siyahların sömürülmesini ve geri bırakılmalarını devam ettirdiyse, aynı çözümlün Filistinlilere dayatılması, Filistinliler için de aynı sonucu yaratacaktır. Filistinliler için sosyalist devleti yıkmak ve sosyalizm yoluna girmekten başka hiç bir yol gerçek çözümü getirmeyecektir.

Filistinliler, kendi toprakları üzerinde, işgalci durumdaki İsrail'e göre daha az söz sahibiler ve maddi olanaklardan daha az yararlanacaklar. Üstelik, sürekli İsrail'in saldırılarına uğrayacaklar ve baskı görecektirler. Filistin Halkı, gelişmesini şiddet ve işgalci yollarla engelleyen bu duruma razı olmayacaktır. Mevcut ilişki biçimi, Filistin halkının aleyhine oldukça, Filistin gündeminin birinci maddesi hep, devrim olacaktır. Burada ne çatışmalar sona erecek, ne de savaşlar bitecektir. Fakat devrimci savaş, sokak savaşları, gerilla savaş, Filistin Halkını devrimci hedefine biraz daha yaklaştıracaktır. *Filistin Halkı, elinde taş, silah, sapan ne varsa onunla kazanacaktır. Filistin devrimle kazanacaktır.*

Cihan YILDIRIM

EMEKÇİLERİN SİLAHLI GÜCÜ HAREKETE GEÇMELİDİR

"Ve biz nasıl savaşılacağını, nasıl kin duyulacağını ve nasıl serileceğini öğrendik. Savaş gibi böyle keskin bir bıçağın üzerinde herkesin duyguları kusursuz biçimde keskinleşti."

-SOLOHOV-

Dünyanın heresine giderseniz gidin, savaşın görüntüsü değişmiyor. Savaş, belki ki bir iç savaş, halkların tüm yaşamını baştan aşağıya değiştiriyor. Bütün taşlar yerinden oynuyor ve hiç bir şey eskisi gibi, eski alışkanlıkta olmuyor. Ama değişmeyen şey, bir savaşın, en gizli yürütülen bir savaşın bile, varlığını kanıtlar gibi duruyor: Bu toplumun keskin bir bıçak gibi ayırımıdır.

Bir yanda bütün silahlıklar, pistikler, askarlıklarıyla çürümüş; öte yanda kan gözyağı ve acıyla dirilen yeni, yepyeni bir topluma gücü. Bir yanda eski toplumun bütün ramussuzları, öte yanda isimleri kahramanlarıyla bir çavert kuşağı. Bir yanda bütün ahlak sınırlarını dışarıdan artan bir sefalet, senginlik ve hayalleri sığmayan bir lüta, diğer yanda dehşet verici sefalet, açlık ve ölüm sınırında bir düşkünlükle yaşayan milyonlar. Bir yanda kin, bir yanda sevgi. Toplum, keskin bir bıçak altında bütün bağlarını koparıyor, dolu dizgin, en kökle, en kararlı hesaplaşma anına kolluyor. Ve fitil, ateşlenmeyi bekliyor.

Annı değişen sadece kâhılar değil, mekânlar da değişiyor, yaşamın yurtları na. Toplumun devrimci güçleri, emekçilerin gücü her an hareket ediyor. Bir yanda, güç ve zorla geçertme, koy yakmalar, haskı ve vahşetten kaçış, bir yanda ise kitle hareketlerinde bir araya geliş. Köyler kendere akıyor, kentler eylem alanlarına. İnsanlar sadece, eskisi gibi yaşamak istemediklerini dile getiriyorlar, artık eskisi gibi yaşamıyorlar. Onları uyandıran bütün toplumsal alışkanlıklardan ve değer yargularından sıyrılıyorlar. "Aman zammın bana ne?", deşil "Sözüm, sustukça sara sana gelecek" diyerek haykırıyorlar. Yıllarca her gün içinde dehşetle yaşadıkları sefaletin biteceği umuduyla, bu büyük umutla kopuyorlar alışkanlıklarından, eski yaşantılarını silbitleyen köklerden. Kitle çıkıyorlar sokaya, umutla ve sevgiyle çıkıyorlar.

Bilimsel yaklaşım soğuk kanlıdır, toplumsal olaylara ve değişimleri soğuk kanlılıkla yaklaşmayı gerektirir. Annı günümüzde, tüm duygular harekete geçmiştir, ajitasyon

büyük güç kazanmıştır. Heyecanlandırılan, uşturan, duyguları keskinleştiren ajitasyon güçlü bir silah haline gelmiştir, en doğru sloganlar kadar güç kazanmıştır. Bu heyecan, bu coşku, zaten hareket halinde olan emekçi kitlelerin devrimci enerjilerini, önüne geçilmez bir sel haline getirecektir. Umudu beslemeliyiz, bu, hızla hedefine giden lokomotifin hızın kazanına daha fazla konsantrasyonla.

Emekçilerin bütün gücü, bütün silahlı güçler harekete geçmelidir. On yılların sefaletinin kükten değişeceğine olan umut, ancak kükten bir savaşla beslenabilir. Kan, gözyağı, acı ve açığa boğulan milyonlar, kendi kitle eylemleri ile devrimi sürmekte fakat bu yetmiyor. Yetmediğini yağınların kendisi de görüyor. Bu halklar, milyonlar artık devrimci bekliyor. Bundan böyle atacağız her adımın hesaba, bu gerçek üzerinde kuruludur. Bu gerçeği temel almayanlar, ulelerine çıkan en küçük sorunu bile kavrayamazlar. Birlik sorunu, savaş sorunu, kitle hareketini yönlendirmek sorunu, bu temel üzerinde cevap bekliyor. Ne kendi varlığını korumak için birlik, ne adanmış duyurmak için savaş, ne de sayıların oynamak, oynamak için kitle mücadelesi. Sadece, en kökle, en kararlı savaş yolunu göstermek için devrimci gelişme.

Acı bizi korkutmuyor, baskı getiremiyor. Uzun bir savaş bu. Savaşmak yeni bir yaşam biçimi haline geliyor adeta. Tıpkı Filistin gibi, birden fazla kuşak yetişiyor savaşın içinde. Bu uzun savaşta daha nice acılar yaşayacağız ve nice kahramanlıklarla gurur duyacağız. Ama bu uzun yürüyüşte, hangi yane, hangi hızla, hangi güçlerle hareket edeceğimizi iyi bilmeliyiz. Kitleler de bilmeli. Küçük ya da büyük çarpışmaların sonuçlarını ve etkilerini hesaplamalıyız. Savaşın içindeki bütün güçlerin hesabını yapmalı, tıpkı ordu gibi tek merkezden yönlendirilebilen bir mekanizmayı harekete geçirebilmeli, şekillendirebilmeliyiz. Bu devrimci stratejidir. Devrimci strateji olmadan savaşın harekete geçirdiği yağınlar, umutlarıyla birlikte yorgun düşerler, sonrasında çürütler. Halk ha-

reketi düzeyine gelmiş bir devrimci mücadeleyi, sadece devrimci strateji bir araya getirebilir, enerjik olabilir. Yağınlar mücadelesinin yükselişini adım adım görmeli ve yaşamalıdır. Ve bunu yaparak olan, bu etkiyi yaratacak olan bizler savaşın kurallarıyla hareket etmeliyiz. Tıpkı yorgun bir atış altında siperi yaran birliği hücumu kaldırmak için, en kritik anda birinin öse fırlaması zorunluluğu gibi, ve tıpkı, eğer bu ileri fırlayış en kritik anda yapılmazsa, siperlerdeki birikimlerin hücumu geçebilecekleri gibi savaş kurallarını aklımızla tutarak, en uygun anda ileri fırlamayı ya da sürprizler yapmayı bilmeliyiz. Çünkü açık beklemes, umut her zaman kendini aynı güçle var etmez. Ne biraz önce, ne de biraz sonra, şimdi" diyebileceğimizi andırı sıkı sıkıya kullanmalıyız.

Bu ve benzeri savaş kurallarını yıllarca kafamızda biriktirdik. Şimdi şu an yaşamızdan, yıllarca kafamızda biriktirdiğimizde savaş kurallarını hayata geçirmenizi bekliyor. Uzun yıllar sayılabilecek bir süre devrimci cephe güç biriktirdi ve keskin çarpışmalardan kaçındı. Devrim, bir sonraki kavgaya daha güçlü hazırlandı. Ve ne zaman devlet tüm toplumu derinden sarsan bir saldırıya girişse, hazırlanan devrim güçleri de harekete geçiyorlar. Karşı devrimci iç savaş, içte bu etki-tepki sarmal içinde devrimci iç savaş doğardı. Ama bundan sonra, saldırı beklemenden hücumu kalkmayı öğrenmek gerek. Sadece yıl dönemlerinde ve belirli günlerde değil, kendimizi en uygun bulduğumuz zamanda bir kallaşma başarabilmeliyiz. Düşmanı sürekli baskılamak için, sürprizlerle felç etmek için, savaşın adım adım yükseldiğini ve umudu nasıl beslediğini göstermek için.

Bu düşünüş ve pratik olmasa, kitle hareketi hiç bir zaman başarı sağlayamaz. Düşünüş: 1968 Avrupa'sında milyonlarca işçi, emekçi, öğrenci çetin bir kavgaya girdiler. Hareket çok hızlı yükseldi, tüm sokaklar bir savaş alanına döndü, fabrikalar, kampüsler hızla işgal edildi, yaşamı felç eden genel grevler örgütlendi. Tekeleri emperyalist toplumun yarattığı bütün değerler bir anda yıkıldı. Annı devrimci komünist güçler bu hareketin karşısında hazırızlı değildiler. Her şeyden önce devrimci bir stratejileri yoktu. Büyük bir hızla yükselen hareket derinleşmeden, kökleşmeden, aynı hızla yok oldu. Milyonların hareketi, tekeleri değerleri sara-

maşaama yerine devrimci değerleri koymadı. Zafere ulaşamayan, zaferi göze alamayan her savaşın gibi, toplumu daha büyük bir kargaşa çözdü. Dünya devrimci güçleri 70'li yılların çiçek göçkleri oldular. Esrar ve eroin partilerinde asalaklığa düştüler. Bu an Avrupa gençliği, çürümeye etkisi ile en bunaltıcı yollarını yaşıyor. İntiharlar, nüksütükler, yarınasız, üretimsiz asalak bir yaşam. Son atazyanın Avrupa tarihli devrimci strateji olmazsa, proletaryanın devrim gücünün nasıl çürüdüğüne tanıklık.

Devrimin yenileştiğini Türkiye ve Kürdistan'da fetretisi Avrupa'da bileneenden çok daha ağır ve derin olacaktır. Umutsuzluk ve intihar devrimci güçlerin toplu kayını, sıklık ve hasarını hayranlaştırıyor. Nüfuslar eşlik edecektir. Tarih sırtımıza böyle önemli bir sorumluluk yükliyor. Devrimci strateji, güçlerin zımsızında kullanılmıyo diyayım. Zımsızında kullanılmayan güçler heba olurlar.

Devrimci strateji için özel ve nesnel koşullara kavramalıyız. Nesnel ve özel güçlerin ölçütü sayılar değildir. Bu ölçüt siyasaldır. Dahası bu ölçüt baskı ve zulme ve gelişme içindedir. Sınıf savaşımının yarattığı siyasal sonuçlara göre özel ve nesnel olan da değişir. Güçlerin bu değişimini izlemek ve kavramak devrimci stratejiye gerçeklik kazandırır. Yoksa stratejimiz donuk bir çözüme dönüşürdü. Toplumun bütün kesimleri arasına girebilen, onlarla ilişkili ve politik bir ilişki kurabilen, geliştirilebilen bir parti, nesnel ve özel olanı bir arada kavrama olanağına sahip olur. Bütün bu okunmuş tartışmalar ve siyasal tartışmalarımızın doğruluğuna, teorik kavrayışımızın yararına, bu tartışma değişikliği besler. Leninizmin ilköğretim politik bencülüğü, onun yığınlar arasındaki canlı varlığını en güçlü kanıtıdır. Bu birlik olmazsa, devrimci strateji tradeleşliğe düşer ya da güzel çizilmiş semalarda kalır. Teorik kavrayış olmasa eğer, yığınlar arasındaki canlı ilişkiler, sadece rakamlara yansın bir demokluk içine girer. Son yıllarda iyice alevlenen tartışmalarımızdaki çarpışık, teorik kavrayışsızlıktan kaynaklanıyor. Yığınlarla canlı ve politik bir bağ kuram Leninizm, devrimci bir strateji gereğinden ötürün devrimci güçleri harekete geçirebilecek bir güçte sahiptir. Yeter ki atak ve cüretli olsun, kendi özel gücünün gerçek hesabını yapabilsin.

Leninistlerin en büyük ittifakı devrimci iç savaştır. Çürütme devrimci iç savaşın iki unsuru olmaktadır güçlendiriyor. Kitle hareketi ve komünist eylem. Kitle hareketi komünist eylemin aradığı zemini güçlendirir, komünist eylem de, kitle hareketini belirleyen konumuna yavaş yavaş yükseliyor. Şimdiye dek kitle hareketi, "demokratik" zemimlerde, yani küçük burjuva siyasal sınıfta geçirdi dönün. Komünist eylemde, kitle

hareketi üzerindeki gücünü defalarca kanıtlamıştır. Öyleyse Leninist devrimci stratejiyi uygulayarak, yaşamı güncellecek burjuva politik araçlara sahip bulamıyoruz. Bundan sonrası devrimci stratejinin içidir.

Atacağımız adım önemli büyüktür. Modern savaşlar, hele iç savaşlar, daha çok psikolojik savaşlardır. Moral güç, ateş gücünden daha önemlidir. Bu savaş, artık askeri gibi yaşamak istemediğini haykırarak sokacağı çıkan, hangi güçlerle, hangi yöne, hangi hızla koşacağını bilemeyen yığınlar, kazanması şarttır. Öyleyse önce yığınlara hitap etmelidir. Öyleyse bir bu savaşta savaş meydanında düşünerek kazanacağız.

Kişisel terör katliamlar, işkenceyle, tecavüzlere geliyor. 70'lik amalar, yürütmeyen sakatlıkların yerlerinde sürüklenerek gözetilene alınıyor. Faşizm, en insanlık dışı işkenceler, en namussuz ve alçakça baskılarla yığınlar, kazanmaya çalışıyor. Devrimci bir savaş varolduğu müddetçe, hiç bir zorba güç halkı yıldıramaz. Tam tersine bu faşist terör devrimci savaşın moral gücünü artırıyor. Halk ve kitlelerin yığınlar yaratamıyor, tam tersine, yığınlardaki "düşman" kavramını derinleştiriyor, kökleştiriyor. Köklü bir düşman kavrayışı, psikolojik bir savaşın en derin moral gücüdür. Devletin baskı ve zulmu ne denli artarsa artarsa, kendisi daha fazla tehlikede hissetmesinin esas nedeni budur. Her baskı ve zulmün uygulanması halkı değil, devleti güçlenmeye çeviriyor, devleti güçlenmez hale getiriyor. Çünkü devrimci sınıfta devrimci düşman kavramı öyle kökle hale geliyor ki, bu savaşta düşen kurbanlar, savaşın gerçek kurbanları olmaya başlıyor. Devlet ölümüne uğruşan devrimciyle savaşıyor, savaşmak zorunda kalıyor. Bir büyük, en kahramanca ölüme devlete en büyük katkı verdi. Onun en büyük moral boşluğu veren çarpışılıyor. Ve en kahramanca ölüme, yığınlar ve eylemlerle yığınların mücadelesine haline geliyorlar. Devlet, yaşamayan komünistlerin yarattığı bir orduyla karşı karşıya ediliyor.

Burjuva iç savaşına, devrimci iç savaşla karşılık veriliyor, devletteki düşman kavramı, tehlike duygusunun derinliğiyle birleşiyor. Yarımsızdan emin olamadığı için başlattığı iç savaşın karşılığını gördüğüce, tehlike ve psikolojik duygularını teslim alıyor. Acile ediyor, kaçınmıyor ve zağlanıyor düşünüyor. Devrimci iç savaş bir çok aşamadan devleti savunma konumuna getiriyor. Hıçbir şey ve güçlenmeye devam eden kitle hareketini basırmamanı, dağıtmamanı yan sıra, onu karşılamak, kendi iradeli kanallara aktarmak çabasına giriyor. Bu çabayı bir çok alanda izleyebiliyoruz. Örneğin, Cumartesi anımlarıyla baş edilemediği gibi, önce halkla yıldırmaya çalıştı, gıcıkta ve işkenceye aldı, almadı. Sını-

di oturmazsa, karşı ilişkileri bulma bitirilemiyor, polisler, onlara yardımcı olduğunu göstermeye uğraşır. Bu oturmazlığı yapabilmek için, baskılara bir süre ara vermesi. Cumartesi anımlarını bir süre rahat bırakması gerekti. Başka bir örnek, eszavırlarını kitlelerle teslim alamayacağını gördü, baskı ve zulmü elden bırakmayarak, devrimci tutsakları pasifize etmezdi başka yollarını bulmaya çalışıyor. Son örnek, bütün politik ve ideolojik araçlarını kullanarak, yığınlarla genel bağışlanma, "terör toplumu ve birlik savaşım" paketini göstermeye çalışıyor. Bütün bunlar, devletle devrimci savaş karşılarındaki reflekslerdir. Devrimci savaş onu saldıran konumundan, yavaş yavaş savunma konumuna geçmeye zorluyor. Ancak toplum kaskın bir başlık sırtındadır ve devletle refleksleri onun hiçbir yararına olmayacaktır. İşte böyle bir anda devletle tehlike duygusuyla kaçın, kazanır, kendi iç çarpışmalarını morali boşluk olduğu bir anda, beynini felç edecek saldırılar örgütleniyor. Askeri anlamda olmasa bile, stratejik anlamda güçlü olduğumuz bir dönemi yaşıyoruz. Devlet saldırı ve savunma refleksleri arasında bozuluyor. Psikolojik savaşta düşmanın beynini felç edecek saldırılar, büyük zafere yolunu açar.

Askeri eylemlere hayranılmamak, düşmanın rahatları. Ciddiyetsiz eylemler de düşmanın rahatları. Çünkü eylemler şüphe tehlike duygusunun ve kaygısının en derin en kasvetli etkileridir. Korkuzunu gerçekliğe dönüştürecek her eylem, şüphe ve iç çekişmelerini boyutlandırıyor. Ortalama sel düşünce şüphe eno sürüyor. "Askeri eylemler kendi iç çarpışmasını düşman devlet güçlerini yeniden bir araya getirir, güçlendirir." Her şey, bu kesinlikle yanlıştır. Ondan en kritik anda iç çarpışmalarını yeniden geç, devrimci iç savaş karşılıklı psikolojik halidir. Öyleyse askeri eylemlere bir süre de olsa ara vermek, ya da ciddiyetsiz eylemler yapmak, düşmanın iç çarpışmalarını azaltır, kendi iç çarpışmalarını daha sakın bir kafayla görürler. Devrimci iç savaşın yükseltilmesiyle iç çarpışmalarının büyümesindeki paralellik görülmek, ne anlaşılmaz bir korkuk.

Kitle hareketi ne ancak devrimci stratejiyle yön verilebilir. Devrimci stratejinin hızla gösterdiği yol, ya anda emekçilerin silahlı bütün güçlerini harekete geçirilmesidir. Bu gerçekleşmesi bile Leninistler, küçük ölçekli da ciddi bir askeri eylemlilikle düşmanın beynini felç edebilir. Kendi gücünün ötesinde davranmamak ve bütün güçlerini kesin bir hesaplamaya içine, nihai zafere götürerek çabızın anına kadar sekmek de devrimci stratejinin gereği dir. Komünist hareketin etki gücü bir kez daha zamanmalıdır.

Setenay BERDAN

İŞÇİ SINIFI ve EMEKÇİ YİĞİNLARIN SİYASAL EĞİLİMİ

"Devrimin, dingin siyasal gelişme dönemlerinde inanılmaz gibi görünen bir hız ve derinlikle insanları eğittiği tartışma götürmez bir gerçektir. Ve asıl önemli olan, devrimin yalnızca önderleri değil, aynı zamanda yığınları da eğitmesidir."⁴

— LENİN —

Son otuz yılını iç savaşlarla ya da iç savaş yaklaşan sınıf savaşmalarıyla geçiren Türkiye ve Kürdistan'ın genç ve orta yaşlı kuşağı devrim düşüncesiyle iç içe yaşamıştır. Bu yığınlar çoğu kez sert çatışmalardan geçmiş, bazı dönemler devrima çok yaklaşıklarını hissetmiş, bazı dönemleri ise ağır yenik dönemleri olarak geçirmişlerdir. Son olarak, 1989'dan sonra mücadele yani yükselen bir evresine girmiş, yığın ayakları sürekli ve yaygınlaşmış, devrim ile karşıdevrim güçleri arasındaki kopuşma açığı girmeye, giderek netleşmeye başlamıştır. 1991'den sonra ise sınıf savaşını artık içte sert ve kesin bir biçim kazanmış, şiddet giderek ve tek geçerli araç olmaya ve yığınlar bu savaşın bir ölümlü-helim savaş olduğunu gün geçtikçe daha net kavraymaya başlamıştır. Yaşanan bu iç savaş süreci toplumun temellenişinden itibaren, en kendi halinde olanları bile derin uykusundan uyandırmış, devrim ile karşıdevrim arasında amansızca süren savaşın taraflı olmaya zorlamıştır.

Yaşanan bu devrimci süreç, bu sürecin bağlamında arabirimsel derin teorik, ideolojik ayrımları pratikte yeterince fark edilmeyen "sol" siyasal hareketleri geniş sayılabilecek bir yelpazeyi sosyal-reformizmin batığına batırmıştır. Pratik bir kez daha şaşmaz bir biçimde aygınlıkların göstermiş ve soğuk sosyalistlerin ideolojilerinin sağcı özü iç savaşın kazanması paralel bütün çikentiliyle açığı çözmüştür. Önce artık tekelleri sermayenin ruhdında "hazaya gelmeler"dir. Geçen devrim sosyal-reformizmin biryle talihiz bir "sığınım"dan geçmiştir.

Öte yandan, işçi sınıfı ve emekçi yığınları öncülük iddiasını sürdüren bir çok siyasal hareketin stratejilerinde ciddi yanlışlamalar olduğu daha şimdilerde yaşam tarafından kanıtlanmıştır. Öyle ki, bu siyasal hareketler, kendi devrim stratejileriyle başlangıçta doğru politikalar geliştirmekte, hâlinde arıya çıkarma ters sloganları dile getirmişlerdir. Marksist-leninist ideolojinin

ayrıcılığı aygınlara yol göstericiliğinden yoksun olanlar, gelişen devrim karşısında yalnızca yaşamdan öğenerek yollarını bulmaya çalışıyorlar. Ve devrimi konularını korudukları müddetçe doğru politik ve sloganlara doğru kez yaklaşıyorlar. Ancak, bilinmelidir ki, bu tarz bir öğrenme, "pahalye pedanesi" bir yana ilke yoksunluğunu da besler. Oysa, "Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanarak süğün politik sloganlarını önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olmaz." (Lenin)

Proletaryanın Leninist Partisi kesin bir devrimci programa sahiptir ve bu program esas alınarak devletten talik politikalar, bugüne değin yaşamı tarafından her seferinde doğrulanmıştır. Şaşmaz Leninist örgütör, bütün leviat üstünlüğünü sağlar ve proletaryaya yığınların pratik öncülüğünü kazanmasını vazgeçilmez koşullandırır.

Lenin'in söylediği gibi, devrim yalnızca önderleri değil, bundan daha önemlisi yığınları da eğitir. Yığınları önderlik yapacak parti, bu yığınların devrimden neler öğenmiş olduğunu, varını-mevcut bulduğu düşüncelerini, bu bilinçlenmelerinin ne yönde gelişimini kesin bir biçimde tespit etmek durumundadır. Ancak bundan önce, bu bilinç durumuna etki eden sorunlara bakmak gerekir.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YİĞİNLARIN SORUNLARI

KATLANILMAZ HALE GELMİŞTİR

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının sorunlarından hiçbirini yeni değildir. Bu sorunlar yillardır üst üste birikmiş, derinleşmiş ve gün geçtikçe, çözülmek bir yana daha da katmerleşmiş ve çözümlenemeyen bir hale gelmiştir. Tekelleri sermayenin önce vadediği, demagogisine, "acı ilaç" diye yutturduğu sarsıcı (soygün) önlemlerine, şüpheli "paket"lerine ve her türlü umut ve sabır pompalarına rağmen, hâlinde yaşam düzeyinde gerçek bir kötülüğe yaşamışlardır. Eski halk yığınlarına dayanan yaşam, beslenen baten bir yaşamdır. Gözlerinin önünde rezilce bir sefalet, öks ve boluk yaşamışlarına tank olan halk yığınları, varlık içinde yoksul yaşamaya mahkûm edilmiştir. Sefaletle sefalet arasında deli uçurum, her geçen gün derinleşmiştir. Evet, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için bu berbat yaşam koşulları, mahkûm edildikleri sorunlar yeni değildir, yani olan şudur; bu sorunlar artık katlanılmaz hale gelmiştir. Bu sorunlar nelerdir?

* Kırt Halkı üzerinde ulusal baskı, fevri-şoven sefaletler, toplu katliamlar, hırs yakma ve

hoşalmalar, zorunlu göçler, ulusal katliksizleştirme ve her türden acılamalar

* İşsizlik, emekçilerin işgüvenliğinin olmaması ve işsizler ordusunun gün geçtikçe daha da kalabalıklaşması, iş bulma umutlarının tükenmesi

* Açlık, yoksulluk... buna paralel olarak hayat pahalılığı Türkiye ve Kürdistan'da halkın çoğunluğu gerçekten açlık sınırının altına düşmeye başlamıştır. Afrika ülkelerinde görülen açlıktan ölümler, Kürdistan ve Türkiye metropollerinde yaşamı hale gelmiştir. Enflasyonda ve zamlarda sürekli yükselen, cize yandan, gerçek ücretlerde ve alım gücünde sürekli düşüş bunun sonucu, geniş işçi ve emekçi yığınlarında sefalet düzeyinde, çaktırmaz, umutsuz bir yaşamı.

* Fevri baskılar, saldırılar, katliamlar, işlenmeler ve her türden insanlık dışı uygulamalar.

* Küçük ve yoksul köyler için söbvansiyonların kaldırılması, mizan fiyatların düşük tutulması, köylerden uygulamaları ve en önemlisi bankalara olan borçların faizleri, ipotekle tehliktir.

* Kenti küçük burjuvazi için tehliğin yoğun baskılar, banka faizleri, hacizler, toptan satış fiyatları ve enflasyondaki sürekli artış

* Karşılıklı her türlü ezilmesi, baskı altında tutulması, eşleştirilmesi, gerici gelenekler ve dini gereklerle cendere altına alınması, kadın vücutlarının meza haline getirilmesi.

* İstisna, küpenin, aygınlardan ve her türden burjuva yolağın penesine iden gençlerin gelenekleri umutlarını üttürmesi... Bu ve benzeri sorunlar, işçi sınıfı ve emekçi yığınların yularını uğruna mücadele yürüttükleri sorunlardır.

Yığınlar, her türlü fevri baskı ve sefaletlere, öldürme ve sefaletlere rağmen, bu sorunlar uğruna mücadele yürüttükleri vazgeçememiş, tam tersine, mücadelelerini daha keskin, daha sert ve daha yaygın hale getirmişlerdir. Yığınlar, mücadelelerinde kendiliğinden unsurları ağır basmasına, ellan be devrimci önderliğim henüz kendini yığın hareketine kabul ettirememiş olmasına rağmen, yaşamdan öğenerek suretiyle, savaşlarını baştan itibaren kazanmaya başlamışlardır. Bu hareketin nesnelikle olan bağlarının sağlanmasını, yığınların kararlılığını gösterir. Ve yığınlar bu karşıdevrimci teröre katliamları karşın her seferinde yeniden ve estisinden daha büyük bir kararlılıkla karşı alanlarını dolduruyorlarsa, sınıf önümü daha güçlü ve giderek serleşen mücadele çözümlerine oca-

"Devrimin bizi ve halk yığınlarını eğiteceğinden kuşku yoktur. Ama militan bir siyasal partinin şimdi karşı karşıya olduğu sorun, bizim devrime her hangi bir şey öğretip öğretemeyeceğimiz sorundur."

— LENİN —

notasında, bu ezanı deşildir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar ve Kürt Halkı genel olarak bu düşünceden rahatsız ve değişmesini istemektedir. Yığınların her kesimleriyle onsalama kesimleri arasında ayrıntı ayrıntıdır ki. Birinciler burjuva düzenin zoruyla bir devrimle yıkılmaz ve Demokratik Halk İktidarını kuramazsa bilincine sahipken, öncüler, bu bilince henüz net bir biçimde ulaşmamışlardır.

Genç, geniş yığınlar, tüm bu sorunların politik kütüğe bağlı olduğunu, sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyorlar. Yaşam ve mücadele deneyimi bunu onlara öğretti. Sorunların Ankara'da düğümlendiğini görüyor ve Ankara'ya yürüyorlar; yerel ya da ekonomik sorunlardan çok genel politik sorunlara karşı duyarlı ve işçi gösteriyorlar. Ancak bu, henüz net ve uygulanabilir bir iktidar bilinci, kararlı bir devrim bilinci düzeyine ulaşmamıştır. Bu, daha çok bir sezgi düzeyindedir. Ancak, belirtmek gerekir ki, güçlü bir sezgi de, yaşam tarafından güdülmüş bir sezgi de.

Geniş yığınlar tüm yekarı sorunların uygulanabilir iktidar sorununda düşünceleştirmiş görüyor, ancak sorunların çözümünü konusunda ne kadarı gerçekleştirmiş biliyorlar. Buna rağmen, bu durumun, en yekarı yekarı bir devrim, bu devrimlerle de olsa öğrenimlerini devrim edebilir.

Yani, sorunu, sosyal-reformların kavradığı gibi "yığınların sadece küçük bir azınlığı devrimci-sosyalisttir, oysa en geniş yığınlar böyle bir şey istemiyor" şeklinde koymak, öncülükten hiçbir şey anlamaktır. Bu, burjuva devlet aygıtının değişmesi sorunundan kaçmaktır, oportünizmdir. Sorunun doğru kavranması şu şekilde olmalıdır. Gündüzün Türkiye ve Kürdistan'ında işçi sınıfı ve emekçi yığınlar düzenli olarak ve değişmesini istemektedir. Bu yığınların her kesimleri, sınıf bilinciyle, devrimci-sosyalist öncüler burjuva devlet aygıtını zorlayan bir devrimle değiştirmek, burjuva iktidarı yıkıp Halk İktidarı kurmak ve tüm sorunlarını kaynağı olan kapitalist özel mülkiyeti kaldırıp, üretim araçlarını, toplumsal mülkiyatını hakını almak gerektirir bilincine sahipken, henüz daha geniş yığınların bilinci, henüz, bu noktada bir netlik kazanmamıştır. Heri unsurlar devrim ve iktidar bilincinde net ve bir şekilde girecek bir mü-

cadeleğe hazırlan, daha doğrusu bu konuda çetin bir savaşın (proleter devrimci işçi sınıfı) içindeyken, sorunların politik iktidarda düğümlendiğini farkında olan, ama buna rağmen henüz ne yapmalı gerektiği konusunda net bir bilince tesanmeyen, yaşadığı sorunların hazırlığına rağmen, düzene olan bağlılığının, sızdırlık, nispetler seçimsizliği sonucu çetin ve taktik bir savaşın göze almamış yığınlar vardır.

Sonuna bir şekilde koyup bırakılmı yetmez. Ayrıca, şu noktada da kestirilmeli unutulmamalıdır: İşçi sınıfı kendisi yığınları her şeyden önce daha fazla düzenli, devrimci anlamaktadır. Bu, şu anlama gelir. Şimdiye kadar geniş yığınlar içinde küçük bir azınlığın bilincini gözetmeden devrimci eğilim gelişip güçlenen eğilimdir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinci devrimci yönde gelişiyor.

NE YAPMALI?

"Devrimin bizi ve halk yığınlarını eğiteceğinden kuşku yoktur. Ama militan bir siyasal partinin şimdi karşı karşıya olduğu sorun, bizim devrime her hangi bir şey öğretip öğretemeyeceğimiz sorundur." (Lenin)

Yığın hareketinin mücadele istemine, mücadelesinin düzeyine ve bilinç durumlarına yukarıda işaret ettik. Şimdi şu soru önümüzde duruyor: Bu verilerden hareketle devrimci devrimci devrime ne öğrenenler ve ne öğretmelidir? İşçi sınıfı ve emekçi yığınların gücüne siyasal bilinç ne ölçüde, hangi devrimci sistemlere dayanmalıdır? Genel olarak ve tabii ki bu soru ifade edecek olursak, yapılabilecek iki şey vardır.

Ya en geniş yığınları en geri eğilimlerine dayandırmak ve henüz burjuva iktidarı bir devrimci devrime bilincine ulaşmamış, kararlı ve geri unsurları, bilincinin kendiliğindenliği önünde büyük eğilim ve burjuva soruna olarak, bu yığınların önüne (insana hoş görünerek, onların özlüklerini) koyarak, yani onları zorla ve kaygılarıyla hitap edecek tereddüt düzeyi içi talep ve hedefler koymak. Burzuvaki amaç, işçi sınıfı, kitlesel olarak, en geniş yığınları kucaklamak, sarp sarmalamaktır.

Ya da tüm scların, işçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt Halkının, emekçi kadınlara, gençliğe ve, hayati sorunlarının çözümünün yekarı devrimci gerçekleştirebileceği bilincinden hareketle, bugün her bir yığınların heri unsurlarının ulaşmış olduğu devrim bilincini en geniş yığınlara kasırsız bir netlikle, sarsılmaz bir inançla, her bir kafa kesikliğine meydan veremeyecek bir sadetle koymak, yani herdekilere katılması ulaşmanın pratik politikalarını sunarken, bu sayede geriletileri de tereddütlerin düzeyine yükseltmek. Burzuvaki amaç, işçi sınıfı ve emekçi yığınları devrimci yapmaktır.

Görülmüş Türkiye ve Kürdistan'ında sosyal-reformların birinci yolu, Leninist Parti ile ikinci yolu temeldir. Sol devrimci akımların bu iki yol arasında tereddütlenmesi,

yığınların önüne devrim hedefini somut bir hedef olarak ve hiçbir kafa kesikliğine meydan veremeyecek bir şekilde koyması gerekir. Oysa böyle yapılmıyor, devrim hedefi soyutlaştırılıyor, meşğullleştiriliyor.

Ebene, bunun önünde yekarı, neden işçi sınıfı kavranamamıştır. Devrimin daha öncelikli devrimde de söylenildiği gibi bugün, işçi sınıfı kavranamaması hiçbir ciddi toplumsal sorun doğru biçimde çözümlenemez. İşçi sınıfı kavrayıp kavranamaması, işçi sınıfı yaklaşımın dolaysız bir devrim olarak, gündüzün "sol" hareketinde işçi sınıfı kavranmaz çıkar.

* 2 — Sosyal reformizm: İşçi sınıfı bunları sadece korku ve kaygı uyandırır. İşçi sınıfı gerçekleştirebildiklerinde asla kabullenmek istemez. İşçi sınıfı bir devrim gibi göstermeye çalışır ve işçi sınıfı karşı "işçi sınıfı" (toplumsal barış), "toplumsal uzlaşma" söylemlerine sızdırılır. İşçi sınıfı sızdırılarak sosyal-reformizmle düzene ulaşmaz ve bitirilmesine yardımcı bir şekilde öğütlenir. Bunun dolaysız bir devrim olarak, devrim sorununa yekarıdan şu şekilde kavranmaz çıkar. Devrimden bahsettin varacağı, devrim hedefini unutmak, unutturmak, gözden düşürmek, yekarı hareketini düzenli sızdırarak, geriletileri bilincine ulaşmaz. Kısacası, devrimci devrim ve işçi sınıfı kavranamaması sosyal-reformizm, gelişen devrimin kavranmasında yer alır.

* 2 — Sol Devrimci Hareketler: İşçi sınıfı

**Sınıf savaşımının
işçi sınıfı düzeyine yükselmesi,
işçi ve emekçi yığınların
devrim ve iktidar bilincinin
doğrudan doğruya
hiçbir kafa kesikliğine
meydan veremeyecek sadetle
götürülmesi gerektirir.
Bu bilincinden hareketle
Leninist Parti,
Demokratik Halk Devrimini,
Demokratik Halk İktidarı
ve onun yürütme gücü olan
Geçici Devrim Hükümeti
hedeflerini**

**yekarı politik hedefler olarak
işçi sınıfı ve emekçi yığınların
önüne koymuştur.
Bu eksende sürdürülen
propaganda-ajitasyon faaliyetleri
işçi sınıfı uygun
mücadele ve örgüt biçimleriyle
birlikte yürütülmektedir.**

yer yer ve değişik ölçülerde tabii bir simüle-
ne rağmen, onun içeriği, kavrayışmamışar-
dır. Yığın hareketinin iki aşradığı, partizanla-
rıma yaşadığı ritümleri, mekânlarda iç sesin
yöntemlerinde, iç sesin tektiklerinden, hatta
değundan doğruya iç savaşı kendisinden söz
ediyor, ama ki aşrama arasındaki "sesiz
ayaklanma" aşamada, yığınları tekrar tekrar
en geniş noktelerden kucaklamak adına, dönme-
me göre geri mücadele araç ve yöntemlerini
ve yığınları "arıklatmayacak", kendiliğinden bi-
linçlerine hitap edecek talep ve hedefleri iletme-
ye enerjiler. Yığınları güçlendirdiği devrim ve
kudret bilinci sağlar ve bilinçli. Ondan önce
gelen, kendiliğinden sınırlı, güncel talep ve he-
dfeleler bir plânı alır, en geniş yığınları bu ta-
lep ve hedefleri götürür ve yığınlar olarak bu
devrimden önce geçirdiği talep ve hedeflerin
propaganda-altı yapısını yaparlar. İç sesin
kavrayışmamışar, dolayısıyla bu devrim olarak
devrim sorununu bilimsel bir geleceğin sorunu
olarak kavrayıyorlar.

53 - Leninistler: Reformizmandan ayrıldıkla-
rı 1990'dan itibaren devrimci durum tabii
yığınlar ve devrimci, artık sınırlı bir sorun ola-
rak değil, pratik politika döneminde ele al-
mak gerektiğini ortaya koymuşlardır. Sınıf sa-
vayışının iç sesin düzünüme yönelmesi, işçi ve
emekçi yığınların devrim ve kilitler bilincinin
değundan doğruya ve hiçbir kafa karışıklığına
yol açmayacak sadelikle sürdürülmesi gerekmiş-
tir. Bu bilinçten hareketle Leninist Parti, De-
mokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İhtida-
rı ve onun yürütme gücü olan Geçici Dev-
rim Hükümeti hedeflerini, yığın politik hedef-
leri olarak, işçi sınıfı ve emekçi yığınların önüne
koyuyordu. Bu eserde sürdürülen propa-
ganda-ajitasyon faaliyetleri iç sesin uygun mü-
cadele ve örgüt biçimleriyle birlikte yürütül-
mektedir.

Özellikle, emekçi yığınların sorunu ve ay-
larını tekelleştirmek değildi. Yığınların, sınırlı ve
eylemine bilinci bir kez kazandırmak, bi-
linçlerini iletir sağlamak, önlerini açarak, yığın
hükümetini iletir götürmek gerekir. Bu bilinçlen-
dirme görevi, kilitlerden önüne iletir, mücadele-
lilerin önüne ortalama, gereksizlerin önüne
de geri hedefler koyarak yapılmaz. Büyük ya-
pılmaya kalkarsa, sınırlı kilitlerini birleştirir ka-
rşır, ne söyledikleriniz anlamlıdır. Tipli dinsel la-
telerde olduğu gibi, her şeyi söylemek sure-
tiyle hiçbir şey söylememektir bu. Bunun an-
lamı, kendilerini tanıması, hatta gereksizle-
rin önüne ortalama. Örneğin, yığınların iletir kesimlerini, sınıf bilinci işlerini, devrim ve kilit-
ler bilincine sahip olduklarını herkes kabul
eder. Özellikle bu bilinci yığınlar arasında si-
rettiler gelmiş, çok geniş ve güçlü bir devrimci
potansiyelin varlığı, iletir kesimlerin sayısını
ve etkisinin giderek arttığı da gözlemler. Ama
buna rağmen "Devrimden daha az bir şey
olan" "Demokratik Anayasa" taktik gibi talepler
propaganda-ajitasyonun, yığın yığınları bi-
linçlendirmeye faaliyetinin odağına oturtulursa,

bu, yığınların iletir kesimlerinin gerisinde kal-
dırılmaktadır. En geniş yığınları hitap edebilmek
adına öncelikli görevlerini unutmamalıdır. Türki-
ye ve Kıbrıs Kıbrısından da hiç de ayrılmama-
yacak sayıda insan devrim ve kilitler bilincine
sahip, bu aşamada mücadeleye hazır. Öste-
lik, iletir kesimlerin yığınları iletirdikleri devrim
ci hedefleri sağlarına doğru çok daha güçtedir
ve bu devrimci eğitim aderek hem niceliği
hem de niteliği olarak güçlenmektedir. Durum
böyleyse, yığınları doğrudan doğruya dev-
rim hedefi yerine "devrimden daha az bir
şeyler götürme, bunları unutmada yoğunlaş-
mak, etkili olabileceği ölçüde kilitlerini geli-
ltirmeye yol açar.

Örne yarıdan, geniş yığınlar, yani yığınların
ortalama unsurları geliştirile devrimci ideolojiler-
lerini, onlara "devrimden daha az" hedef-
leri koyuyoruz? Eğer yığınların gerçek istemle-
rini anlamak için onların neler söylediklerine
bakarsak yeterli oluyordu, mücadele bilinci hiç ka-
rak olmazdı. Eğer devrimci istem yığınların istem-
lidir, böyle olmak zorundadır. "İç sesin
dışarı bir işçi kilitlerini iletirdikleri zamanen ka-
ğımsız, fakatlık olsa da aşama da, istese de is-
temese de, devrimci oluyor. Unutma, basların
kalkarsanız kayıyor bir kişi insanın, gerçekle
devrimci oluyor. Hattı, bunlar bir yana, bugün
arık sınırlı eğitim isteyen bir öğrenci gibi
devrimci oluyor. Çünkü, işçi ve emekçi yığınla-
rı, tüm ciddi toplumun istemleri, gerçekle
devrim ve kilitler sorunlarında değümleniyor.

Önceden yapması gereken, işçi ve emekçi
yığınları aydınlatmaktır. Yığınların bilincini daha
başlıca, "daha az" taleplerle iletirdiklerinden,
onları iletir içi beklenilene sınırlıdan, her
şeyi iletirdiklerinden, kazandırmak, doğrudan
doğruya devrim ve kilitler bilinci vermek gere-
lidir. Bunun, en geniş yığınları güçlü bir sınırlı
durumunda olan devrimci, iletir sınırlı bir
bilinci düzünüme yükseltmek gerekir. Trafik ka-
zasından, ne olur ne olmazna kadar her türlü ve
sınırlı hareketle polise şikâyetmeye çalışır,
onların kurulan kurp-devrimci hareketlerini bir
bir kırıp geçerek doğrudan doğruya Anka-
raya yürüten işçi ve emekçi yığınları, hatta
de en kilitler yığın devrimci işçiler, emekçi ve
en geniş yöntemlerle sınırlı bir Halı dev-
rim ve kilitler bilincini nasıl kazanabilir yollar-
dan vermesi gerektir? Yığınların, sorunların
gerçek çözümleri için ne yollar devrimci ol-
duğunu anlayabilmeleri için, niçin öncelikle
düzün iç hedefleri uğruna mücadele yürütme-
leri ve bu mücadelelerin sonuçsuzluğunu gö-
remeleri gerekir? Aynı yığınları, sorunlarının
belirgin çözümlerinin devrimci yapması, kilit-
li olmak olduğunu doğrudan doğruya anlata-
cak, onlara en somut biçimlerle bu hedefleri
koyacak ve buna uygun araç ve yöntemlerle
mücadele yürütmelelerini isteyecek, onları bu se-
kifle eğitecek, iletir arınacak mı? Bence anla-
rık ve anlayıcıdır da.

Ama bunun için,

1) İç sesin kavranması,

2) Yığınların bilinci devrimci yönde ge-
liştirmesi gerekir.

3) Devrim için beklentilere girmek, dev-
rim ve kilitler hedefleri net olarak, ve

4) İşçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci
enerjisine güvenmek gerektir.

Bu şeylerin yapılması hep birlikte gerektirir.
kognitif bağlarla birbirine bağlar. Yığınları
devrim bilinci vermek, bence bu yönde eğit-
mek, buna uygun olarak örgütlenmek, sınırlı-
lanma öncelikli emelidir kuşkusuz çok çetin ve
uzun soluklu bir işir. Bunun için yığınların si-
rettiler devrimci karakterlerini kavrayarak ve yığın-
ların devrimci enerjisine güvenmek gerektir. Yi-
ğünleri başlatmaları, heruz nispeten zayıf olu-
şu bir kavrayışla sürdürülemez. Böyle bir
kavrayışla bir yığın devrimci bilincini güç-
lenmesine ve devrim salıkında niceliği kazandı-
lığına hizmet eder.

"Hiç kuşku yok ki, işçi sınıfının eğitimi ve
örgütlenmesi için henüz yapacak çok pek
çok şey var, ama şimdi en önemli olan bu
eğitim ve örgütlenmeye çalışmaktır esas si-
yasal eğitimi neye vermemiz gerektiğidir. Sen-
dikaların ve yasal örgütlerin rolü, yığınlar için ayak-
lanmaya, devrimci bir erdu ve devrimci bir
hükümet yürütme çalışmaları mı? Her ikisi
de, işçi sınıfının eğitilmesi ve örgütlenmesi
sırasında olmalıdır. Her ikisi de, kuşkusuz gerektir-
dir. Ama bugünkü devrimde sonuç yığınlar un-
mutulardır işçi sınıfının eğitimi ve örgütlenmesi
yönünde hergizme eğilimindedir, birincisine
mi katılmaya mı?" (Lenin)

Elbette ki, işçi sınıfı ve emekçi yığınların
baş kurmak, bu hedefler getirmek, sağlanma-
lılık her zaman gerektirir. Bunun için propa-
ganda, ajitasyon ve örgütlenmeye çalışma-
ya yapmaya her zaman gerektirir. Bu, yapıldığı-
ma ki, sınırlı koşullarında da gerektirir, ancak
eski yerleri değildir. İç sesin koşullarında ez-
ken yığınları işçi devrimci eğitimi için eğitilecek
bir dümi düzünüme. Aynı gerçeğin bir eyle-
me yön vermek, devrimci bir kez kazandı-
maktır. Bu aşamada amaçların, hedeflerini
doğru olarak aydınlatma eğiliminde ve bu he-
dfeleleri iletirdiklerini yığınlar bir şekilde yığınla-
rı kavrayabilmelidir. Bunun bu hedefler, en
somut biçimlerle devrimci erdu bilincinin in-
vaş çalışmaları, örgütlenmesi, genel bir si-
lahlı ayaklanmaya hazırlanması ve Geçici
Devrimci Hükümet sorunlarının kavranması-
dır.

Devrimci bir dönemde yığınları devrimci
bilinci hangi araç ve yöntemlerle götürülür?
Bunun asgari çok çetin olabilir, ama sorun-
çudur. Esas alınması gereken araç ve yöntem-
ler nelerdir? Lenin'in söylediği gibi soruyor:
"Bu eğitim ve örgütlenmeye çalışmaktır esas si-
yasal eğitimi neye vermemiz gerektiğidir?"
Yasal örgüt ve mücadele biçimlerine mi yoksa
yasal-dışı örgüt ve mücadele biçimlerine
mi? İşçi sınıfı ve emekçi yığınların sınırlı eğit-
imi için, onları örgütlenmesi, dernek-
lerde vb. yerlerde mi örgütlemeliyiz, yoksa ko-

milerde, milletlerde vb. yasa-dışı örgütlenmelerde mi örgütlenmeli? Ya da, yığın zım emline mitingler, basın toplantıları, irada, dilekçe toplama, işe sınırlanmalar vb. eylem biçimlerini mi, yoksa onları aşkalanmaya hazır, yasa-dışı devrimci şiddet esas alan mücadele biçimlerini mi koymalıyız? Ya birine ya diğere kesin olarak karar verilmesi gerekir. Yoksa, "maksimum genel olarak hiçbir mücadele biçimini peşinen reddetmez" şeklindeki oportünist çarpıtılmasının arkasına sığınarak ve içinde bulunduğumuz devrim sürecinin ihtiyaçlarını kavrayarak her türlü mücadele biçimini peşinen kabul ederek, biribirinin hiç de zıttı olmayan ve aynı amaçla hareket etmeyen yasal ve yasa-dışı mücadele araç ve yöntemlerini aynı kefeye koyarak yığımlara kafa karıştırdığından başka bir şey taşımaz olmazlar. Eğer içinde bulunduğumuz süreç için "devrimin koşulları vardı" dıyorsa, bu durumda yığınlar devrimci bir ayaklanmaya hazırlanmaya gerekler. Bunun için, önerdiğimiz örgütlenme esasları ayaklanmaya uygun olarak özellikler taşımalıdır. Ve açık ki, bu özelliklere sahip yığın örgütlenmeleri sendikalar ve dernekler tipi örgütlenmeler değil, komiteler ve milletler tipi örgütlenmelerdir. Yine genel bir ayaklanma, safi bir eylem edebilmek için hiç kuşkusuz devrimci şiddet çok iyi uygulanmalıdır. O halde, yığımlara önerdiğimiz mücadele biçimlerini açıklanmış devrimci şiddet altında, Çünkü, ancak iş savacı sığınma mücadele aşığından geçerek gelişilecek savaş grupları yarı devrimci ordunun kalbini oluşturabilirler. Ve bu illegal işçi ve emekçi komiteleri ve milletleri bugünden örgütlenmezse, yığınların örgütlenmeye ve siyasi eğitimde esas aşığı bunlara veremezse, "Devrimin koşulları vardı" gibi sözler rastgele söylenmiş ve sövünmenin göstergesi karalamaktır başka bir anlam ifade etmeyen sözler ancak olabilir.

Bu aralar geçmişten, günümüzde bazı kesimler tarafından moda bir kavram gibi her yerde kullanılan meşruluk kavramı devrimci gerektiriyor. Kullanılmasına göre, bu kavram, devlet nezdinde değil, halk nezdinde meşruluğu da da alıyor. Biz onların söylediği gibi kabul edilm. Ne demekdir, halk nezdinde meşru olmak? Bir eylem ya da örgüt biçimi önemi-den önce, ilk iş olarak, halk nezdinde meşru olup olmadığına bakılıyor ve oradan sonra karar veriliyor. Sanız bu, halk tarafından benimsenmek veya benimsenmemek şeklinde bir ayırımı ifade etmi buluyor. Halkın benimsediği şeyler, meşru, benimsenmedikleri ise gayri meşru... Belki ki, burada, halkı etkileyip etkilememek maksadı kastediliyor. Halk bazı mücadele araç ve yöntemlerini sempatiyle yoldığıyor, bazılarından uzaklıyor. O halde, halkı etkilememek, ona sempatiyi çekmek, benimsediği mücadele araç ve yöntemlerini ona önermek gerekiyor. İşte bazı kesimlerin karar döngüsü bu şekilde karşımıza çıkıyor. Böyle bir mantığın değiştirilmesine nereden başla-

yorajın insan karşıyor. Bir yine de, fazla da-tında durmadan bir-iki noktaya değinip geçelim. Birincisi, "halkın" dediğimiz yığın homojen bir yığın mı, bunun yanı ya da geri unsurları yok mu? Yani, emellerden bir eylem biçimine halkın her kesini aynı tavır mı gösteriyor? Bir söyleyelim. Hayır. Örneğin, polisler açlık kitlesel çatışmalara girerek halkın tüm kesimlerine göre olabilecek en meşru şeyleri, eme-yandan geniş yığınlar için hâlen ücretleri ola-bilmektedir. (Ve muhtemelen, daha uzun süre ücretli olarak kalacaktır.) Bu durumda, halkı polisle açlık ve sert çatışmalara sokarak eylem biçimlerini halk nezdinde meşru mu, yoksa gayri meşru mu görmek lazım? Bize ka-lırsa, polise ücretleri, halkın fahi kesimlerine dayanmak gerekir, ama "halk nezdinde meşruluk" kavramı bu durumu ifade etmiyor. Bu başka şey de gel. Yığınları, bir eylem ya da örgüt biçimini önerdiğimiz için, öncelikle, yığınların bu kavramı benimsemiş olmasa gerek-mek, burada yapılan iş emetliki değil, yığınların kendiliğinden bilinceye itap etmelidir. Yığınların bir mücadele araç veya yöntemini benimsenip benimsenmeyeceği, ya da ona hazır olup olmadığı nasıl anlaşılır? Eğer yığınların si-yasal bilinçlerini, savasız kapasitelerini geliştirecek ve onları bugün olduğundan çok daha ileriye taşıyacak, değerlendirilmeye ge-reken şey, yığınların hâlen neyi yaptığını ve si-mnisi olduğunu, önemli olan, bu hareketin geliş-meye yönüdür. Yeni mesele, yığınların ne yap-mak zorunda olduğudur. Yığınlar, mücadelelerini yükseltmek için neler yapacak zorun-daysa, mücadeleleri kendisi onları buna hazırlar, mücadelede yığınları bu şekilde eğitir. Yok-sa, hiç bir halk doğuştan kalıncıyan ya da gö-züpek değildir. Daha bir kaç ay önce emekçi paray için kanını satabacak denli alçaklıklar ön-metlikti. Halk bugün, emetli sığınma ayaklanmasa, demek ki önemli olan zorunlulardır. Burd-Haldun ya da Türkiye işçileri ve emekçilerin korkak olduğunu kim söyleyebilir? Bugün eylem yığınları emet emetliki cesaret değil, bilinç aktarıcıdır. Yeni gelecekte ayaklanmak olmasa dahi hâlen olduğunu gösteren yığınlar ne yapmaları ve asıl önemli nasıl yapmaları gerektiğini biliyorlar. Bu düzen, yakında, ama nasıl? Yığınların sorunu ve öncülüğü de aydınlatması, hiçbir kafa karışıklığına yol aç-mayacak şekilde yığınların kavratması gereken sorun budur. Bimeldir ki yığınlar devrimci eyleme geçmek için iktidarda bir durum duyuyorlar. Şiddet, tüm toplumu sarmıştır. Onun propagandası ve reklama rağmen elektrik duğ-mesine baskı işçileri sınırlanmayı lüzumsuz bulan yığınlar, en küçük bir kavimci polise-jandarmaya çatışmaya girişiyorlar. Faşist burjuva devlet "Toplumsal cinnet" dediği şey aslında bu şiddet tutkusunun yaygınlaşmasıdır. Ve burjuvazinin bu çetanelerle özenesi, pantofle kapılması anlaşılır bir şeydir. Toplum-daki şiddet eğilimi geçektir ve doğaldır. İş sa-vasın doğasına uygundur bu. Buna devrimci

bir örnek sağlamak, anlaşılabilir bir hedefler belirlemek devrimci öncülüğü gerektirir. Burjuva devlet, tam bir suç örgütü olduğu halde kendisini en meşru olarak ilan ediyor, faşist devlet, polis birlikleri, hatta mafya toplumu nezdinde meşrulaştırılmaya çalışıyor, ama bir-azı solumlarını kendi illegal örgütlenmelerini ya da milletleri, yerli gruplarını, "halk nezdinde meşru" görüyor olamaz ki. Dernekler, meşrular vb. düşünüyorlar. Böyle bir meşru-iyet arayış, bir kompleks ifadesidir. Bu ne yüzü ki gerektirir. Bu, kendine güvenilmez, burjuvazinin "bir avuç terörist" propagandasının da etkisinde olarak, bir türlü kafasızlaş-mamamın getirdiği devrimci rahatsızlığın sonucudur. Halkın çürüme, sömürü ve katliam dışında bir şey veremeye olan devlet kendi meşruluğunu her yerde bangır bangır bağır-ken, solumlarını meşruiyet arayışına giriş-tiler... Bu gerçek bir trajedidir. Yığınların devrimci arayışına güveni şüpheli böyle yap-maz. Ötüm Ötüm "halk nezdinde meşru" bir eylem değil midir? Ya da intihar saldırıları, halk-ı kim, yoksa devrimci mi ölüştür? Bu ülkede si-lehli mücadelelerin başlatılan olan Denizler ve Mahirler den daha meşru devrimci önder-ler olmuş mudur? Halk devrimci eyleme sad-ece sempati değil, aynı zamanda itak da duyuyor ve hâlen fahi kesimleri zaten uzarı sürede devrimci emetliki sürecinin aşılması potansiyelinde gelişiyor.

Devrim kükürleri emet olabilirler, kuşkusuz. Ama kükürler devrimde güle oynaya girmezler. Devrim sürecine korkuları, kaygıları, işi liste-riyle birlikte katılırlar. Devrimci mücadele ön-erdiği, korku ve kaygıların yanılmakları, geri liketleri aşmalarını sağlar. Devrimci önder yığınları yöneten bu sürede her zaman aynı hedef al-mıştır. Devrimin tek kurtuluş yolu olduğuna, ancak zorlu ve baskılar taşıyan bir eylem olduğuna yığınları hatırlamak gerekir. Yığınlar, gözüküp eylemlere girmeyle ve baskılarla ödemeyi öğrenmek, onları her şeyden devrim davası uğruna ortaya koymaya hazırlamak gerekir. Bir devrim sürecinde yığınların si-yasal eğitimini veremeyecek unsurdur bu. Ve yığınları böyle bir eğitim-kavım savasına sad-ece bilinç olarak ya da aslen-terim olarak değil, ama aynı zamanda ruh hali olarak da hazırlayamazsak, devrimci bir bir şey öğreni-yoruz demekdir.

DEVİRİM SOMUT BİR HEDEFTİR

İş savacı kavrayışları devrimci de somut bir hedef olarak göremiyor, görememiyorlar. Yığınları önüne konacak somut hedefler denince aklınıza "Genel Çev'den "Demokratik Anayasa"dan vb. başka bir şey gelmiyor. Yoksa, halk yığınları bir "Demokra-tik Anayasa" talebinden ötürü, ama bir devrim hedefinin doğrudan doğruya onları ko-nulmasından önceki işi mi düşünüyor? Oysa bu gün, açlık, yoksulluk, işsizlik, faşist saldı-riktir, ulusal baskıdır vs. yığınlar için ne denli

BURJUVA KÜLTÜRLE BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILAMAZ -III-

Proleter savaşı kişiliğin üzü kolektivistir. Yani kolektivist; temel yaşam biçimi olarak proleter savaşı kişiliğin tüm davranışlarında kendini açığa vurur. Buradan da anlaşılıyor ki, konu, kase bir yazıda doyurucu olarak ele alınamayacak denli kapsamlıdır. Dergimizin önceki sayısında "Savaşçı Kişilik" başlıklı yazıda, kolektivistin proleter savaşı kişilik için önemini, savaşı yaşamla kolektivistin kendisini nasıl zorunlu kıldığını göstermeye çalışmışlık. Bundan sonra da, savaş kültürünü ele alacağımız her sayıda (disiplinde, moral değerlerde, yaşam anlayışında vb.) kolektivistin, farklı yönleriyle tekrar tekrar açıklanmak durumunda kalacağız. O halde, bu yazının görevi: simdilik, bu konuyu olabildiğince kısa ve derli toplu olarak işlemekten ibaret olacaktır.

Kolektivistin, toplum ile toplumu oluşturan toplumsal grupları ve tek tek bireylerin uyumunu ifade eder. Toplum ile birey arasındaki ilişki sorunu çağlar boyunca filozofların ve çeşitli tarihsel süreçlerin ideolojilerinin ilgilie üzerinde durdukları bir konu olmuştur. Buna rağmen, bu ilişki, maddi üretim ilişkilerinden ayrı, bu ilişkileri temel almayan bir yaklaşıma ve yanlış bir "insan" tanımlamasına dayandırıldığı için sorun Marx'a kadar doğru bir tarzda ortaya konamamıştır. İnsanın yaşam faaliyetini, toplumsal değil de doğal yönleriyle ele alan, onun tüm davranışlarını fiziksel birelilik vb. doğal yapısına dayandıran düşünceler, buradan hareketle, bireyin toplumsal ilişkilerini somutun egemen sınıfların egemenliğini de laşlı yoldan önce söz konusu olan eden "mülk sahibi olma tegüdü", "biriktirme tegüdü", "bencilik", "saldırganlık" ve hatta "öldürme tegüdü" vb. olgularla açıklanmaya çalışılmışlardır. Ve anlaşılması üzere, insan doğasına ilişkin böylece yaklaşımlar "oklar ve cisimler arasındaki zihinsel ve ahlaki eşitsizlik" üzerine demagoglere temel oluşturmaktadır. Bundan dolayıdır ki, günümüzde, emperyalizmin ideolojileri, sömürgecilik, yağmacı savaşları, ulusların boyunduruk altında tutulmasına, kadın cinsinin ezilmesi vb. "hakkı" gösterilemek için bu antropolojik ve biyolojik gereksinimleri yaygın bir şekilde kullanılmaktadır.

Gerçekten, doğanın bir ürünü olduğu yönüyle, insanın "doğal" bir yanı vardır. Ve yine bu doğal yanın insan yaşamındaki etkileri de bilinen bir şeydir. Ancak, insanın ya-

şam faaliyetinin bir ürünü (ve esasını), onun bu doğal özünün dışavurumuna indirgemek kesinlikle yanlıştır. Çünkü insan, doğadan çıktığı biçimiyle kalmamış tüm diğer doğal varlıklardan farklı olarak süzülmiştir. Hayvan sürüleri ile insan toplumu arasındaki fark, bize, insanın özünün nerede aranması gerektiğini gösterir. Bu özü Marx şu şekilde ifade etmiştir: "İnsanın özü, tek tek her bireyde varolan bir soyutlama değildir. Gerçekten, insanın özü, toplumsal ilişkilerin bütünüdür."

BİREYLE TOPLUM ARASINDA UZLAŞMAZ ÇATIŞMA MI? YOKSA BİREYLE TOPLUMUN UYUMLU BÜTÜNLÜCÜMÜ?

İnsan toplumsal bir varlık olarak değil de, doğadan çıktığı biçimiyle ele alan düşüncüler, bireyle toplum arasındaki ilişkilere de tarihsel açıdan yaklaşmışlardır. Onlar (ve bugün de burjuva ideologları içinde yaşamakta oldukları toplama bakarak, bireyle toplum arasındaki çatışmayı görmüşler, ama verimli toplumsal ekonomik sistem sonuçta kadar değişmez olarak kabul ettikleri için de, bireyle toplum arasındaki çatışmayı mutlaklaşmışlar, uzlaşmaz karşılık düzeyinde ele almışlardır.

Baki bir Latin atasözü şöyle der: "Homo homini lupus est - İnsan insanın kurdur." Bireyle toplum arasındaki ilişkinin uzlaşmaz karşılık düzeyinde ve mutlak bir ölçü olarak ele alınmasının çarpıcı bir ifadesidir bu. Ve bu anlayış, günümüz burjuva toplumları için de egemen olan anlayıştır. Bu anlayışta, birey, topluma karşı ele alınmıştır; bireysel çıkarlarla, toplumsal çıkarlar karşı karşıya konmuş, bireyin, kendi bireysel çıkarlarına toplumsal çıkarlardan üstün görmesi, kendini topluma dayatması ve çevresindekileri ezerek üstü, daima üstü çıkmaya çalışması doğallaştırılmış ve mutlaklaştırılmıştır. Oysa, gerçekten bireyle toplum arasındaki bu çatışma ne doğal ve ne de mutlaktır.

Gerçekten; insan, doğanın bir ürünü (ama artık doğal yönleriyle sınırlanamayacak bir türünü) olarak ortaya çıkışından itibaren, doğaya karşı bir savaşın içinde gelişmiştir. Bu savaşın, insanın doğaya egemen olması yönünde gelişen bir süreçtir. Ve bu savaşında birey, içinde yaşadığı toplulukla uyum içinde gelişmiştir. Bu uyum, bireysel çıkarların

topluluk çıkarlarıyla ortaklığı temelinde gerçekleşen bir uyumdur. Bireysel çıkarlarla, topluluk çıkarlarının ortaklığının koşulu nedir? İşte bu noktada karşımıza, toplumlar tarihinin özel olgusu çıkarıyor: Maddi malların üretimi ve yeniden üretimi süreci... Tarihin temel devindirici gücü olan maddi malların üretimi olgusundaki çıkar ortaklığı, bireyle toplum arasındaki uyumu da koşulladur. Ya da şöyle söyleyelim: Maddi malların üretim biçimi toplumun tüm bireylerinin ortak çıkarlarını ifade ettiği ölçüde toplumla, o toplama oluşturan çalıma grupları ve tek tek bireyler arasında gerek bir uyum olanaklı (ve hatta toplumsal emeğin gerçekleşmesi için zorunlu) hale gelir. Ve tersinden, maddi malların üretim biçimi topluma oluşturan bireylerin ortak çıkarlarını ifade etmiyorsa, bu durumda, toplumla o topluma oluşturan tek tek bireyler arasında bir uyumun koşulları yok demektir.

Peki, maddi malların üretim biçiminin toplum nüfusunun ortak çıkarlarını ifade etmesi için nasıl bir mülkiyet biçimi gerekir? Tarihsel materyalizm diyor ki; toplumsal hilling biçimlerini belirleyen etmen, toplumsal varlık biçimleridir. Üretim sürecindeki bireyler arasındaki ekonomik ilişkiler, tüm toplumsal ilişkilerin motor gücüdür. Ve üretim sürecindeki bireylerin karşılıklı ilişkilerini ifade eden üretim ilişkilerinin esasını, bu insanların üretim araçlarıyla birlikte ilişkilerini ifade eden mülkiyet ilişkileri oluşturur. Peki, toplumsal bir ölçü olarak kolektivistin ya da aynı anlamda gelmek üzere toplum ile birey arasındaki uyumun dayanacağı nasıl bir mülkiyet ilişkisiydi? Hiç konuşmaz, bu, konumsal mülkiyettir. Ancak üretim araçlarının ortak mülkiyetinin egemen olduğu bir toplumda kolektivistin toplumsal bir ülke olarak uygulanabilir. Ancak tüm toplumsal yaşamın temel devindirici gücü olan maddi malların üretimini üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayandığı koşullarda tüm toplum nüfusunun ortak çıkarlarından söz edilebilir. İşte bu ortak toplumsal çıkarlar, topluma oluşturan tüm bireyler arasındaki uyumun koşulu olur.

Ve tersine, ne zaman ki, üretim araçlarının özel mülkiyeti ortaya çıkıp toplum nüfusu sınıflara bölünmüştür; bireysel çıkarlarla toplumsal çıkarlar arasındaki ortaklık bozulmuş, bireyle toplum arasındaki uyumun yerini çatışma, kolektivistin yerini bireycilik

almaztır. Oyleyse, üretim araçlarının özel mülkiyeti gibi bireycilik de tarihseldir.

Üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortaya çıkışı ve bu temelde toplumun çıkarları birliğine karşı sınıflara bölünüşünün sonucu olarak ortaya çıkan bireycilik, bireysel çıkarların toplumsal çıkarlara karşı ele alınmasıdır. Bireycilikte; birey, topluma karşı savaş içindedir ve burjuva ideolojilerinin "yaşam kavgesi" olarak ifadeledikleri bu savaşta bireyin ödevi; çevresindekileri ezerek hata çıkarmak, kendi bireysel çıkarlarını tüm topluma rağmen gerçekleştirmektir.

İnsan faaliyetini "mülk sahibi olma içgüdüsel", "biriktirme içgüdüsel", "bençillik", "valdirganlık", "öldürme içgüdüsel" gibi sıvaylarla açıklamaya çalışan sömürücü sınıfların ideolojilerine göre, bireycilik "değişmez insan tabiatının" özüdür. Bu metafizik ve bir o kadar da sapkın görüş sahiplerine göre insan tabiatı "değişmez"dir, ve bu "değişmez"liğin özünde bireycilik vardır. Oysa insanlık, binlerce yıllık tarihini üretim ve tüketim mallarının özel mülkiyetinin elmadığı komünal toplumlarda, her türlü bireysel, basell uygulamaların usşında yaşamıştır. Yani, bireycilik, sömürücü sınıf ideolojilerinin iddia ettikleri gibi "değişmez insan tabiatının" teni değildir. İnsan tabiatı, insanın içinde yaşadığı toplumsal-ekonomik sistemin koşullandırmasıyla sürekli değişir. Ama ille de insanın özünde varolanı aramak gerekirse, bunun, bireycilik değil, kolektivism olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü, özel mülkiyet ortaya çıkmadan yaşamın insanlık tarihini binlerce yıllık dönemimde kolektivism en doğal toplumsal ilke durumundadır. İnsan doğasında (tabiatında) varolan kolektivismdir. Bireycilik; insan doğasının özel mülkiyet temelinele sakatlanmasıdır ve insanlık tarihi için geçel bir evredir.

İnsan doğasında neyin var olduğunu görmem çok basit ve eğlenceli bir yoldu olarak bebeklerle gözlemlenmesini önerebiliriz. Hangi bebek doğuştan bireycidir? Ama ne zaman ki, çevresinde yaşarlanlara (ve de ailesinin telkinlerine) bakarak ayımsızın bakışıyla paylaşmayı vö. öğrenir, o zaman bireysel özellikler edinmiş olur. Yani bireycilik, tek tek bebekler için olduğu gibi, genel olarak insanlık için de sınırsız edinilen bir özelliktir. Ve eğer, toplumsal mülkiyetin egemen olduğu, tüm toplum için ortak toplumsal amaçların geçerli olduğu bir toplumda yaşamayınca, bireycilik gibi bir özellik hiçbir zaman ortaya çıkmazdır.

Gerçekte bireycilik; bireyseli kolektifin karşısına koyan, kişisel çıkarları toplumsal çıkarlara üstün tutan bir toplumsal bilinç biçimi olarak, özel mülkiyetin ve dolayısıyla si-

nalıların ortaya çıkışıyla doğmuştur. Ve yine aynı keskinlikle, özel mülkiyetin ve dolayısıyla sınıfların ortadan kaldırılmasıyla birlikte tarihe karışacaktır. Bundandır ki, bireycilik, insan tarihi için geçici bir olgudur; aslında, doğal ve kalıcı olan toplumsal bilinç biçimi ise kolektivismdir.

BİREY VE TOPLUM ARASINDAKİ İLİŞKİ SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Bu soruna önerilen çözümler, sorunun nasıl kurulduğuna bağlıdır.

Bireyle toplum arasındaki ilişkiyi uzlaşmaz karşıtlık olarak ele alan burjuva ideoloji, sorunun çözümünü de karşı taraftardan birini, diğerini aleyhine savunarak; karşıtardan birini mutlak haklı olarak, diğerini yok sayarak ele almışlardır. Ulaşılan bu iki "çözüm önerisi"nden biri, her türlü kişisel istemi mülkleştirenken, diğeri ise, her türlü kişisel istemi yok saymaktadır.

Bir burjuva görüşe göre, bireyin toplumdan tamamen "özgür" olması isteniyor, bireysel haklar ve istemler sınırsız olarak kabul ediliyor öken, bir başka burjuva görüşe göre de her türlü özgürlük ve hak istemine karşı çıkılmaktadır. İlk başta birbirinden ayrı ve bundan dolayı da taban tabana zıtmiş gibi görünen bu iki yaklaşıma, şu aynı noktada buluşurlar: *Bireyle toplum arasındaki uzlaşmaz karşıtlık*. Ayırdışlılık nokta, bu uzlaşmaz karşıtlığın doğru çözümü olarak, bitişimin, anarşizme kadar varan sınırsız bireysel özgürlük, diğerinden ise, feşizme varan her türlü örgütlülüğe toplum önünde, egemenlerin örgütlü gücü olan devlet olarak anlamak neskiyle taraflardan en aklı baskı altına alınmasını istemektedir. Her iki gö-

riş de, sonuçta, bireyle toplumun gerçek bir uyuma kavuşabilecekleri bir geleceği düşünmüyor; toplumla, toplumun oluşturan toplumsal gruplar ve tek tek bireyler arasındaki çelişmenin sonsuza değin sürmesini öngörmüyor. Her iki görüş de "insan insanın kurdudur" anlayışının gelecekte de egemen olduğu bir gelecek için "genişletilmiş karstaraan kapstandır", "her koyun kendi bacağından asılır" vö. vaatler veriyor. Yani kısacası bu yaklaşımlar, işçi sınıfının, emekçi yığınların ve ezilen halkların aleyhine sermaye kesimlerinin çıkarlarını hizmet ediyor.

Oysa marksizm-leninizizm, birey ile toplum arasındaki ilişki sorunuuna tarihin materyalist yorumuyla yaklaşır ve bu sorunun çözümünü de devrimci tarafta koyar.

Birey ile toplum arasındaki çelişkilerin insanlık tarihinde geçici bir olgu olduğunu ve bu çelişkinin üretim araçlarının özel mülkiyeti temelinele toplumun karşı sınıflara bölünmesinin sonucu olduğunu söylemişiz. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin hakim sürdüğü bir toplum, ancak üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran azınlığın, bu mülkiyetten yoksun olan çoğunluğu baskı altında tutmasıyla gelişmesini sürdürebilir. Toplumla birey arasındaki çelişmenin özünde, mülk sahiplerinin mülkleri baskı ve hoyundurak altında tutması, sömürmesi vardır. Çözümleri birbirine karşı bu toplumsal sınıfların ortadan kalkmasıyla, birey ve toplum arasındaki çelişki sorunu da çözülebilir. Ve gerçekte tarihsel gelişim bu yöndedir; tarihin son mülksüz sınıfı olan proletarya, tarihin son özel mülk sahibi sınıfı olan burjuvaziyi mülksüzleştirerek ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinele tüm toplum nüfusunun ortak çıkarlarına dayanarak toplumsal uyumun geçerli olduğu sosyalist toplumu kuracaktır.

KOLEKTİVİZM, SOSYALİST TOPLUMUN YAŞAM İLKESİDİR

Kapitalizmin yıkılıp, sosyalizmin kurulmasıyla kolektivism, tüm toplum için genel bir ilke haline gelmeye başlar. Sosyalist toplum örgütlenmesinde, üretimde, paylaşmada, sosyalizmi kurmada, kısacası sosyalist yaşamın her alanında ve komünizme doğru atılan her adımda kolektivismin güçlü izlerini görmek mümkündür. Bu ilke, toplumsal ekonomik temelini üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde ve sınıfların ortadan kaldırılmasında bulur. Üretim araçları, zaman özel mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, burjuva eşitliğine yerini sosyalist eşitlik alır. Toplumun her kesimine patron ve diğer bir kesiminin ise ücretli köle ol-

KOLEKTİF BİR BÜTÜN OLARAK
SOSYALİST TOPLUMUN AMAÇI
İNSANIN TÜM YÖNLERİYLE
GELİŞTİRMEK BUNUN İÇİN GEREKLİ
TÜM KOŞULLARI HAZIRLAMAK
VE SOSYALİST İNSANIN
TÜM İHTİYAÇLARININ
AZAMI ÖLÇÜDE DUYULMASINI
ORGÜTLENMEKTİR.
İŞTİRAKİ OLARAK
TOPLUMSAL AMAÇLAR
SOSYALİST TOPLUMU OLUŞTURAN
TEK TEK TÜM BİREYLERİN
ÇIKARLARIYLA UYUM KURULMASI
BİREYLE TOPLUM AMANLIĞI
ÇATIŞMA, İKİNLİ
UYUMSUZLUĞUN KAYBINA,
UYUMSUZLUĞUN GELİŞMEYE
DİKKETİDİR ARTIK

rak bölünmüşlük durumuna son verilmiş, böylece üretime katılma ve üretimden pay alma noktasında burjuva sınıfları değil, ama sosyalist anlamda işçi güçleri yaratılmıştır. Bireylerin ya da toplumsal grupların hiçbirini somurmediği bu toplumda, artık, tüm toplum nüfusu için ortak toplumsal çıkarlar ve ortak toplumsal amaçlar olanağı hale gelir. Kolektif bir bütün olarak sosyalist toplumun amacı: insanı tüm yönleriyle geliştirmek, özgürleştirmek, bunun için gerekli tüm koşulları hazırlamak ve sosyalist insanın tüm ihtiyaçlarını azami ölçülerde tatminini sağlamak. İşte bu ortak toplumsal amaçlar, sosyalist toplumun oluştuğu tek tek tüm bireylerin çıkarlarıyla uyum içinde dir. Bireyler toplum arasındaki çarpışma, yerini, uyumlu yskınlaşmaya, uyumlu gelişmeye bırakmıştır artık.

Kolektivizm, bireyle kolektifin karşılıklı sorumluluğunu gerektirir. Sosyalist toplumun, nüfusun her bireyi karşındaki sorumluluğuna yükünde lezet erdir. Bireylerin de sosyalist topluma karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları kısaca şu şekilde sıralayabiliriz: Yoldaşça paylaşma, yoldaşça dayanışma, kişisel çıkarların kolektif çıkarlara biniell ve gönüllü olarak bağışlanması, daha doğrusu kişisel çıkarların toplumsal çıkarlar içinde eritilmesi, toplumsal görevlerin yerine getirilmesinde duyarlı ve uyumlu davranma, sosyalist topluma karşı sorumluluk bilinci, kolektif kararlara uyuma vb. Dikkat edilirse, burada ifade edilen yükümlülüklerin "*Savaşçı Kişilik*" konusunda, savaşın partisine karşı yükümlülükleriyle benzer olduğu görülecektir. Gerçekten de, sosyalist toplum nüfusu sosyalizmi kabul etmeden, geniş işçi ve emekçi kitleler ortak toplumsal amaçlar uğruna zorlu bir savaş yürütmeden, sosyalizmin hedeflerini kendi bireysel hedefleri haline getirmeden sosyalizmin kurulması ve komünizme doğru geliştirilmesi olanaklı olmayacaktır.

Toplum ve bireyin karşılıklı hak ve ödevlerine dayanan kolektivizme yaratılmak istenen, toplum ile birey arasında sağlıklı, uyumlu bir yakınlık, hatta daha tam bir ifadeyle birliktir. Oysa burjuva iden-toplamları göre kolektivizm bireyin yok edilmesi, öldürülmesi olarak ifade edilir; çarpıştırır. *Revizyonizm* 6-544 44

KOLEKTİVİZM

BİREYİN YOK EDİLMESİ MİDİR?

Bireyin toplum karşısında "*özgür*", toplumdun "*bağımsız*" olması gerektiğini vaaz eden burjuva ideolojiler, kolektivizmin bireyi toplum içinde eriterek "*kişisizleştirildiğini*", "*bireyi yok ettiğini*" iddia ederek kolektivizme saldırırlar. Şimdi bu bur-

KAPİTALİST TOPLUMUN
YIKILMASI İÇİN MÜCADELE EDEN
PROLETARYA PARTİSİ
KOLEKTİF YAŞAM VE MUHAFIZLIK
BİÇİMİNİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE
PRATİK GEÇİRDİKİNDE
YIKILMAZ OLUR.
İSTİSRAH AMACI, İLKELERİ VE
DAYANINDI SİYASİ YERLERİYLE
PARTİDE KOLEKTİF MÜCADELE
VE YAŞAMIN GÜÇLÜ ZEMİNİ VARDIR.
ÇÜNKÜ PROLETARYA PARTİSİNİN
AMACI BİREYİN
HERHANGİ BİR AMAC BİRLİĞİ
DEĞİLDİR.
BURADA BİRLEŞKEN
ORTAK AMAC
KOLEKTİVİZMİ TÜM İNSANLARA
EGEMEN KILMaktır.
PROLETARYA PARTİSİNİN AMACI
ÖZÜNDE, KOLEKTİVİZMİN ÖZÜNDEKİ
ENTYEMEL ENGEL OLAN
ÜRETİM ARAÇLARININ
ÖZEL MÜLKİYETİNİ
KALDIRMaktır.

juva "*özgür-tük*" kavramını ele almanın zamanı. Ne demektir bireyin toplum karşısında "*özgür*" ya da ondan "*bağımsız*" olman? Herkes toplumsal bir varlıktır. Burjuva ideolojiler eğer birey denken usuz bir adada yaşayan Robinson masalları kahramanını kasıtlıydılarsa (ki onun bile bir Cuma'ı vardı) birey nasıl toplumdun "*bağımsız*" olur? Açık ki, burada çok bayağı bir çarpıtma vardır. Burjuva ideolojilerinin amacı: emekçilerin aklarına yoluyla somurucu egemenlerine hizmet etmektir. Gerçek durum şudur. Kapitalist sistemin her yönüyle çürümüş, yavaş yavaş. Burjuvaların çıkarlarını ifade eden bu ekonomik-toplumsal sistemin işçi sınıfı ve emekçi güçlerine reva gördüğü yaşam, sefalet düzeyinde bir yaşamdır. Halyle, hiçbir emekçi böyle bir yaşamdan memnun olmayacak, yaşamını değiştirmek isteyecektir; sömürülmemek, baskılarla ezilmemek, algılanmamak bütün emekçilerin ortak dilemidir. Ama onlar, eğer bu ortak dilemlerine, yine ortak bir mücadeleyle kavuşmaya çalışırlarsa, o zaman burjuvaların sonu çok yakındır. Bunu çok iyi bilen sermaye kesimleri, işçi sınıfı ve emekçi güçlerinin toplumsal kurtuluşunu engelleyebilmek için "*bireysel kurtuluş*" demagogisini ortaya atarlar. İşte bu "*bireysel kurtuluş*" demagogisi bireyciliğin sloganıdır. Bu "*genisini kurtaran kaptan*" anlayışına göre birey için kurtuluşun yolu, toplumsal çabımsa, kendi çıkarlarını her şeyin önüne koyması ve çevresindeki-

leri peşineleyerek, emek ve onların üzerine basarak yükselmesidir. Oysa, gerçekte, emekçilerin çıkarları bu düzenin yıkılmasında ortakları. İşçi sınıfı ve emekçi güçlerinin kurtuluşu ancak birlikte gerçekleştirebilir. Toplumsal kurtuluşun adresi sosyalizmdir. Ve buna ancak işçi sınıfı ve emekçi güçlerinin mücadele birliği yoluyla varılır.

Çürümüş ve bir bataklık haline gelmiş kapitalist toplum içinde "*kurtuluşun*" bir bireysel ada yaratılmak fikrini burjuva sınıfları ifade eden bir demagogi olduğunu görmüş olduk. Ancak, bilmiyoruz ki, bu burjuva görüş sadece burjuvalara sınırlanmaz. Küçük burjuvazi de, özel mülkiyetle olan bağından ayrılmıyordur ve bu bireycilik küçük burjuva sosyal akınlarda kendini gösterir. Buna en tipik örnek anarşizmdir. Anarşizmde her şeyin önünde "*ben*" olgusu vardır ve anarşi bu "*ben*"in topluma seçtiği savaştır. Özgürleştirmek, bireyin davranışlarının hiçbir şekilde sınırlanmaması olarak ifade edilir. Her türlü sınırlama otorite olarak görülür, otorite tanımama, otorite olarak görülen her şeyle çarpışma burjuvazidir. Bu sığın küçük burjuva insanın günümüzde sosyal yaşamındaki etkisizliği dolayısıyla çok fazla üzerinde durmaya gerek yok. Ama, yine günümüz sosyal-reformist anlayış içinde karşımıza çıkan "*birey inisiyatif*" anlayış üzerinde durmak gerekiyor. Bunlar, "*özgür*", "*bireysel inisiyatif*" adına, otorite ve yönetim fikrlerine çarpmakla ve gerek özgürlüğünü, gerekse kendiliğindencilikini yaygınlaştırmamızı istemektedirler. Bu küçük burjuva baskınlığı, güçü bireye verilen değeri gösteriyor. Vaktiyle Rusya'da "*eleştirel özgür-lük*" sloganına sınırların yaptığını gibi, burada da, bireyin özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılıyor, birey yüceltiliyor. Oysa, gerçekte yapılan, parti burjuvazinin bocalımasıdır. Bir parti düşünün ki, herkesin kendine özgü görüşleri mevcut, herkes, her şeyi istediği biçimde söylüyor, istediği düşünceyi savunuyor, istemediğini, yine istediği yerde, istediği gibi eleştiriyor... Bir Parti düşünün ki, her isteyen, "*bireysel inisiyatif*"in geliştirilmesi adına istediği girişimlerde bulunuyor, istemediklerinde bulunmuyor... Bir kolektif düşünün ki, kolektif alıpturan tek tek her birey bu kolektife karşı "*özgür*", ondan bağımsız... İşte "*eleştirel özgür-lük*" ya da "*bireysel inisiyatif*" fikrini yatan kafaların gideceği yer. Açıkça görülüyor ki, burada kolektivizmin bozulması, sarkıtılması vardır. Bu, örgüt düşmanıdır, tasfiyeciliktir.

Gerçekte, örgütölüğün sınırsız davranma serbestisiyle, keyfiyetiyle, başına baskınlıkla hiçbir alakası yoktur. Özgürlük, zorunlu-

lukların kavranması ve ona uygun hareket edilmesidir. İnsanın gelişimini engelleyen kapitalizmde özgürlük olmaz; çünkü birinci kapitalist özel mülkiyetin varlığı, zorunluluklara uygun hareket etmesinin ömündeki temel engeldir. Bir toplumda insanlar açlıktan kururken, buğdaylar depolarda çürütülüyorsa, o toplum özgür değildir, çünkü zorunluluklara insanın gelişimi, ihtiyaçlarının artmasını tarihsel zorunlulukları karşı bir işleyiş vardır. Böyle bir toplumda özgürlüğün kendisi değil, özgürlük mücadelesi söz konusu olur. Özgürlük mücadelesi, temelde kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldıranak olan mücadeledir. Bunun için istyapıda burjuva devletin yıkılması, dağıtılması gerekir. Ne zaman ki, özgürlüğün ömündeki bu engeller temzelenir, ancak o zaman zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına, yani sosyalizme geçilmiş oluruz.

Özgürlük tastamam böyle anlaşılmalıdır. Yoksa, "bireysel özgürlük" gibi bir anlayış, tıpkı "bireysel hakartuluş" fikri gibi sağna bir burjuva aldatıcılığı olacaktır. Bireyin özgürleşmesinin olanaklı tek bir yolu vardır; o da toplumun özgürleşmesidir.

Kolektif çalışma biçimlerinin gelişmesi doğal olarak, bireysel çalışma biçimlerini artırır. Ama bu, bireyselliğin sınırlandırılması demek değildir. Kolektif çalışma biçimlerinin bireysel çalışma biçimlerini sınırlanma gelişmesi, bireyselliği sınırlamak bir yana, zenginleştirir. Örneğin kendi küçük tarlasını işleyen bir köyünün bireysel çalışma biçimleri ve zamanı, kuşkusuz, modern sosyete çalışan bir işçinin bireysel çalışma biçimlerine ve zamanına göre daha fazladır. ama bu, hiç de söz konusu kıyılının bireysel gelişimlik ve zenginlik açısından bir içiden daha ileri olduğu anlamına gelmez.

Kolektifte sayıf birey bile güçlüdür. Kolektif içindeki bireylerin karşılıklı yardımlaşması ve dayanışmasını geliştirir. Ve bu, bireylerin güçlükler karşısında tek başlarına, yalnız ve sayıf halmelerini önler. Öte yandan, kolektivizmin bireyi geliştirip güçlendirmesi olgusu sadece burada açıklanamaz. Bireysel gelişim açısından bundan daha az önemli olmayan bir başka olgu da şudur: Kolektif çalışma, bireye, potansiyelini harekete geçirmede, güçlerini ve yeteneklerini açığa çıkarıp geliştirmede yardımcı olur. Bireysel yeteneklerin açığa çıkartılıp geliştirilmesinin en uygun ortamı, bireysel çalışma değil, kolektif çalışma ortamıdır. Yeteneklerinin gelişmesi belli amaçlara ulaşmak için gerekli iradeciy gerektirir. Bunun için gerekli iradeciyi besleyen ve böylelikle bireyin gücünü ve yeteneklerini artıran şey, kolektif çalışma-

nın akışı içinde gelişen dayanışma ve kendini kolektif amaçlara adanmış ruhudur.

Anlaşılacağı üzere kolektivizm, burjuva ideoloğlarının iddia ettikleri gibi bireysel gelişimi sınırlayan, özgürlüğü kısımlayan bir olgu değil, tam tersine, bireysel güçlerin ve yeteneklerin açığa çıkartılıp geliştirilmesinin en sağlıklı yoludur. Bu noktada, burjuva ideoloğlarının bir başka iddiası ya da daha doğrusu ifadesiyle demagogist de, kolektivizmin egemen yaşam biçimi olduğu sosyalist toplumun "tek tip insan" yetiştirdiği şeklinde dir. Aynı iki yönlü demagoginin bir yansıması olarak da sosyalizm amacı için mücadele veren örgütlenen sınıflarında yine "tek tip insan" yetiştirildiği yazmamız gerekir. Güya sosyalist toplumda insanlar tortudan girilmiş gibi "tek tip" haldeyken, kapitalist toplumun bireyleri burjuva "özgürlük"lerin sonucu neme ilerinden kurullerince faydalanmak suretiyle çok yönlü biçimde serpilip gelişmektedir! Bu demagoginin iki yüzünlüğü üzerinde uzan uzadıya durmaya dahi gerek yok. Tek tip insan yaratmaya çalışan burjuvazidir; Sonuç hizmet, birazsız çalışma, üretim alanının bir parçasına dönüştürmüş işçi, killece itaat eden bir ruh hali ve kendi dışındaki her şeyi yaratmaya çalışır. Sadere eğitim anlayışlarını ele aldığımızda dahi, sosyalist toplumun mu yoksa kapitalist toplumun mu "tek tip insan" yetiştirmeye çalıştığı kolayca anlaşılabilir: Sosyalist eğitime, pullekrik eğitim anlayış temelinde çok yönlü insan yaratmayı eğitimin başlıca hedefleri arasında koyarken, burjuva eğitim anlayışının, sermaye için gerekli gelişmiş makinanın bir parçası olabilecek işçileri, teknisyenleri ve mühendisleri tek bir ruhla, kölece itaat ruhuyla sermayeye emir kulu olarak yetiştirmeye çalıştığı görülecektir. Sosyalist toplumda sıradan bir köylüyle, örneğin edebiyat üzerine derin ve zevkli sohbetlere girebiliriz, ama kapitalist toplumda, bir yazar, her gün yediği ekmeğin nasıl üretildiğine dair iki çift laf söyleyemeyecektir. Buraya kadar söylediklerimizi toparlayacak olursak; kolektivizmin, bireyin çok edilmesini oldugunda iddia edenlerin aksine, bireysel özellikler en sağlıklı biçimde kolektif içinde gelişir. Kolektivizm, üretim araçlarının özel mülkiyetinin olmadığı,

sınıfları ve sınıf egemenliğinin varlığına son verildiği ve insanın kişiliğal ve yeteneklerini tüm yönlü geliştirmek için gerekli koşulları sağlayan, amacı insanı geliştirmek, bireysel istemlerini sürekli artıran oranlarda tatmin etmek olan sosyalist toplumda genel yaşam ilkesi haline gelir.

Tüm bir toplum için kolektivizme ilkesini bu şekilde kavrukluktan sonra, şimdi, kolektivizme dönüşen olan burjuva egemenliği koşulları altında kolektivizmi inceleyelim.

EN SAĞLAM KOLEKTİF PROLETARYA PARTİSİDİR

Kapitalizm koşullarında bütün bir toplum için kolektivizmden söz edilemez. Sınıflara bölünmüş hiçbir toplum kolektif bir bütün oluşturamaz. Kolektivizm, kapitalizm koşullarında ancak belli topluluklar, gruplar için söz konusu olabilir. Öncelikle şunu ifade etmek gerekiyor ki, gelişmiş bir araya gelen her insan topluluğu kolektif bir bütün oluşturamaz. Bir insan grubunu kolektif bir bütün yapan belli usgari koşullar vardır. Kolektivizmin temel kusuflu, çıkar ve buradan kaynaklı amaç birliğidir.

Bunu nasıl anlamamız gerekiyor? Kapitalizm koşullarında, birneğin bir futbol takımını oluşturan bireyler için belli bir çıkar birliğinden ve buradan kaynaklı amaç birliğinden söz edilebilir. Takımın başarılı olması, o takımın güçlütüsünün ortak çıkarlarını ifade eder. Dolayısıyla, tek tek tüm futbolcular bu ortak çıkarlar doğrultusunda çalışır. Ama bu ortaklık bir yere kadardır. Öyle ki her futbolcu için kendi alacağı prim ya da transfer ücreti bu ortak çıkarlardan önce gelir. Bireysel çıkarlar, kolektif çıkarları önüne konur. Hal böyle olmasa da kolektif bir futboldan söz edilemez; oyuncular, birbirlerini takımdan kesmeye, birlikte oynamalarını pas vermemeye, golere kendi imzalarını atmaya çalışır; bireycilik kolektivizme üstün gelir. Para karşılığı oynanmayan amatör futbol için de sonuç aynıdır. Örneğin bir bakkal, baş vakitlerini amatör bir futbol takımında top koşturarak değerlendiriyor olsun. Burada belki maddi bir çıkar yoktur. Ancak, söz konusu kişi için o takım, yapılan o iş, her şeyin üstünde değildir. İşin ucu gelip bakkal dükkanının işletilip işletilmemesine dayandığında, yani kişi amatör zevki yüzünden kendi işinden olma tehlikesini gördüğünde, bireysel yaşama, bireysel çıkarları ağır basacak ve o takım, o zevki terk edecektir. Yani bireysel olan, kolektif olanın üstüne konmuştur.

Daha başka örnekler vermeye gerek yok. Anlaşılıyor ki, kolektivizmin söz konusu ola-

bilmesi için bireysel çıkarlarını üstünde olma-
rı gerekir. Hiçbir bireysel maddî-manevî çar-
kar, birliğin burunluğun onun geçememeli-
dir. Hiçbir güç kolektif birliğin dağıtıcısına-
lıdır.

Bu nasıl olur? Üretim araçlarının özel
mülkiyetinin kaldırılması, sınıflara ve sınıf
egemenliğine son verilmesi ve buna uygun
kültürel şekillenmenin yaratılmasıdır. Peki
kapitalist toplum koşullarında böyle
güçlü bir kolektif birliğin yaratılmak olanaklı
madır? Kapitalist toplumun yıkılması için
mücadele eden proletaryaya partisi, kolektif
yaşam ve mücadele biçimini güçlü bir şekil-
de pratiğe geçirdiğinde yıkılmaz olur. Üstün-
lük, amaç ilkesi ve dayandığı sınıf itihariy-
le partide kolektif mücadele ve yaşamın güç-
lü zemini vardır. Çünkü proletaryaya partisi-
nin amaç birliği herhangi bir amaç birliği de-
ğildir. Burada, birleşimin ortak amaç, kolektif
yaşamı tüm insanlığa egemen kılmaaktır. Pro-
letaryaya partisinin amacı, özünde, kolektivi-
zmin önündeki en temel engel olan üretimi
araçlarının özel mülkiyetini kaldırmaaktır.
Bu, "benim" duygusunu ortadan kaldırıp
"bizim" duygusunu egemen kılma savaşıdır.
Ancak böyle bir amaca sahip olduğu için-
dir ki, proletaryaya partisi kolektivizmi sonu-
na kadar tutarlılıkla götürebilir. Ve yine an-
cak bu savaşı yürüten savaşçılar "benim"
duygusunu yenebilirler. Çünkü; bilimsel,
hissal mülkiyetle hiçbir bağları yoktur; düzen-
li tüm bağlarını bilimsel ve gönüllü olarak
kesmişlerdir. Ve ikinci, her şeylerini daval-
arını adanmışlardır. Onun dışında hiçbir ya-
şantıları, hiçbir beklentileri yoktur.

Proleter savaşçılar, kolektif özelliklerini
nazdi geliştirmişler, sorununu dergininin önce-
ki sayısında "Savaşçı Kişilik" başlıklı yazı-
da ele almıştı. Burada, kolektivizmi tüm
topluma egemen kılmak amacıyla savaş yürü-
tülen ve buna öznelikle edebilmeye yetenekli
tek güç olan proletaryaya partisinin bu özelliği-
ni, öznelikle ettiği proleter sınıfın özellikleriyle
ilişkisel üzerinde durulmuştur.

PROLETARYA KOLEKTİVİZMİ

İkinci komünal topluluğun özel mülkiyet
tarafından yıkılmasından sonra tarih sahne-
sinde ayarda sınıflı toplumlar hey göster-
miştir. Ve bu toplumlardan hiçbirinde ure-
tim araçlarının özel mülkiyetini kaldırma, kolektivizmi tüm topluma egemen bir ilke
haline getirmeye yetenekli bir sınıf çıkma-
mıştır, ta ki proletaryaya kadar. Proletaryaya,
modern sanayiın ürünüdür. Modern sanayi-
in özelliği tümüne toplumsal karakter kazan-
dırması; proleterleri aynı fabrikalarda geniş
gruplar halinde çalıştırmasıdır. İşe, prole-
taryaya kolektivizminin temeli budur. Komün-
al toplumun yıkılmasından bu yana ilk kez
özel mülkiyetin kaldırılıp toplumsal mülkiye-

tin egemen kalması olanaklı ve üretici güç-
lerin gelişmesi için zorunlu bir tek yol olarak
modern sanayiın özgeçen olan proletaryaya-
nın karşısına çıkmıştır. Artık insanlığın bir
adım olan ilerleyebilmesi için kapitalist
özel mülkiyeti ve burjuva sınıfı, onun devlet
uygutuyla birlikte tarihin çöplüğüne gönder-
mek gerekmektedir. Proletaryanın tarihsel
devrimi nasyunu buradan ileri gelir. Dev-
rimi proletaryaya kendi yaşam biçimi olan ko-
lektif yaşama, tüm toplumun en genel ilkesi
haline getirmeye yetenekli tek sınıftır.

Kapitalist toplumun diğer sınıf ve tabakala-
rının da bireycilik hakimdir. Örneğin her
burjuva sınıfı bireyci bir sınıf olarak vardır.
Kapitalist rekabet ve azami kâr yasalarının
işleyiş bu gerektirir. Rakiplerinin cesetle-
rine basarak yükselmeyen bir burjuva, hiç
kukusuz, rakiplerinin kendi cesetlerine bas-
arak yükselereklerinin bilincindedir. Burju-
va sınıfın ortak çıkarları yok mudur? Elbette
vardır ve en temel çıkar da kapitalist siste-
min hüküm sürmesidir. Ancak kapitalist
üretimin doğası gereği tek tek her burjuva
kapitalist sistemin çıkarlarını, kendi birey-
sel çıkarları doğrultusunda baltalamakta ku-
sarılmaz. Örneğin, burjuvalar yarıdır Kiri-
distan'da yatırım yapmanın gereğinden, bu-
nun Kürt Halkını düzene bağlamak için al-
ması zorunlu bir adım olduğundan vs. bahse-
der, tek tek her burjuva bu konu üzerinde
hararetili tutuklar atar. Ancak kapitalist siste-
min çıkarına olabilecek böyle bir girişim
hiç bir burjuvaya razı gelmez. Çünkü gu-
varlık ve kârlılık sorunu vardır. Bu durumda
her burjuva ister ki, diğer burjuvalar Kiri-
distan'da yatırım yapmasın; bili ki, bu, siste-
min çıkarıdır, ama kendisi ortadan ma-
k olur. Bu basit örnek, burjuvazinin bireysel
çıkartarın burjuva sınıfı çıkarlarını üstün-
de tuttuğunu gösteriyor. Burjuvaların atığı
ya da atmadığı her adım aynı bireyciliğin
kanıtı olarak ele alınabilir.

Küçük burjuvazi için de benzer durum ge-
çerlidir. Küçük özel mülkiyete olan bağlılı-
ları ve burjuva olma hayalleri onların birey-
liliğinin temelidir. Bireysel yaratım bireyciliği
kürükler. Komünal bakılla didişimsiz bir
bakıla ya da komün tarlayla suar kavgası ol-
mayan bir köylü nedir bulamaz. Küçük bur-
juva için kolektif yoktur. Her türlü kolekti-
vizim duygusuna yabancıdır ve örgütlülüğün
düşmanıdır.

Küçük burjuvazi için geçerli olanlar ay-
dın kesim için de söz konusudur. Bu nedenle,
proletaryaya partisi sınıflarında yar alan kü-
çük burjuva ve aydın kökenli bireyciler eski
özelliklerinden kurtulup proleter özellikleri
edinmek için proleter hareket için ciddi bir
tehdide olmaktadır. Bunlar örgütsel faaliyet-
ti, kolektivizmi, disiplin baltalayıcı, örgüt-
sel açıdan tasfiyeci bir rol oynarlar.

"Proleter, tek başına bir birey olarak hiç
bir şeydir. Tütün gücü, bütün nereden, tüm
umut ve beklentileri örgütten, arkadaşlarıyla
birlikte sistematik eğitimi almıştır. Büyük
ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendi-
sini büyük ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun
için temel şeydir; bununla karşılaştığında
da bireyin pek az anlamlı vardır. Proleter, kişi-
sel ayrıcalık ya da kişisel şan ummakızın,
atadığı herhangi bir görevde tüm doğru ve
düşüncelerini kapsayan gönüllü bir disiplinle
görevini yaparak, diğer kitlelerin bir parçası
olarak en mükemmel bağlılığa sahiptir."

Aydınlar arasında ise tamıyla farklıdır. Ay-
dın, güç arzularıyla değil, tartışmaya ma-
dır. Sıhahları kişisel değil, kişisel yetisi, kişi-
sel inançlarıdır. Herhangi bir konuya ancak
kişisel nitelikleri yoluyla yaklaşabilir. Bu nedenle,
bireyselliği için en büyük hareket özgür-
lük adına bağarlı bir hareket için devrim te-
mel taşı olarak görülür. Bir bütünün bağlı
bir parça olmağa güçle razı olur ve o za-
man da bunu hevesinden değil, yalnızca zo-
runluluktan yapar. Disiplinin gereğini yalnız-
ca kitleler için kabul eder, seçkin kafalar için
değil. Ve kuşkusuz kendisini de bu sınıflar
arasında sayar." (Aydın Kesimi Üzerine,
S.40-41)

Sadece aydınlar değil, proletaryaya dışın-
daki tüm sınıf ve tabakalarda bireycilik ege-
mendir. Bu her şeyden önce üretim araçları-
nın mülkiyetiyle olan ilişkilerinden, üretimi
de tuttukları yarıdır, üretimi yapma biçimle-
rinden dolayı hoyledir. Proletaryaya ise, sade-
ce birlikte üretmekle kalmaz, aynı zamanda
hüküm arayabilmekle, burjuvaziye karşı ken-
di sınıf çıkarlarını koruyabilmek için de bir-
likte mücadele etmek zorundadır. Evet,
"Proleter, tek başına bir birey olarak
hiç bir şeydir." O proleter olmanın doğası
gereği, dev bir birliktir, proleter sınıfın bir
parçasıdır. Ve bu "bütünün parçası ol-
ma" duygusu onun tüm yaşamına sirnaştır.
Öte yandan, birneğin küçük burjuva ise, tüm
dünyaya karşı tek başınadır. Onun için, ken-
dini bir parçası olarak hissedebileceği her-
hangi bir birliktir. Üretimi ve bundan
kaynaklı olarak tüm yaşamı tek başınadır.
bireyseldir. Doğallıkla, bireycilik onun var-
lık koşuludur, yaşamını sürdürülebilmesinin
temel ilkesidir.

KÜÇÜK BURJUVA BİREYÇİLİĞİ

Artık küçük burjuva bireyciliği basitinde
etmeli durabiliriz. Her ne söyleyelim, küçük
burjuva özellikleri üzerinde durmamızdaki
amaç, proletaryaya partisi safarında sürekli
bir tehlike olarak kendini gösteren küçük
burjuva sınıflara işaret etmektir. Her devrim-
ci bir özelliği yanadır ve her özelliğin sınıf-
sal kökleri vardır. Proletaryaya safarında pro-
letaryanın devrim mücadelesine, savaşı ge-

**SAVAŞ KÜLTÜRÜNDE
KOLEKTİVİZM; PARTİ KIBUCUDUR.
PARTİ SEVGİSİDİR.
HER SAVAŞÇININ KENDİSİNİ
PARTİ VE DEVRİM DAVASINA ADANMASI,
PARTİ VE DEVRİMİN ÇIKARLARINA
KİLİTLİMESİDİR.**

reaklerine uymayan davranış biçimlerini ortaya çıkıyorsa, bu davranış biçimlerinin alışkanlıklarını kökeni küçük burjuva sınıfın karakteristik özelliklerinde aramamız gerekir. Şimdi bu özellikler üzerinde duralım.

Daha önceki bir yazımızda, küçük burjuvazinin tarihsel talihsizliğinin, hırsız savundukları kapitalist sistem tarafından mülksüzleştirilmeleri sebebiyle isret etmişliğit. Esasında bu trajik durum, küçük burjuvazinin tüm temel karakteristik özelliklerini çözünlemez için ışık tutmaya yeterlidir. Ancak biz burada küçük burjuvazinin tüm karakteristik özelliklerine temel teşkil eden bireyciliği üzerinde duracağız.

Küçük burjuva;

- Yaşam kavgasını tüm dünyaya karşı tek başına verir. O yalnız adamdır. Sık sık yalnızlık hissetir kapılır. Bunun doğal bir sonucu olarak öli beklentisi ortaya çıkar. İlgiye, sefakata, coşmaya açtır.

Kendi bireysel çıkarlarını tüm topluma karşı gerçekleştirme uğraşığındadır. Doğallikle, kendi çıkarlarını tüm topluma karşı koruma durumundadır. Sürekli savunma pozisyonundadır. Kalaylıktır, her türlü hareketi kendine yönelik bir saldırı olarak algılayabilir. Hiç alakası yoksa bile o, kurgu yapılmayı meyilli olduğundan, herhangi bir olayla kendi arasında bir bağlantı kurar ve detektif tizliğiyle saldırıyı tespit eder. Hep mağdur durumdadır; bu saldırıları hiç hak etmediğini düşünür.

- Kendi küçük dünyası dışında bir dünya bulunmadığından, dünya onun için vardır. Hiç kuşku duymaz ki, onun bir dünya anlamaz olacaktır. Bunun dolay, kendini dünyaya aksentine kaymakta bir sakınca görmez. Kendinden başkasını tutamaz; ukaluluğu da nokörlüğü de bundandır.

- Ve yine bu küçük dünyasından ötürüdür ki, dar görüşlüdür. Dünyayı vitrininden seyreden bir bakışla düşünür; doğaldır ki, dış dünyaya dair bilgisi sınırlıdır, gerçeklikle ilgili sınırlı olacaktır.

Kendine toplumda bir yer edinme ve bu yer olabildiğince yukarılara çekme gibi kronik bir sorunu vardır. Sırekli yerini sağlamlaştırılmaya çalışır; bu yetmez, kazanım

ve hırs paralel saygınlığı sürekli artırılmaya çalışır. Bu hırsın başka bir yerde karşısına kariyerizm olarak çıkar.

İlke, kural tanımaz, en doğru kendidir. Kendi doğrularıyla yaşadığından böyle sınıması doğaldır. Bundan dolayı ki, başarıya büyük yasa ve hesap vermekten hiç nihiç bağlanmaz. Yaşamını ilke ve kurallarla değil kişisel duygularıyla, ihtiyaçlarla, kin besleme vb. duygularla yönlendirir.

- Bir türlü eskilil vardır. Rekabet, doğal olarak kışkırtıcı doğudur. Kışkırtıcı hırs ve güç tutkusunu besler. Hırsız oluşturma arzusu yapar; rakiplerini ezerek gözü dünyayı görmez. Ve güç tutkusu onu görün kölesi yapar. Bir küçük burjuva hiçbir zaman otuz atığı güçle kavgaşmaz. Bu durumda güçle tapar, güçlülere yaklaşılanarak, dalkavculuk ederek ayakta kalmaya çalışır.

- Arzularına ulaşamadığı durumlarda kolayca yığılılığı, bunalmış sınırlanır. Bir gün safer kazanımı konutun edasıyla çalmı ister; ertesi gün bir bakımsız bunalmış girmiş; bu dalgalı ruh halini anne kademdir.

Bu özelliklerin tamamı örgütlü yaşama düşmandır. Örgütlü mücadele için her biri tehlikeli bir saftır. Proletarya partisi safında bu küçük burjuva sınıfları yasatılmaması için mücadele edilmelidir. Bunun yolu, proletar özellikleri savaşa gereklerine göre zenginleştirilmek ve bu özellikleri parti safında egemen kılmaktır.

Savaş kültüründe kolektivizm parti ruhudur; parti sevgisidir; her savaşa kendi kendini parti ve devrim davasına adanma, parti ve devrimin çıkarlarına kilitlemesidir. Burada, bu konuya giriş mahiyetinde bir parantez açalım ve hırsızlık ve partizanlık arasında dahi ilişki üzerinde duralım.

HİRSIZLIK;

KÜÇÜK BURJUVA,

PARTİZANLIK;

PROLETER BİR ÖZELLİKTİR

Hırs, sonuçlanmayan istek, aşırı tutku anlamına gelir ve bireyselliği ifade eder. Hırsızlıkta bir amek, bir mücadele söz konusudur. Amek, buradaki amek kolektif değil bireysel amektir. Bireyin kendi bireysel arzularını tatmin etmek için mücadelesi söz konusudur. Küçük burjuva, bireysel hırslarıyla yaşam kavgasını sürdürmeye çalışır. Bu, yaşamın tümüne hakim olan ve sonuçlanmayan bir kavga. İstekler tutku düzeyindedir, aşındır. Bireysel arzularını ulaşma çabası içindeki küçük burjuvazinin gözünü dünyayı görmez.

Bu küçük burjuva özelliği kolektif yapı için bir saftır. Bir örgüte dahil olan bireyler, her tür kişisel hırsı bir yana bırakmalıdır. Yoksa bu kışkırtıcı, kariyerizm gibi çiledi zedelleri besler ve örgütsel yapıyı baltalar.

Başarı anlayışı üzerinde durmak gerekir. Küçük burjuva için hırs, başarı için temel koşuldur. Çünkü bu küçük burjuva için başarı, herkesin kendi bireysel çabasının ürünüdür. Başarıda olumsuzlukların hesabı son derece basit yapılır; aynı bir bakışla kâr-zarar hesabında olduğu gibi... Bu yaklaşımda ilke-kural yoktur. Kısa vadede başarı getireceği görülen işler yapılmalıdır. Bu girişimleri gerçekleştirenler başarılıdır. Uzun vadeli düşünülmez, yani ilkel gözlenmez. Örneğin, diyelim birileri yalnızca bazı şeyler anlatarak ve yine örneğin, örgütün gücünü abartarak bazı insanları devletmiş olsun. Bu girişim, soruna halkal hesapla yaklaşılacağı başarı bir girişimdir; bu işi yapan kişi de başarılıdır. Oysa böylece bir yaklaşım, uzun vadede moral bozukluğu yaratır, yönlüleri görevsizlik yaratır, ilişkileri bozar ve kıskançlığı, düşmanlıkları getirebilir. Kat be kat fazla olur. İkinci yaklaşımlardan asla taviz verilmemelidir.

Kolektif uygun başarı anlayışında gerçekleştirilmesi gereken ilkeler vardır. Ve kolektif için başarılı bir çalışmada kişisel ihtirazlara, hırsız yer yoktur. Kolektivizme uygun olan, bireyin öne çıkması değil, örgütün ilerlemesi, amacına yaklaşmasıdır. Bunun bastayen uygun ise partizanlıktır.

Partizanlık, bireysel hırsın tersine, bireysel başarı için değil, kolektif başarı için bir istek duygudur. Partizan kişi, bireysel çıkarlarını örgütsel çıkarlarına bağlamıştır; bütün gücünü, bütün ilerlemesini örgütün gücünden, örgütün ilerlemesinden alır. Dolayısıyla partizan kişi parti davasına tutkulu bağlıdır. Partizanlık, partiyi bütün tehlikelerden gözü gibi sakınmak, deyim yerindeyse üzerine ölmektir. Çünkü partizan için parti her şeydir.

Partizanlık proletar kolektivizme uygun bir özelliklerdir. Partizanlık, her türlü bireysel hırsın, ihtirasın uzagındadır. Bireyin değil partinin öne çıkması tutkusudur. Kariyerizm değil, partinin kitlelere öncülük etmesi tutkusudur. Ve bir partizan için *"Her Şey Parti İçin, Her Şey Devrimin Zaferi İçin"*dir.

Buraya kadar, kolektivizmin, öze, ortak amaçlar doğrultusunda ortak amek barınmak ve ortak bir şekilde yaşamı yaratmak olduğunu görmüş olduk. Bunun için, kolektif oluşturma bireylerin uyumunu sağlamak gerekmektedir. Kolektif uyumla, ahenkli ve dolayısıyla da verimli işleyişin arası disiplinlidir. O halde, savaş kültürünün bir bileşeni olarak, disiplin konusunu da almak gerekmektedir.

**Derya ATEŞ
Doğan GÜNEŞ**

GERİLLA

Kapitalizmin daha yeni ortaya çıktığı dönemlerde, ulusal kurtuluş mücadelelerinin de bir çok sömürgece patlak verdiği görülür. Bağımsızlık ve özgürlük isteyen halklar ayaklanmalarında, sömürgeci uluslar karşısında, kendilerinden askeri ve teknik donanım bakımından üstün olan ordular karşısında savaşıma gücünü buldular. Bu güç sadece davalarında haklı olmalarından gelmiyordu. Üstün bir ordu karşısında, koşulların bu zorlayıcılığı karşısında halklar gerilla tarzı savaş taktiğiyle mücadele ederek üstün başarılar elde edilebileceğini gördüler. Daha sonraları bu gerilla tarzı mücadele sadece halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinde değil, ezilen sınıfların ezen sınıflara karşı yürüttüğü savaşlarda da kullanılı gelmiştir. Bu yönüyle gerilla savaşı askeri ve politik bir yönü olan, ezilen sınıfların sınıf çıkarlarına ve hedeflerine ulaşmada politik bir araç yöntemi halini almıştır. Ve böylece sosyalizmin bilimsel bakış açısına göre şekillenerek yeni bir öze sahip olmuştur. Onun bu özü onu çetecilikten ve eşkıyasılıktan ayıran temel ayarın noktasıdır.

Bu anlamıyla gerilla; sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve kaçınılmaz olarak bir ölüm-kalım savaşına dönüştüğü koşullarda karşı-devrimci güçlere karşı savaşan halkın içinden çıkmış, askeri yeteneğe ve politik bilince sahip, toplumsal kurtuluş için mücadele eden silahlı savaşçılardır. Gerillayı bu tarafa ile ele aldığımızda, onun sadece üstün donanımlı bir orduya karşı savaşan küçük bir grup olduğu sonucuna varmak yanlıdır. Her şeyden önce unutulmamalıdır ki; bir gerilla, kendisini proletaryanın kurtuluş mücadelesine adanmış, bir savaşçı olmakla birlikte, o aynı zamanda ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların silahlı yol göstericisidir.

Örgütlü gücün, güç örgütüne dönüştürülebilmesi için silahlı bir güç olma, kapitalizme ve emperyalizme karşı silahlı savaşı yükseltmenin gereği üzerinde durulur. İşte işin bu noktasında, yani örgütlü gücün güç örgütüne dönüşmesi noktasında, önemli bir yeri bulunan gerilla hareketinin ve bu hareketin yürütücülerini olan gerillaların üzerlerine yüklenen tarihsel misyon da bir o kadar ağırdır. Çünkü sürdürülen savaşın ağır derecede emek, uğraş, dayanıklılık, bilinçli bir çaba isteyen ağır bir iştir. Bu ağır yükün altından kalkmak elbette ki teorik ve politik bilinçle, marksist-leninist bilincin aydınlattığı ve yol göstericiliği sayesinde olur. Ve bunun aksi, tek tek birey olarak gerillalar bazında ele aldığımız zaman kişiliklerde ve bunun yansıması olarak pratikte de bir yozlaşmanın, çürümenin başlangıcı demektir. Onun için diyoruz ki, bir gerilla politik bilincini devamlı yükseltmelidir ve bu yükseltmenin sürekliliği ve kesintisizliği sağlanmalıdır. Zaten gerillayı gerilla yapan uğrunda savaşım verdiği marksist-leninist amaçların ve hedeflerin bilimsel doğruluğudur. Bunlardan yoksunluk onun tamamen sınıf hareketinden kopuk, kitlelerin amaçlarından, hedeflerinden ve de istemlerinden bağımsız ve tamamen apolitik çete olması demektir. Krallığın veya padişahlığın hüküm sürdüğü, toplumsal sistemin feodal üretim tarzına göre şekillendiği ve yürütüldüğü koşullarda tarih, egemenlerin somurusuna karşı bir çok başkaldırıya tanık olmuştur. Egemen sınıfların ağır vergilerine, soygunlarına, talanlarına, haksızlıklarına karşı halkın içinde öfke birleşmiş ve bu sömürü sistemine başkaldırmak amacıyla, yine bu halkın içinden, bireysel karşı çıkışlar yaşanmıştır. Dağlara çıkıp, yol kesip haraç toplayanlar,

zalinliğiyle tanınan kişileri cezalandıranlar halk arasında da epey sempati ve sevgi topluyordu. Onlar adına halk arasında çakan ve kulaktan kulaga yayılan efsaneler, türküler, gizemli hikâyeler bunlara örnektir. Ama tarihin tanık olduğu bir başka şey daha vardır ki; o da bu halk kahramanlarının dahi nihai amaçlarına ulaşmadan yok edildikleridir. Çünkü uğrunda savaşıldıkları herhangi bir politik amaç yoktur. Sistemin yarattığı yan sorunlarla uğraşip heba olmuşlardır ve yakıp dağıttıkları şeyin yerine neyi koyacakları konusunda da hiçbir fikre sahip değildirler. Ama artık eşkıyahık döneminde yaşamıyoruz. Tarih ilerledi, bilim teknik ilerledi. İnsanlık ilerledi ve en önemlisi üretici güçler artık kapitalist üretim tarzına göre şekilleniş oldu ve üstelik son dönemlerini yaşıyor bu sistem. Şimdi her şeyden daha çok politik bilince ihtiyaç vardır. Çünkü toplumsal yaşam en yoğun ve en hızlı aşamasına girmiş; nitel bir sıçramaya; bir devrime hazırlanmaktadır. Silahlı savaşımı, gerilla mücadelesini, bu toplumsal hareketin temposuna ulaştırmak ve bu hareketin yönüne etkin kalmak amacıyla gerillaların kendilerini yetiştirme ve her şeyden çok ihtiyacı vardır. Bir gerilla eline neden silah aldığına, mücadelenin ağır yaşam koşullarına neden katlanmak zorunda olduğunu, niçin savaşacağını ve mücadelesinin tarih ve insanlık açısından ne anlamı geldiğini bilmek zorundadır. Bunları tam olarak bilmeyen veya bunların doğru cevaplarını tam olarak özümsemeyenler bir noktadan sonra harekete zarar veren ve önünü tıkayan unsurlar haline gelirler. Onun için bir gerillanın politik bilinci ne seviyede olursa olsun, hızlı bir tempoyla bu politik bilincini sürekli ve eskisinden daha da hızlı geliştirme eğiliminde olmalıdır. Üstün bir gerilla, askeri öncü olduğu kadar politik bir öncü de olmak zorundadır.

Gerilla için disiplin gerçek silahtır. Tankları, topları, uçaksavarları, her türlü üstün teknoloji ürünü silahları olan bir ordu dü-

şünün ve bu orduya disiplin ek-sildiği olduğunu varsayın. Böyle bir ordu gerçek anlamıyla bir hiçtir. Hiç bir örgütlülük askeri örgütlülük kadar disiplini yaşımsal kalmaz. Gerillanın disiplini zafersiz ulaşmak için, hayatta kalmak ve yaptıklarından, yapacaklarından daha fazlasını başarmak için tek yoldur. Çünkü verilen savaşın şaka kaldırıcı hiçbir yanı yoktur. En ufak bir hatanın, bir gevşekliğinin, en ufak bir disiplinsizliğin bedeli çoğu zaman ölümdür. Bu hatayı yapan tek bir birey dahi olsa bedelini salt kendisi ödemekte kalmaz, bunu aynı ağırlıkta harekete ve yoldaşlarına da ödetir. Bir randevuya geç gitmek dahi randevu yerinde bekleyen in polis tarafından fark edilmesine, tanınmasına dolayısıyla yakalanmasına ve hatta öldürülmesine yol açabilir. Bu anlamıyla gerillanın disiplini burjuva disiplin anlayışından da farklıdır. Bir gerilla belki burjuva ordusunun askeri gibi komutanının karşısında topuk çarpıp hazırola geçip selam durmaz, ama bu onun disiplinsiz olduğunu göstermez. Gerillanın disiplini biçimsel görüntüden çok içtedir; özümsemiş bir disiplindir. O yalnız kaldığında bile gizlenmede, kamufle olmada, eylemde vs. yani örgütsel işleyişinin her anında disiplin silahını elinden bırakmaz. Ve böylece de davasına kopmaz bağlılığını, devrime ve partiye olan inancını, zafersiz kazanmadaki azmini ispatlamış olur. Çünkü onu partisine ve yoldaşlarına bağlayan sıkı bir bağ, üstün bir ideolojik güç vardır. İdeolojik güç ortaklığı bu disiplin anlayışının yazgılaşmasının ve kolektif bölünlülüğün ortak amaç doğru yol almasının temelidir. Ortak amaç birliğini bünyesinde bulandırmayan örgütlülüklerde amaç dışına taşan çarpık ve sakat bir gelişim söz konusudur. Hele hele bu örgütlülük bir askeri örgütlülük ise tehlike en hat safhasında demektir. Bir askeri birliğin, bir silahlı birliğin yozlaşması ve amaç dışına taşması kadar tehlikeli bir şey yoktur. Bu tür sapmalara yol açılmaması için en sıkı ideolojik politik eğitim ve denetimi ha-

yata geçirmek zorundadır. Ve gerillalar en sıkı askeri disiplini uyguladıkları sürece verdikleri mücadele tarzının taktik ve stratejilerine bağlı kaldıkları sürece amaçlarına ulaşabilir, çok az bir kayıpla düşman saflarını bacağına uğratabilirler.

Teknoloji ve bilimin sürekli ilerlediği ve yenilediği bir çağda yaşıyoruz. Burjuvazi yürüttüğü sınıf savaşımında ezdiği ve sömürdüğü sınıfları baskı altında tutmak için bilimi ve teknolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda en baştan beri kullandı ve kullanıyor da. Atomun çekirdeğinin parçalanmasının gerçekleştirilmesi gibi bilimsel üstün başarıyı bile kendi erkin ve zalim emelleri doğrultusunda kullandı ve insanlık tarihini kana buladı. Ve bu, yüzlerce örnekten sadece birisidir. Oysa ki bilim insanlık içindir, insanlığın gelişmesi ve ilerlemesi içindir. Burjuvazi yolsuz ve emekçi kesimi her şeyden mahrum ettiği gibi, onu bilimin ve teknolojinin tüm olanaklarından da mahrum bırakmıştır. Ve halklar yürüttükleri savaşımı kazandıktan zamanlar, gerçekleştirdikleri zaferin bir nedeni de egemen sınıfların ellerinde bulundurdıkları teknik ve bilimsel olanakları gasp etmiş olmasındır. Burjuvazi bilimi kendi iğrenç amaçları doğrultusunda kullanıyorken, burjuvaziye karşı savaşım yürüten halklar ve onların silahlı ve politik öncülerini bu teknoloji ve bilimi neden kullanmasın? İşte bu nedendir ki, ister dağıt ister çehir gerillaları gibi olsun teknik olanaklardan yararlanmak gerekiyor. Gerilla saflarına teknik elementler katılabildiği ölçüde katılmak ve aynı zamanda saflarda bulunan gerillalar da kendilerini bilimsel ve teknik olarak geliştirmelidirler. Tiptan kimyaya kadar bilimin her dalı bu mücadelenin önüne sunulmuş bir olanaktır. Bu olanaklardan yararlanmamak erken ve daha az bir kayıpla gerçekleşecek zaferi daha ileri tarihlere bırakmak ve daha çok kayıba yol açmak demektir. Ki gerilla mücadelesi bu gereği üstün donanımlı ve teknolojik olarak gelişmiş ordular karşısında,

halkın başlangıçta çıplak ellerle başladığı protestolarının ele silah alınarak devam ettirilmesi- dir. Silah teknik bir alettir. Teknikten bu şekilde faydalanışın devamı da getirilebilmelidir. Örneğin kimya konusunda bilgisi bulunan gerillalar reaksiyona giren ve patlamalara yol açan değişik türden maddelerin karışımıyla tahrip gücü yüksek bombalar elde edebilirler. Bir başka örnek; bilgisayarı iyi kullanan biri devlete ait gizli bilgilerin ağa çıkartılması konusunda değerli istihbarat bilgilerine ulaşabilir. Veya elektronik hakkında yerkin olan bir uzaktan kumandalı aletler yapabilir ve böylece hiçbir fiziksel güç gerek olmadan ve dolayısıyla da bu fiziksel gücü riske atmadan çok kolay ve basit yöntemlerle düşmanı çığına çevirip maddi ve psikolojik olarak zarar verebilir. Düşünüldüğünde, bu örnekleri sonsuz sayıda çoğaltmak mümkündür. Ama akıldan çıkartılmaması gereken bir şey daha vardır. Bilimle uğraşmak ateşe oynamaya benzer. Dikkatli davranıp kontrolün ve bilimin sınırları dahilinde tutulduğunda en yararlı olanak olan bilim ve teknik, dikkatsizlik ve bilgisizlik sonucu en zararlı unsur haline gelebilir. Örnekleri yasanmıştır, telsizlerin, telefonların, banka kartlarının dikkatsiz kullanımı bir çok gerillanın yemin tespitine ve dolayısıyla yok edilmesine yol açmıştır. Bu yüzden bilmeden bilimle ve teknikle uğraşılmaz. Ama bilimi ve teknolojiyi bilmek ve imkânlar dahilinde kullanmak zorunluluktur – ki böylece – gerillalar kendilerini bilimsel ve teknik olarak geliştirme zorunluluğunu hissedebilmeli ve kendilerini bu yönden de yetiştirmelidirler.

Gerillalar için "görünmez düşman"lardır denilir. Evet, onlar gerçekten kan sansurlarının geçeleri ve gündüzleri kabusları haline gelen görünmez düşmanlardır. Ne zaman nereden çıktıkları, nasıl saldırdıkları ve sonra nasıl gözden kaybolduklarını anlayamazlar hiçbir zaman. Bu gerillaların anlamıdır. Yürüttüğü illegal faaliyet, yürüttüğü sava-

şım bunu gerektirmektedir. Bu gereği yerine getirmek için gizlenme ve kamuflaj olma yöntemlerini kullanmak zorundadırlar. Bu iş ise yaratıcılığa bağlı olarak zenginleşen ve gelişen bir iştir. Mesela hüce eplerinde hainirken hiçbir dikkat çekici hal ve davranış girmeden sıradan insanlarmış gibi bir görüntüye sahip oldukları ölçüde uzun vadeli ve kesintisiz bir illegal faaliyet yürütebilirler ancak. Ama şu unutulmamalıdır ki, en iyi illegallite halleri içinde gerçekleştirilir. Burada da gerillanın halk ile olan bağlantısını incelemek gerekiyor. Gerillanın temel dayanağının halk olduğuna şüphe yok. Ve gerillalar bu temel dayanağa sahip oldukları ölçüde önderlerinde hiçbir güç uzun süre ayakta kalamaz. Söz konusu olan, halkın, sadece sevgisini ve sempatisini kazanmak değildir. Söz konusu olan, halkın desteğini kazanmaktır. Halkın pratikte maddi ve manevi desteği sağlanmadan tek başına sevgi ve sempati hiçbir işe yaramaz. Ve ancak halkın desteğiyle ki, halk, tüm olanaklarını, tüm imkânlarını korkusuzca gerillaların hizmetine sunar. Kimi zaman onları evinde saklar, kimi zaman bir kurye olarak iş görür veya kimi zaman da bir istihbaratçı gibi çalışır. Şunu biliyoruz ki, halkın desteğini kazanmayan hiçbir hareket zafere ulaşamamıştır. Halkın desteğini ve sempatisini kazanmak çok büyük fedakarlıklar ister. Bu fedakarlığı gösterenler ki, ancak halkın politik ve askeri öncüsü olma gücüne ulaşabilirler.

Zihinsel ve bedensel çeviklik, ataklık gerillalığta olan gereken bir başka özelliktir. Zihnen ve bedenen çevik askerler olmayı başardıkları ölçüde gerillalar, hızlı manevralar yapma, düşmanın zayıf bir anını yakalama ve onu o zayıf noktadan vurup tekrar güç toparlayıp yeni bir saldırıya geçmek için geri çekilmeyi başarabilirler. Amaç en az kayıpla düşmanı psikolojik ve fiziksel bozguna uğratmaktır. Taktikleri kasaca vur-kaş olarak nitelendirilir. Burada ani vuruşlar söz konusudur. Bu ani vuruş-

lar zihinsel ve bedensel çevikliği zorunlu kalar. Eylemlerin örgütlenişinde ve planlanışında bütün imkân ve olanakları kullanma, bütün çıkabilecek aksilikleri tespit edip tedbirlerini almak, en uygun anı ve en uygun yeri seçip saldırı noktalarını, geri çekilme planlarını tamamlamak ve bütün bu planı hayata geçirmek, plan dışı gelişecek olaylarda anında zihinsel bir manevrayla yeni bir plan oluşturmak zihnen ve bedenen çeviklik sayesinde sağlanır. Ve gerillanın buna bağlı olarak sahip olması gereken bir özellik vardır ki, o da eylem sahasını, askeri faaliyet yürüttüğü alanı, bölgeyi avucunun içi gibi bilmesidir. Pusula kurulacak yerleri, silah saklama, geri çekilme yerlerini, gerillaya destek sunan halkın evlerini, alanları, bölgenin polis veya askeri tarafından bilinmeyen ara sokakları, patikaları veya gizli geçitleri önceden biliyor olmak düşman karşısında üstünlük kazanmak demektir.

Evet, gerillalar için "görünmez düşmanlardır" denilir. Düşman için "görünmez düşman" olan gerillalar halk için kahramanlardır. Fedakarlıklarıyla, ölmümlü hiçe sayılarıyla, cesaretiyle, devrimci iradeleri ve karazlıklarıyla sömürönderin karşısında korkusuzca dikilmişlerdir. Onlar savunmanın değil saldırının adamlarıdır. Onlar ister sert ve silahlı savaşımı göze almayanlar için "seçilenciler", "maceracı" olarak nitelendirilsinler, ve ister düşmanın gözünde "bir avuç çapulcu", "silahlı çete" olarak nitelendirilsinler, gösterdikleri kahramanlıklar sayesinde ezilenlerin baş savunucusu olarak insanlık tarihinin onur kaynakları olmuşlardır. Şimdi marksist-leninist ideolojinin ışığı altında aydınlanan ve ilerleyen gençler için, dünyanın her yerinde, her ulustan sınıfsal başkaldırı için atığa kalkın gençler için, geleceğin partaklıklar gözlerindeki ışıltıda taşıyan gençler için söylenen ve söylenecek olan tek öğüt vardır: Kurşunla Ölmeyin, Denizler gibi olun!

Tarek DAĞLI

SİVİL-FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELE

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanan sürecin iç savaş şeklinde boyutlandığını yazıp çizmenin bu konuda derin polemiklere girmenin artık gereği yok. Emekçi halklarımız ayaklanmalar süreci yaşarsın, öncüye düşen görev pratik ön açıktır. Artık herşeye doğru atılacak her adım, bir düzine programdan daha önemlidir. Devrimcilerin temel sorunu olan iktidar perspektifine pratik politika açısından yaklaşmak marksist-leninist teoriyi eylem ilavesi olarak kullanan pratiğimizi daha da yükseltmek, kitleleri devrimci iç savaş safalarında savaştırmak zamanıdır.

TC'nin kuruluşundan bugüne değin ki tarihine bakalım derseniz, faşist TC'nin Osmanlı devlet yapısından miras aldığı gerici despotizmle, kapitalizmin bütün gerici baskı biçimlerini benimsenmiş ve kuruluşundan itibaren emekçi halklarımız üzerinde tam bir terör estirmiştir. 12 Mart'la tezgahlanan darbe ile tekelin iktidardaki hâkimiyetleri pekiştirilmiş, daha güçlü kök salmalarını yollar açılmış, devlet eliyle tekelci kapitalizmin yulandan aşağıya doğru bir gelişimi sağlanmıştır. Özellikle devletin militarist kurumlarında varolan anti-komünizm kollektif oturtulmuş, devlet yapısı, faşistleştirilmiştir. Ardından, 12 Eylül darbisiyle, devlet kurumlarının içinde faşizmin kurumsallaşması süreci tamamlanmıştır. Devrimci hareketin susuturulması ve faşizmin kurumsallaştırılmasından sonra, 12 Eylül'ün ortadan kaldırdığı temsil burjuva kurumları (parlamento gibi) yeniden sivilce geçmiştir, teslim edilmiştir. Faşizmin bir devlet biçimi olması ve kurumsallaşmasından dolayı, hükümetlerin sık sık değişmesine karşılık, devletin temel aygıtları olan ordu, polis ve bürokrasinin yapısı aynı kalmıştır.

İşbirlikçi tekelci sermaye, ekonomik ve politik bunalıma, öte yandan kitlelerin artan devrimci bilinci sonucu, iktidarı biraz daha fazla ayakta tutabilmek amacıyla yaşamın her alanında egemen olma politikası güder. Bunu da gerek resmi araçlarına (ordu, polis vb.) başvurarak, gerekse anti-komünizm ve şovenizm temelindeki propagandasıyla yapar. Kendine, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda, yine zor araç-

larıyla donattığı kitle tabanı yaratır ve bunların terörüne dayanarak yaşar. Bu taban, sivil-faşist tabandır.

Burada, faşizmin kitleleri nasıl etkilediği sorusu akla gelebilir. Kuşkusuz bunu, elinde bulundurduğu tüm devlet mekanizmasıyla: burjuva basın yoluyla; demagoji yaparak ve terör estirerek yapar. Faşizm, kitlelerin ön yargılarını alevlendirmekte kalımsız, onların duygularına, geleneklerine el atar. Ülkelerimizdeki bu sivil-faşist, gerici taban, devlet eliyle örgütü hale getirilmiştir. Her yerde Nizam-ı Alem, Ülkü Ocakları, MGV'ler vs. kurulmuş, bunlar açıktan desteklenmiş, her türlü olanak sağlanmıştır. Her gün ortaya çıkan bir dizi gelişmelerde, en geri bilince sahip insanlar bile faşist TC'nin iç yüzünü görüyor, görmek zorunda kalıyor.

70'lerde, demokrasiyi kendinden menkul bilen Demirel'in "Bana üçküçükler adam öldürüyor dedirtemezsiniz" dediğini, MHP'İ sivil-faşistlerin, devletin güvenlik güçlerinin yardımcı olduğunu resmî makamların açıkladığını biliyoruz. MHP'İ sivil-faşistlerin gücünün yetmediği yerde, polislerle birlikte yaptığı saldırılar, katliamları yaşıyoruz. Devrimci hareketi susturmak amacıyla, karşı-devrimci bir güç olarak çıkan sivil-faşistlerin, kanlı yüzlerini görmekten, Çorum, Maraş, Malatya ve Sivas katliamları yeterli bir örnektirler. Ki o kadar uzaklara da gitmeye gerek yok. Şöyle bir çevremize baktığımızda, bunun örneklerini her gün fabrikalarda, okullarda, sokaklarda yaşıyoruz. Sivil-faşist teröre maruz kalan insanların sayısı ve bu terör gittikçe artıyor. Sivil-faşistler, ellerinde silah, rahatça emekçi halkımıza üzerinde terör estirdikten, katliamlar yaptıktan sonra, bir de beyhorsunuz, yeşil pasaportlarla, milletvekilleri ve polis şeflerinin arabasından çıkıyorlar.

Faşist TC devleti, emek-sermaye ilişkisinin, iç savaş şeklinde boyutlandığı böyle bir dönemde, burjuva iç savaş yaşanabilmesi için, varını yoğunu ortaya koyarak, topyekün bir saldırıya geçmiştir. Son çıkan İller Yasası ise, bunun en güzel ifadesidir. Toplumda sallanma huzla netleşirken, burjuva iç savaş cephesiyle, devrimci

iç savaş cephesi arasındaki lütuşa savaşta, sivil-faşistler daha açılan, burjuva iç savaşın yılmaz askerleri olarak, devrimci iç savaş cephesine karşı, sakınlarını artırarak sürdürmektedir. Bunları fabrikalardan tutun da, mahallelere, okullara kadar yaygınlaştıran her alanında karşımıza çıkıyorlar. Karşıma çıkan, bu sivil-faşist güçlere karşı, zor araçlarıyla yürütülen bir mücadele vermeden ve bu mücadele, iktidarı yönetilmeden, bizim için zafer söz konusu olamaz.

12 Eylül öncesi, sol akımların temel hatalarından birisi de, anti-faşist mücadeleyi, MHP'ye karşı mücadele olarak sınırladıklarıydı. Bu sol akımlar, faşizmin gerçek kaynağı olan, tekelci sermayenin zor aygıtı olan devletin ve onun kurumlarının faşist niteliğini göremiyorlardı. Ve kendilerinin de yoksun olduğu iktidar bilincini emekçi halkımıza veremiyorlardı.

Faşist karaktere sahip devletce, yarattığı bu sağ-sol çatışmasının ortasında, adil ve eşit hakem(!) rolünde görünüyor, sınıflar üstü bir kurummuş gibi kendini akıyor. Bu süreçte, devrimci hareketin gücü, yığınları uyanmasından kaynaklıydı. Zayıflıysa, devrimci öncü güçlerin, iktidar bilinci yokluğundan İleri geliyordu. Oysa ki, yığınları kendiliğinden kabarıyor ne kadar büyük olursa, devrimci öncü güçlerin, yığınları teorik, siyasal ve örgütsel alanda o derece ve hatta daha yüksek bir bilinç götürmesi gerekiyor.

Biz, devrimci mücadelemiz, anti-faşist mücadeleyle sınırlı tutmak ya da bu mücadeleyi hafife almak gibi büyük bir hataya düşmeyeceğiz. 12 Eylül öncesinden çıkaracağımız ders, devrimci mücadelenin, anti-faşist mücadeleyle sınırlı tutulduğunda, hedefini (iktidarı) vuramayacağıdır. Sivil-faşistlere karşı mücadele sınırlarını aşmamak ve bu mücadeleyi, iktidar mücadelesiyle bütünlüklü ele almamak, bizi proletaryanın devrimci diktatörlüğüne değil, götürebilirse, oportünizmin batağına götürür.

Kitlelerin devrimci gelişmelerinde, son derece önemli olan anti-faşist bilinci ve mücadeleyi yumuşatmak da son derece tehlikeli ve yanlıştır. Doğrudan devlete yö-

İç savaşın bir özelliği de, karşı-devrim üstün geldiği takdirde, katliamların diğersiz artmasıdır. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, tam anlamıyla gerçekleşecektir. Sürecin karakteri gereği zor araçları temelindeki mülksleri, gerilla birimlerini ve emekçi halkın illegal örgütünüyle yüzlerce ve yüzlerce savaşı örgütünü yaratmak şarttır. Devrimci mücadeleye bir şekilde katkıda bulunmak, silahlı halk ayaklanmasına katılmak isteyen kitleleri, hiç vakit kaybetmeden bu savaşı hirimlere almamızdır. Ve oluşturduğumuz bu savaş birimleriyle, tekelci sermaye, onun zor aygıtı olan devlete, stoll-faşistlere ve tüm karşı-devrimci güçlere, amansız saldırılarda bulunmaktır.

nelen, Türkiye ve Kürdistan'da dolaysız kıldır mücadelesinin ta kendisi olan, anti-faşist mücadele işçileri, ekonomizmin ve reformizmin balağını aşmalarını da sağlamaktadır. Tekelci sermaye, faşist diktatörlüğünü işçi sınıfına ve emekçi halklara yönelmiştir. Biz de faşizm, kapitalizmin gelişimi sonucu oluşan tekelciliğin bir eğilimi yanısıra. Yani doğrudan tekelci sermayeye, kapitalizme hizmet eden burdan ötürü, faşizme karşı mücadele, kapitalizme de darbe vurur. Faşist TC, işbirlikçi tekelci sermayenin, doğrudan ve çöplük diktatörlüğü olduğundan, anti-faşist mücadele, bir sınıf mücadelesidir. Kapitalizme karşı verdiğimiz mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

SAVAŞIP ÖĞRENMELİ, ÖĞRENİP SAVAŞMALIYIZ

Yaşadığımız iç savaş sürecini, devrimci iç savaş cephesinin kazanabilmesi için, kitlelerin pratik ve politik anlamda eğitimi son derece önemli ve şarttır. Şunu unutmamalıyız ki sınıf savaşlarını, savaşların en karmaşık, en kanlı ve en yıkıcı olanıdır. Bu savaşı kazanmak ya da kazanmak için gerekli hazırlardan yeterince yapmamak, bu hazırlarda eksik kalmak, zor araçları temelinde dayanarak, yüzlerce ve yüzlerce savaş örgütünü yaratmamak,

devrimci iç savaş cephesinin yenilmesi ve büyük bir yolum anlamına gelir. Bu yolum halinde ise emekçi kitleler, yığınlar halinde katledilecek insanların her alanında genricilik politikası güden tekelci sermayenin egemenliği sürecektir. Bunun da komünistlerin, proletaryanın ve emekçi halklarımızın, kanı üzerine basarak yapacaktır. Zaten, iç savaşın bir özelliği de, karşı-devrim üstün geldiği takdirde, katliamların diğersiz artmasıdır. "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, tam anlamıyla gerçekleşecektir. Sürecin karakteri gereği zor araçları temelindeki mülksleri, gerilla birimlerini ve emekçi halkın illegal örgütünüyle —tekrar ediyoruz— yüzlerce ve yüzlerce savaşı örgütünü yaratmak şarttır. Devrimci mücadeleye bir şekilde katkıda bulunmak, silahlı halk ayaklanmasına katılmak isteyen kitleleri, hiç vakit kaybetmeden bu savaşı birimleriyle, tekelci sermayeye, onun zor aygıtı olan devlete, sivil-faşistlere ve karşı-devrimci tüm güçlere, amansız saldırılarda bulunmaktır.

Toplumsal, politik ve ekonomik koşulların dayattığı bilinçle, devrimci mücadele safalarında savaşmak isteyen kitleleri, devlete karşı mücadele içerisinde örgütlememek, düşmanı "buğur beni ez" demektir. Kitleleri, nasıl ve hangi araçlarla eğitip, iç savaş safalarında savaşabiliriz? Bunun en etkili ve en basit araçlarından birisi de anti-faşist mücadeledir. Bu yolla kitleleri, pratik, aynı zamanda da politik eğitimini kolayca sağlayabiliriz. Sivil-faşistlere yönelik düzenlenecek saldırılar, kitlelerin silahlı halk ayaklanmasına için yeterli düzeye ulaşmalarında etkili olacaktır. Aynı zamanda, iktidar bilincini edinmelerini sağlayacaktır. Sivil-faşistlere atacağımız her tokat, işbirlikçi tekelci sermayeyi de vuracaktır. Onun kitleler üzerindeki politik gücünü taracak, burjuva iç savaş safalarında bozguna sebep olacaktır.

"Kara yüzlere (sivil-faşistler) karşı savaş, devrimci ordunun askerlerini eğiten, ilk kez ateş altına girmelerini sağlayan ve bu devrimde büyük yararlı olan, mükemmel bir askeri eylemdir. Devrimci ordunun savaş birlikleri, kara yüzleri, nerede, kim tarafından ve nasıl örgütlenmişlerini vakit geçirmeksizin ortaya çıkarmalı, sadece alışverişle götürmemek, ajitasyon yararlıdır, ama yeterli değil silaha da başvurulmalı, kara yüzleri dövmeli, öldürmeli, kovuşturulmalı havaya uçurmalıdır."

Burada Lenin, çok net bir ifade ile, sivil-faşistlere karşı yapılacak saldırıların kitlelerin eğitimindeki etkisini önemle vurgulamıştır. Bu araçlarla kitleler, savaş içinde öğrenecek, faşist devletin askeri gücüne karşı, askeri bir yönelime girecektir.

Fabrikalarda, okullarda, mahallelerde, kasacası yaşamımızın her alanında, karşı-mıza çıkan bu karşı-devrimci güçleri ezme-til, varolan ya da oluşturulmaya çalışan örgütünüyle parçalamalıyız. Sivil-faşistleri döverek, bannıdıkları yerleri bombalayarak, yakıp-yıkarak, daha onların saldırılarına fırsat vermeden, biz saldırmalıyız. Bu bir sınıf savaşı ve şalaya gelmez. Yaşamak için, düşmanı yok etmek, öldürmek şarttır. O halde, düşmanımız olan sivil-faşistlerin de öldürmekte tereddüt etmemek gerekir.

Sivil-faşist örgütlenmelerin, içimizde bulunmasına olanak tanımak, bu örgütünüyle parçalamamak, düşmanın içimizde yıvalanmasına olanak tanımadır. Bunun sonuçlarını ise, tahmin etmek hiç de zor değildir.

Sivil-faşistlere yapılacak saldırılar, daha karmaşık askeri eylemlere nazaran, daha basit olmasından dolayı, bireylerin pratik gelişimlerini hızlandır, ilk kez silah altına girenlerin deneyim kazanmalarını sağlar. Herkes, bu pratiklere aktif olarak katılabilir. Bu saldırılardan kazanılacak küçük zaferlerle birlikte, aynı zamanda, kitlelerin devrimci ruhu, kendine güveni, zafere inancı pekişecektir. Bu noktaya geldikten sonra, zafer yan yarıya kazanılmış olur. Üstelik, kitleler silahlı halk ayaklanmasına için, gerekli pratik ve politik eğitimi almış olur. Devrimci iç savaş safaları güçlenip sıklıkla, burjuva iç savaş safaları dağılıp bozguna uğrayacaktır.

Denize girmeden, nasıl yüzmeyi öğrenmezse, devrimci pratiğe girmeden, ateş içinde hazırlanmadan da devrimci iç savaş kazanmak mümkün değildir. Kitlelerin içindeki yaşamak için, yaşamı korumak için savunucu iç güdüyü değil, ama yaşamı korumak için, sakıncı iç güdüyü harekete geçirelim. Askar literatüründe olduğu gibi, "savaşın ölümlü, saldıran ise zaferdır." Sivil-faşist yıvalan dârmadağın edelim, yitireklerine korku salalım. Yokalım, yıkalım, öldürelim!

Atığımız her adımda, kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. "Öğrenip savaşmalı, savaşıp öğrenmeliyiz." (Dimitrov)

Bir Devrimci Emek Okuru

ÖRGÜT BİLİNCİ

ve

KOMSOMOL

Sınıf savaşıyla yükseldiği bir evrede örgütlülüğün önemi daha da gün ışığına çıkar. Kapitalizmin çürümüşlüğü, kapitalist özel mülkiyetin daha fazla sömürü koşullarını araması emekçi halkın kendiliğinden bilincini yükseltmiştir. Artık emekçi halk sorununun nereden kaynaklı olduğunu görmeye başlamıştır, ekonomik istemlerle sokaka çıkan halka, devletin kolluk güçlerinin saldırıları başlar bu evrede. Devletin bu saldırılarına karşı savunma ile başlayan hareketlilik artık saldırılara, kavgaya bırakır yerini; başkaldırıları, yerel ayaklanmalar sokak savaşları ve en sonu genel silahlı halk ayaklanması. Kitlelerin devrimci süreçte kendiliğinden bilinçleri çok hızlı gelişir, ama sömürü düzenine son vermek (yani devrim) kendiliğinden bilinçle olacak bir şey değildir bilinçli bir müdahale şarttır. Doğru ideolojik, politik öncülük olmazsa devrimi boşuna bekleriz.

Bilinen bir ata sözü vardır: "Bir elin nesi var, iki elin sesi var." Tek başına karşı koyulardan hiç bir şey elde edilemez. Sesimizi hiç kimseye duyuramayız. Ezilme, sömürü, işten atılma, işsizlik tek başına bireyin sorunu değildir. Kişisel zaferler -ki bunlar geçici-

cidir- bu sorunları ortadan kaldıramaz. Sorun toplumsal bir sorundur. Sorun sistemdir, kapitalist özel mülkiyet düzenidir. Kapitalist özel mülkiyet temellerinden parçalanmadan, sorunlara çözüm bulunamaz. Eğer ciddi anlamda bir şeyler yapmak istiyorsak, yapmamız gereken, doğru ideolojik politik öncülüğe sahip bir örgütlülük altında bir araya gelmektir. Bir araya gelmekle, örgütlülüğe girmekle her şey bitmez, aksine her şey orada başlar. Kuruluş, zafere bir adım atmaş oluruz böylece. Çünkü, kavgaya, mücadeleye yön veren, şekil veren, kapitalist özel mülkiyete son vermeyi yerine toplumsal mülkiyeti geçirmeyi hedef alan bir örgütlülüğün militanları olmaşızdır. Elbette bu çaba isteyen bir şeydir. Daha yürünecek çok yolumuz vardır, kendimizi çevremizdekileri sürekli geliştirerek ilerleyeceğiz. Sorumluluğumuzun bilincinde olmamız gerekmektedir, toplumsal zafere şekil verecek olan bizleriz. Bu bilinçle hareket ederek, devrim yüzü görebiliriz ancak.

Devrim dağıtık güçlerle gerçekleşmez. Şöyle bir düşünün, her bölgede ayrı ayrı zamanlarda, birbirinden bağımsız olarak halk ayak-

lanıyor, bir yerde ateş yanarken diğeri sönüyor. Sizde bu ayaklanmalar zafere ulaşabilir mi? Elbette ki hayır. Karşınızdaki güç, merkezi otoriteyle hareket halinde, gelişmiş teknolojiyi kullanarak, bölgesel küçük ayaklanmaları bastırabilir, bastırır. Ama merkezi bir ayaklanma, her yerde eş zamanlı olarak, devletin askeri üslerini basıp, onun (devletin) kolluk güçlerini birbirleri arasındaki bağı kopartıp, merkezi otoritesini işlevsiz hale getirebilirsek (sınır kapılarının kapatılması, hava alanlarının işlevsiz hale gelmesi, emperyalist askeri üslerin imhası gibi) emperyalizmin elini kolunu bağlayabiliriz. Ayaklanma başarıya ulaşabilir, özel mülkiyetin temellerini parçalayabilir, kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndererek iktidarı ele geçirebiliriz.

Böyle bir hareketlilik, öcret, gücü peklilik ister, çünkü karşınızdaki gücün teknik silah donanımı, eğitimi yadsınmaz bir şekilde mevcuttur. Onların iktidarına son vermek isteğiyle harekete geçen halka acımasızca saldıracaktır; bu yüzden ölümü, sakat kalmayı, işkenceyi göze almak gereklidir. Bu hareketlilik atılganlık, enerji ister, hızlı hareket etmeyi ister. Çünkü devrim dönemlerinde olaylar çok hızlı gelişir, en ufak bir olay ayaklanmaya, başkaldırıya dönüşebilir. Eğer bunlara zamanında müdahale edilmez, yön verilmezse, devrim hareketi başarısızlıkla sonuçlanır. Başarısızlıklar ise ayaklanan insanlarda yılmılığa, moralsizliğe dönüşür, bir sonraki olayda ise kararsızlığa düşebilirler. inanç ek-

stikliği yaşanı. Bu olumsuzlukların yaşanmaması için, moral gücü sürekli elde tutabilmek için zamanında olaylara yön vermek gereklidir.

Devrimin ihtiyacı olan, tüm bu özellikler ise tazyikle, toplumun yoğunluğunu oluşturan gençlikte mevcuttur. Bu özellikleri iyi değerlendirmek gerekmektedir. Gençliğin örgütlü bir şekilde hareket ettiği sağlamsa gençlik doğru yön vermek mümkün olur. Gençliğin enerjisini boş yere farklı alanlarda yok etmesine izin verilemez. Yeni olan, gelişmekte olan duygularına zamanında müdahale edilmezse, kapitalizm onu yozlaştırır, çürütür.

Elbette ki, gençlik, yeterli deneyime sağlam bir biçimlenmeye, yönetime gücüne sahip değildir. Bu yüzden parti yapılması içerisinde yer alamazlar. Fakat gençlik çabuk öğrenir, gelişir, yetkinleşir, yetişir. Tüm bunlar değerlendirilerek, parti okulu olan KOMSOMOL yapılması oluşturulmuştur. Komsomol, gençlik örgütlenmesidir. Ancak böyle bir yapılanmanın içerisinde yer alırsa gelişim hızlanır, enerji devrimde harcanır.

Komsomol belirttiğimiz gibi parti okuludur. Parti ise devrimde bir şeyler öğretir, şekil veren bir yapılandır. Genç insanlar komsomolda yetkinleşir, gelişir, parti militanı olabilecek seviyeye gelebilir. Komsomol içerisinde teorik ve pratik eğitim alır, kendisini ve çevresindekilere geliştirir, devrimde hizmet eder, devrimi gerçeklik haline getirir.

Berfin AZAD

1 MAYISTA GELENEĞİMİZİ 1 MAYIS ALANINDA YAŞATTIK

Leninistler her yıl olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanında, kavgada, mücadelede, yani Taksim'deydi. Taksim bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha Leninistlerin sloganlarıyla inledi, zafer yine Leninistlerini.

Yıllardır burjuvazinin temsilcileriyle proleteryanın amansız kavgalarına

tanıklık yapan 1 Mayıs alanının, sermaye ile emeğin kapıştığı en önemli alanlardan biri olduğunu tüm emekçiler, devrimci-demokratlar ve burjuvazi çok iyi kavramıştır. İşte bu yüzden ki 1 Mayıs geleneği, sermayenin tüm vahşetiyle yıkılmaya çalışılmış, Taksim meydanında onlarca devrimcinin, emekçinin kama dövülmüştür. 1977 katliamı henüz hepimizin

hafızalarında tüm canlılığı ile durmaktadır.

Devrimciler gelenek yaratmanın ve bu gelenekleri korumanın önemini, mücadeleye kattığı ivmeyi ne kadar iyi biliyorsa, burjuvazi de o kadar iyi bilmektedir. Bu yüzden ki adı 1 Mayısla birlikte anılan, onlarca proleterin, devrimcinin kanları, canları pahasına kazanılmış olan Taksim Meydanı, burjuvazi tarafından unutturulmaya, bu gelenek yıkılmaya çalışılmaktadır. Devrimci geleneklerimiz biz Leninistlerin en büyük mirasıdır. İşte bu bilinçle yıllardır tüm sendikaların, sosyalist çevrelerin, kendisine devrimciyine diyenlerin yüz çevirdiği Kızıl Meydan, yalnız kalma pahasına, gözaltıla-

ra ve işkencelere rağmen biz Leninistler tarafından savunulmuş ve az sayıda da olsak 1 Mayıs geleneği Taksim'de yaşattırılmıştır. Doğru olan yalnız başına da kalırsa savunulmalıdır. 1 Mayıs geleneğini yaşattırma yalnız başımıza da bırakılsak dün olduğu gibi yarın da biz Leninistler tarafından bu

tarihi görev amuzlanacaktır, bu bizim onurumuzdur.

Gelenekleri yaratmak da, yaratılan gelenekleri korumak da bedel ödeme-

**Çok değil birkaç yıl önce
"1 Mayıs Alanı Taksim Meydanıdır,
aksini söyleyenler oportünisttir,
mücadele kaçkındır" diye
dergilerinde yazan anlayışları
biran önce 1 Mayıs meydanını
sahiplenmeye, devrimci
gelenekleri korumaya çağırıyoruz.**

yi gerektirir. Kayıp analarının her Cumartesi Galatasaray'da yaptıkları oturma eylemini alan, Kayıp anaları hertürlü haksıya, dayığa, işkenceye rağmen eylemlerini inatla aynı mekanda sürdürerek bir gelenek yaratmışlardır. Bu sayede seslerini tüm dünyaya duyurmuş, tüm kesimlerin desteğini

alabilmişlerdir. Hepimizin bildiği gibi Galatasaray'daki eylemlerin kalıcılaşmasından korkan devlet oluşturulmaya çalışılan bu geleneği yıkmak için elinden geleni ardına koymamıştır. Her zaman oturlan noktaya polis otobüslerini park etmiş, gelenleri toplu olarak gözaltına almış, hiç birisi tutmayınca oturanların etrafına tebeşirle bir sınır çizerek

eylemin kendi kontrolünde olduğu psikolojisini kamuoyuna vermeye çalışmıştır. Fakat tüm bu çabalara rağmen inatla Galatasaray'da toplanan analar bu geleneği yaratmışlardır. İşte 1 Mayıs Meydanı da proleterya için benzer önemde olan bir alandır, geleneğdir. 1 Mayıs Meydanı denince herkesin aklına Taksim Meydanının gelmesi boşuna değildir. Bu alan faşizme karşı inandına verilen mücadelenin somutlaştığı alanlardan biridir. Onlarca emekçinin kanları bu alanda boşuna akmamıştır. 1977'de katledilen emekçiler olsun, 1980 sonrası katledilenler, sakat kalanlar, yaralananlar olsun hepsi de bu geleneğin takipçileriydi ve işçi sınıfının onurlu mücadelesinde bedel-

ler ödediler, bayraklaştılar.

'80'lı yıllarda bizim tüm ısrarlarımıza, çabalarımıza rağmen maalesef 1 Mayıs Meydanı birtakım çıkarlar öne sürülerek terkedilmeye başlandı. '1 Mayısın yasallaşması gerektiğini ve bu yüzden devletten izin alınarak gösterilen alana gidilerek bir kazanım elde edileceğini" savunanlar, aslında büyük bir yanlış içindeydiler. Çünkü 1 Mayıs sınıfın gözünde zaten meşruydü ve 1 Mayıs kutlamaları için o güne kadar izin istenmemesine rağmen emekçiler Meydanlarda bedeller ödeyerek geleneği sürdürüyorlardı. Sınıfa güvenmeyen, kitleselliğe adeta tapan bu yasalci anlayışlar bu geri adımların ardından devletin gösterdiği izinli alanlara kitlelerini çağırıyorlar. Hatta sadece Gaziosmanpaşa'da tescilli MİT Ajanı Doğu Perinçek'in düzenlediği mitinge izin verildiği yıl, Perinçek'in onculuğunu yaptığı 1 Mayıs kutlamalarına katılmayı dahi reddetmediler. Oluşturulan devrimci kazanımların adeta tahrip edildiği bu yıllarda devlet kimi zaman Pendik'e kimi zaman da daha uzak, kitleden kopuk diğer alanlara izin vermeyi tercih etti. Gerçi izinli mitingler için yapılan tüm başvurular da istenilen ilk alan Taksim Meydanı olmasına rağmen hiçbir yıl bu alan 'miting alanı olmadığı" gerekçesiyle

emekçilere açılmadı. Oysa bu süre içinde Refah partililer Bosna'yı gerekçe göstererek, hatta Tansu Çiller benzer bir gerekçeyle Taksim alanında miting düzenleyebildiler. Kısacası bu alanın miting yapmaya müsait olmadığı yalanları devletin en üst makamları tarafından gözler önüne serilmiş ve "Biz bu alanda 1 Mayıs yapttırmayız, emekçilere Taksim Meydanı'nı vermeyiz" demenin de ifadesi olmuştur.

İşte tüm bu oyunları en gerçek şekilde değerlendiren biz leninistler, 1 Mayıs alanını bu yıllarda da savunmaya devam ettik ve yalnız başımıza da kalsak, bir avuç da olsak 1 Mayıs 1 Mayısı yakışır şekilde 1 Mayıs Meyda-

nda kavgı vererek kutlamaya devam ettik. Örnek alınması gereken tavrımız kimi zaman küçümsendi, kimi zamansa kitleden kopuk olduğu söylemiyle eleştirildi. Eleştirileri olgunlukla değerlendiriyoruz. Fakat çok değil birkaç yıl önce dergilerinde "1 Mayıs alanı Taksim meydanıdır, aksi-ti söyleyenler oportünisttir, mücadele kaçkındır" diyen anlayışları da biran önce 1 Mayıs Meydanını sahiplenmeye, devrimci gelenekleri korumaya çağırıyoruz. 1 Mayıslarda Çağlayan'da, Kadıköy'de ve çeşitli alanlarda bedeller ödeyenlerin anıları önünde saygıyla eğiliyor ve mücadelelerini yaşatacığımızı da ekliyoruz.

Gelin 1998 1 Mayısında bu bedelleri 1 Mayıs Meydanında birlikte göğüsleyelim. Taksim Meydanını "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği, Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarıyla inleten Leninistlerin mücadelelerine omuz verelim, sınıf kavgamızı 1 Mayıslarda Kızıl Meydanlarda birlikte yükseltelim.

YAŞASIN 1 MAYIS

YAŞASIN
İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

YA DEVRİM, YA ÖLÜM

K U T L A M A

İşçi ve emekçi sınıfın mücadelesinde Taksim'de ölümsüzleşen devrim savaşçılarının onur bayrağı LENİNİSTLERİN ellerinde yükseliyor.

Fasist TC'nin 1977 Taksim katliamının katillerini akladığı, tüm siyasal aktivistlerin ve işçi sendikalarının işçi sınıfı ideolojisiine, yani bitimsel sosyalizme sırtını döndüğü bir süreçte:

"Taksim Gelenektir, Onurdur, Mücadeledir, Kavga'dır!" diyen LENİNİSTLER sosyalizmin bayrağını 1 Mayıs Alanı'na, Taksim Meydanı'na diktiler.

Tüm işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen halkların, tüm gençliğin ve emekçi kadınların kapitalizme karşı savaş ve dünyayı değiştirme gününü kutlarız.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEGİN OLACAK!..

Tüm Cezaevlerindeki
TKEP/LENİNİST Davası Tutsakları Adına
CUMA ŞAT

iktidarının yıkılması gerekiyordu. Hareketin lideri Deniz Gezmiş'in darılaşmıştıki son sözleri de, THKO'nun önderliğinin hedeflerini açıklar: "Yaşasın marksizm-leninizmin yüce ideolojisi!"

Tekelci sermayenin, devlet iktidarını tamamen ele geçirme girişimleri, ABD emperyalizmi ve Avrupa emperyalizminin Türkiye'de artan faaliyetleri, dünya çapında sürdürülen anti-komünizm ve soğuk savaş programı çerçevesinde, Türkiye işçi ve devrimci hareketine karşı saldırıya geçmesi ve benzer gelişmeler, emekçi kitleleri daha fazla zor yöntemlerine başvurmaya itiyordu. 6. Filo'ya karşı düzenlenen açık gösteriler, yoksul köylülerin toprak ağalları, öğretmenlerin boykot ve sokak gösterileri, ardından 15-16 Haziran işçi ayaklanması ve THKO ile THKPÇ tarafından başlatılan devrimci saldırılar, tekelci güçler ve emperyalizm ile işçi sınıfı ve devrimci güçlerin iradelerini, birbirlerine ancak zor yöntemleriyle kabul ettirebileceğini gösteriyordu. Deniz Gezmiş ve yoldaşları THKO'nu kurarken, Kürt ve Türk halkının pratikte yürüttükleri şiddetin daha örgütlü ve savaşı temelinde yürütülmesini amaçladılar. Çıktı kasa süren yaşamına rağmen, THKO'nun halk kitleleri tarafından bu kadar benimsenmesinin, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının bu kadar benimsenmesinin ana nedeni, onların halkların ana politik eğilimine uygun devrimcileridir.

THKO kendisinden önce başlayan devrimci mücadelenin ve şiddetin gündeme gelmesinin ve halkların devrimci zor yöntemlerine yönelişinin ürünü olarak doğdu. Yani THKO'nu yaratan tarihi şartlardır, devrimci şartlardır. Fakat THKO, öncü devrimci bir örgüt olarak, halkların bu şiddetini örgütlü, bilinçli ve bir devrimci halk savaşı temelinde devam ettirmek istiyordu. THKO'nun çok kısa süren mücadele dönemi, silahlı mücadelenin ve devrimci şiddetin bir savaş örgütüne dayanarak yürütülmesi gerektiğini ortaya koyan bir dönem oldu.

1971'ten sonra devrimci hareket tekrar bulunduğu yerden doğruldu ve büyük bir atılım içine girdi. 70'li yıllarda on binleri kapsayan devrimci hareket, 1971 yılındaki silahlı mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Böylece on binler, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının, Mahir Çayan ve yoldaşlarının ve diğer devrimci militanların başlatılan devrimci savaşı sonucuna götürmek için mücadele hattına atıldı. THKO, tarihi bakımdan ileri devrimci bir yöneliştir. Emekçi halkların tarihi olarak ileriye yönelik devrimci anlamını ve önderliğini Deniz Gezmiş ve yoldaşlarında buldu.

THKO ve THKPÇ önderlerine karşı yürütülen, taşist, devlet terörü ve devrimci önderlerin devlet tarafından katledilmesi, burjuva şiddetin en yoğun biçimde uygulanması, sermaye ve devlete karşı yürütülen devrimci şiddetin kaçınılmaz olduğunun çok açık bir kanıtı oldu. Denizlerin idam edilmesi, Mahir'lerin katledilmesi, Şişan'ların katledilmesi ve Kaypaköy'ün işkence ile öldürülmesi, egemen güçlere ve devlete karşı yalnızca devrimci şiddetle, yalnızca silahlı mücadele edilmesinin zorunlu olduğunu en geniş kitleye gösterdi. Devrimci önderleri, katledilemeden önce, bunu anlatıyor ve söylüyorlardı: Burjuvazi ve burjuva devlet yalnızca emekçi kitlelerin devrimci zorundan anlar. Faşizm, yalnızca silahlı mücadeleden anlar. Bunun dışında bir yol önerenler, işçi sınıfının ve halkın davasına karşı en büyük suçlu işlemiş olurlar.

Kızıldere'nin, 6 Mayıs'ın, Nurhak'ların tarihsel ve politik anlamı nedir? Bu önemli olayların genel anlamı: ezen ve ezilen sınıflar arasındaki mücadelenin bir çahışına ve savaş boyutu kazanmasıdır. Burjuvazi, devrimci güçleri yok etmek için bütün ordu ve polis gücünü, yığı ve yasama gücünü harekete geçirdi. Ev ev aramalar, geniş ve sürekli operasyonlar ve devrimcilere yündelik surek avı, tekelci güçler ve emperyalizmin açık saldırısıydı. Kızıldere'nin, 6 Mayıs'ın ve Nurhak'ların genel tarihi ve politik önemi böyle anlamak gerekiyor. Özel olarak da, devlet tarafından yapılan katliam, devrimci şiddetin ve silahlı mücadelenin devlet iktidarını devirmek için ne ka-

dar zorunlu bir araç olduğunu kanıtladı. Devrimci önderlerin teslim olmalarını ve bu yüzden yok edilişlerinin devrimci anlamı da sudur, ezilen ve sömürülen kitleler, yalnızca silahlı mücadele ve devrimci zor kullanarak kurtulabilirler. Kürt halkının tarihinde de gösterdiği gibi, halk kitleleri yalnızca en yaşamsal sorunlarını çözmek için değil, yaşamak için de silaha sarılmak zorundalar. Silahlı mücadele ve devrimci savaş, işçi sınıfı ve halklar için yaşamaktır, yeni bir yaşama yöneliştir, yeni bir toplumu kurmaya karar vermedir.

Türkiye ve Kürdistan'da sınırlı mücadelesinin uzun bir iş savaştan geçeceğini göremeyenler, uzun bir savaşı göze alamayanlar ve bu nedenle burjuvazinin yasal güvencesine sığınanlar, kendilerine güvenli barınak arayanlar kendi dönükliklerini "halklı-göstermek için; Deniz'lerin mücadelesinin gerçek özünü ve amacını sapırtmayı kabulluyorlar. İleri sürüşleri gerekçenin birincisi; bütün sosyalizm kaynaklarının güsterdikleri gerekçenin aynıdır: Koşullar değişti, koşulların değişimi, devrimin ve devrimci yöntemlerin eskimesini değil, tersine, koşullar devrim için ve devrimci yöntemlerin başarıya ulaşması için çok daha uygun hale geldiğini gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan'da son yıllarda gerçekleşen olaylar, süren savaş, hiç bir biçimde burjuva yasalarına sığınan devrim dönemlerini "halklı" çıkarmıyor. Son yıllarda yaşanan şiddetli çatışmalar, Deniz'lerin başlattıkları devrimci savaş yöntemlerinin ne kadar doğru yöntemler olduğunu ve kazanmak için devrimci savaşı sonuna kadar götürmek gerektiğini apaçık olarak ortaya seriyor.

İllegal devrimci örgüt ve devrimci savaş yöntemlerinden vazgeçenler, emekçi kitlelerin ileriye yönelik tarihi yönelişine ters düşüyorlar. Yıkılıp gitmekte olan eski toplumsal düzen ile maddi ön koşulların oluşmuş olan, gelecek toplumu inşa etmeye kalkanlar, tarihsel olduğu gibi politik olarak da gerilesmekten kurtulamazlar. Halkların tarihi eğilimi, ilerlikle-devrimcidir. On yıllardır, bu tarihi eğilimin gelişimine tank oluyoruz. Deniz'leri yaratan ve son otuz yıldır binlerce devrimci kadroyu, yığı savaşıları yaratan; halkların bu ileri-devrimci tarihi eğilimidir. Ancak bu ileri-devrimci tarihi eğilime uygun dayanışmalar, ileriye gidebilir ve halklar tarafından sahiplenirler. İster yazın, edebiyat alanında olsun, ister politik toplumsal zılda olsun, ileriye gitmenin tek koşulu; eski dünyaya son verecek olan, halkların bu tarihi ileri yönelişine-eğilimine dayanmaktır.

THKO ve TKEP/LENİNİST tarihi bakımdan aynı yönü giden, yürünü geleceği; halkların kurtuluş davasına geçiren, tarihin ileri-devrimci eğilime dayanan örgütlerdir. Bunun için TKEP/LENİNİST'i olmak Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının, o büyük devrimci davasının savunmak ve zalimlere karşı savaş anlayışıyla devam ettirmektir. Başka bir ifadeyle söyleyelim, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadelesini, sağlam devrimci anlayış temelindeki TKEP/LENİNİST sürdürüyor. THKO başlattı, TKEP/LENİNİST sonuca götürecektir.

Sermayenin çok yönlü saldırılarıyla karşı karşıya kalan ve kapitalist saldırıları karşılamak için direngin bir mücadele veren işçiler, kazanmak için, mutlaka Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadele azmi, kararlılığı ve boyun eğmez anlayışıyla savaşımalıdır. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının açtıkları çığır; iktidarı ele geçirmek için ölümüne bir savaş verme çığırındır. Bir avuç devrimcinin, dünyayı değiştirmek azmi ve yiğitliği, her devrimci işçiye örnek olmalıdır. İşçi sınıfı ezilen ve sömürülen bir sınıf olarak kendini kurtarmak için, mutlaka bütün ezilenleri de kurtarmak durumundadır. Bu ise, tekelci sermayeye ve faşist devlet iktidarına karşı, geniş kapsamlı bir devrimci savaş ile gerçekleşebilir. THKO, bunun nasıl olacağını gösterdi. Her devrimci işçi, Deniz'in önderlik ettiği, THKO'nun başlattığı devrimci savaşı, onların devrimci yöntemleriyle hareket ederek sürdürmelidir. Başarının anahtarı, devrimci örgütün uyguladığı ve gösterdiği, devrimci zor ve silahlı mücadeleden geçmektedir.

DENİZ YUSUF İNAN, SAVAŞA DEVAM!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!

DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN

HALKLARIN DEVRİMCİ SAVAŞÇILARI

İsten edilmelerinin üzerinden yirmi beş yıl geçti; uğruna ölümlüğe aldıkları halkların kurtuluş davası şimdiki, çok geniş işçi ve emekçinin ortak davası oldu. Deniz, Yusuf ve Hüseyin adı, ezilen kitleler için sonsuz bir sevgi, devrimci bir başkaldırı ve savaştan devrimciler ya da devrimci savaşçılar anlamına gelir. Onlar uzlaşmaz, ısrarcı ve devrimci idiler. Şimdi bu mücadele tarzı on binlerce emekçi kitlelerin politik tarzı oldu. Halkları zafere götürecekti olan: Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in başlattıkları ve gösterdikleri mücadele yollarıdır.

Deniz ve yoldaşları, bir halkın baskı ve sömürden kurtuluşu için ilk yapılabilecek için savaşı ve devrimci bir örgütün yaratılması olduğu bilinciyle THKO'nu oluşturdu. THKO, bir devrimci savaş örgütü olarak kuruldu ve kurtuluş süreci ile devrimci savaş süreci iç içe gelişti. Böylece THKO, savaş içinde doğdu ve halkların kurtuluş savaşını geliştirmek için yola çıktı. Bugün, mücadeleden geri dönen ve burjuva yasal limanlara sığınanların kıçımseyerek söyledikleri "onlar dağa çıkan bir grup inatçı devrimci gençti" sözü THKO'nun gerçek durumunu yansıtmaktan

uzaktır. Denizlerin binlerce önderlik ettiği halkların devrimci savaşında, bir toplumsal kurtuluş savaşıydı. THKO, ciddi bir örgütü verdiği savaş da ciddi bir savaşı. THKO, egemen sınıfla ve devlete karşı uzun sürecek bir savaş başlattı. Devlet güçleri de, halkların devrimci savaşına ezilmek ve

yeğilmek için bütün gücüyle harekete geçti. Yapılan savaşlar sonucu, THKO'nun liderleri ve savaşçuları yakalandı, öldürüldü, idam edildi. Tarihün kendilerine daha fazla zaman tanıması sonucu, başlattıkları savaş uzun süremedi; fakat uzun sürecek olan devrimci savaşın ilk temel taşlarını döşediler, en önemlisi başarmış anahtarını verdiler halklara.

THKO öncesi dönem (68 öncesi), sosyalist mücadelede uzun bir geçmişe rağmen, etkisiz bir mücadele olarak kalmıştır. Sosyalizmin yalduzıyla boyanmış "sol", kemalizm gördüğü etrafında dünüp duran eski resmî komünist-sosyalist hareket, yasal mücadele, parlamenter mücadele ve barışçı mücadele yolu seçtikleri için toplum yaşamında etim olamadı ve hiç bir iz bırakmadı. Kemalizmin aşıldığı nokta, oportünizmin ve reformizmin başladığı nokta oldu. Böylece THKO öncesi dönem, halkların kurtuluşunun nasıl olamayacağını bir örnek oldu.

Oportünist ve reformist hareketler olmayacak yöntemlerle uğraşırken, okullarda silahlı mücadele hiç gelmedi. Burjuva şiddetin, ancak emekçi halkların devrimci şiddetiyle ortadan kalkabileceği okullarına hiç gelmiyordu. Kendileri dışında devrimci kitleler, silahlı mücadele yoluna, devrimci şiddet yoluna yönelmişle, önderine ilk çıkardılar, bu oportünist ve reformistlerden başkaları değildi. Silahlı mücadele temelindeki devrimci şiddete dayalı bir mücadelenin gelişmesinin ilk koşulu, oportünist ve reformist hareketten ayrışmak oldu. Bu anlamda THKO, bir taraftan eski uzlaşmacı, yasal, barışçı mücadele döremine son verilmesi ve diğer taraftan halkları zafere götürecekti devrimci şiddete dayalı bir mücadele döneminin açılması temsil eder.

THKO'nun Türkiye ve Kürdistan sınıflar mücadelesi tarihine yaptığı en büyük katkı devrimci sınıfların kurtuluş mücadelesindeki tayıncı edici rolünü göstermesi oldu. O güne kadar işçilerin, köylülerin ve gençliğin giriştiği bütün eylemler devlet güçlerinin saldırısına uğruyor, ama yasal sosyalist hareket, bu saldırılar karşısında eli

kollu baka olarak davranıyordu. Kendilerinkangaldınyaz geçmedikler gibi, devlet ve sivil-sivil güçleri devrimci zombilerinde cevap veren devrimci güçleri yinelli ise karalama kampanyaları yürütüyorlardı. Mücadelenin belirli bir yerinde devlet ve sivil dindinist saldırılara devrimci zor yöntemle cevap vermek gerekiyordu.

DEVRİMCİ ÖNDERLER ONURUMUZDUR

DENİZ GEZMİŞ

YUSUF ASLAN

HÜSEYİN İNAN

Dev-Genç bu yöntemle başarmakla birlikte, silahlı mücadeleye yaklaşımı, politik olarak doğru hedeflere yönelmesinin önünde engel olduğundan, daha ileri gitmek ve artık silaha sarılmak gerekiyordu. Ve daha sonra kurulan THKO, politik mücadele ve silahlı eylemde daha ileri gitmenin en iyi yolu ve aracı olarak oluştu. THKO'nun örgütsel yapısı da devrimci şiddet ve silahlı mücadeleyi yürütmeye uygun oluşturulmuştu.

Devletin halklara yönelik saldırılarına, silaha cevap vermek THKO'nun görevlerinden yalnızca biriydi; hiç bir biçimde THKO'nun kurulmasının esas gerekçesi bu değildi. THKO, kurtarıcı başlatmayı planladığı halk savaşı stratejisi ile egemen güçleri, devlet iktidarını devirmeyi ve emperyalizme bağımlılığa son vermeyi amaçlamıştır. THKO'nun kesin amacı; silahlı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek ve halk egemenliğini gerçekleştirmekti. Sosyalizm ise THKO'nun temel amacıydı. Ama, bunun için öncelikle, halk savaşıyla faşist devlet